Jude Deveraux

Cucerirea

1

ANGLIA 1447

Vechiul şi dărăpănatul castel, care, chiar şi de la distanţă, părea a avea nevoie de reparaţii, era înconjurat de un şanţ adînc, cu apă limpede. Afară, pe terenul castelului, bărbaţii se antrenau cu săbii şi lănci. Unii se luptau în picioare, alţii călare.

Doi bărbaţi musculoşi, bine făcuţi, supravegheau antrenamentul, avînd pe chipurile lor frumoase semnul unei intense concentrări. Aceştia erau cei doi fraţi Peregrine ce se mai aflau în viaţă, ceilalţi fiind ucişi, cu mult timp în urmă, în conflictul ce dura de trei generaţii cu familia Howard.

– Unde este Zared? strigă Rogan, cel mai mare dintre fraţii Peregrine. Părul său cel negru reflecta lumina, avînd nuanţa roşiatică pe care o moştenise de la tatăl său.

– Este înăuntru, îi răspunse Severn, fratele cel tînăr. L-am văzut pe Zared plecînd de aici, adăugă el, fără să

folosească pronumele feminin „ea", nevrînd ca bărbaţii din jur să ştie că Zared era, de fapt, o femeie.

Rogan răspunse printr-o înclinare a capului şi se întoarse spre bărbatul ce se lupta lîngă el. Pierduse patru fraţi din cauza perfidiei familiei Howard, cu doi ani în urmă aproape că-şi pierduse soţia şi acum nu dorea să-şi piardă şi sora, tot din cauza acelor şobolani ce nu cunoşteau cuvîntul „datorie", aşa că verifica des pe unde umbla.

Se uită sever şi fix la bărbatul de lîngă el.

– Eşti femeie, de te lupţi aşa de moale? Uite, am să-ţi arăt eu. Luă o sabie de la un alt cavaler şi atacă. Într-o clipă, cel care încercase să i se opună era în genunchi. Dezgustat, Rogan îl fixă cu aceeaşi privire severă. Ridică sabia, ca şi cum ar fi avut de gînd să lovească, însă o azvîrli şi plecă.

Cum putea să-şi protejeze familia şi puţinul pămînt care mai rămăsese familiei Peregrine, cînd bărbatul cu care tocmai se luptase era atît de slab?

Încălecă şi porni spre castel, dar Severn îl opri.

– Vrei să vezi dacă e bine? întrebă cînd au rămas singuri. Era supărat că fratele său nu-l crezuse pe cuvînt, cînd i-a spus că sora lor mai mică era în siguranţă.

– Este neascultătoare, răspunse Rogan, încruntat. Cu trei săptămîni în urmă, Zared se hotărîse să înoate şi să călărească singură, neînsoţită şi fără să fie protejată. La vîrsta de şaptesprezece ani credea, aşa cum cred toţi tinerii, că nimic nu i se poate întîmpla.

– Mă voi duce eu să văd ce face, spuse Severn, încercînd, astfel, să ridice măcar o singură responsabilitate de pe umerii fratelui său.

Rogan încuviinţă din cap, iar Severn strunl imediat

calul şi plecă. Ştia foarte bine ce simţea sora sa, căci şi el simţise povara urii pe care familia sa o purta familiei Howard. De-a lungul anilor, asistase la uciderea familiei sale de către Howardieni. Fusese de faţă cînd au fost ucişi fraţii lui mai mari şi văzuse cum tatăl şi mama sa vitregă fuseseră lăsaţi să moară de foame de familia Howard. Văzuse agonia lui Rogan cînd prima şi a doua soţie fuseseră luate prizoniere de către aceeaşi familie.

De la naşterea lui Zared – singura fată pe care o avusese tatăl lor – familia se unise pentru a o proteja. De la început, nu au lăsat pe nimeni să ştie că ceva aşa de fragil şi vulnerabil, cum e o femeie, se născuse în familia Peregrine. Răspîndiseră vestea că se născuse cel de-al şaptelea fiu al familiei.

După ce mama lui Zared murise de foame într-un castel, zăvorîtă acolo de Howardieni, fata fusese crescută de ceilalţi şase fraţi mai mari. Aceştia au crescut-o ca şi cum ar fi fost un alt frate, îmbrăcînd-o în haine bărbăteşti, dăruindu-i prima sabie la vîrsta de patru ani, rîzînd atunci cînd cădea de pe cal. Niciodată nu-i permiseseră lui Zared luxul de a crede că este o fată slabă şi delicată.

Dar acum se părea că fraţii săi plăteau faptul că o crescuseră ca pe un bărbat. Zared era la fel de independentă ca un băiat de şaptesprezece ani. Credea că, dacă doreşte să părăsească terenul castelului, are acest drept. Îşi legase o sabie la brîu, ascunsese un pumnal în gheată şi credea că poate ţine piept unei întregi armate a familiei Howard.

Severn şi Rogan încercaseră să se înţeleagă cu Zared. Oricît de mult i-ar fi plăcut ei să creadă că este puternică şi pricepută în meseria armelor, nu era decît

o fată ce nu avea totuşi puterea unui bărbat. Liana, soţia lui Rogan, avusese ceva de spus în ceea ce o priveşte pe Zared, dar acum părea că are ceva de spus despre oricine, şi asta nu-i plăcea lui Severn. „Cum o poţi creşte cu o sabie în mînă şi-apoi, într-o bună zi, să-i spui să stea într-un balansoar, să coasă şi să o faci să fie mulţumită de ceea ce face?" Tot Liana spunea despre Zared că este de o încăpăţînare rar întîlnită, dar că ăsta era rezultatul educaţiei primite. În paranteză fie spus, Severn crezuse dintotdeauna că Liana are limba prea ascuţită.

Aşa că, de parcă n-ar fi avut destule griji, Severn şi fratele său trebuiau să fie în permanenţă cu ochii pe Zared, să se asigure că nu i-a intrat în cap să se avînte pe cîmp, singură.

În timp ce calul galopa peste podul mobil, Severn zîmbea. Cu două zile în urmă, îi venise o idee cum să o fereastră pe Zared de pericolul de a fi supravegheată, în permanenţă, de duşmanii lor, Howardienii, şi cum să se aleagă, în acelaşi timp, cu o soţie bogată. Îi spusese deja lui Rogan planul său şi tot ce mai rămăsese de făcut era să-i spună lui Zared. Zîmbetul său deveni mai larg atunci cînd se gîndi la reacţia lui Zared, căci, deşi se îmbrăca şi făcea pe grozava, ca un băiat, totuşi se comporta ca o fată, atunci cînd se bucura de nişte lucruri simple.

Bineînţeles, trebuia să-i spună Lianei ce plănuise. Fără îndoială că îi va face probleme, dar ştia că o să se descurce. Am o privire mai frumoasă decît a lui Rogan, îşi spuse el. Severn putuse observa că Rogan este, în general, blînd cu femeile. „Întreab-o pe Liana", îi spusese Rogan cînd Severn îi povestise planul său. Să întreb o femeie? Îi voi spune despre plan, atît, îşi zise

el, hotărît, în timp ce descăleca şi urca scările spre camera Lianei.

Zared stătea de o parte a uşii, cu obrazul apropiat de perete şi, în linişte, o privea pe Liana. Aceasta şi o altă doamnă rîdeau, glumeau şi îşi şopteau una alteia, în timp ce îmbrăcau veşminte de mătase şi catifea. Cînd şi cînd, Zared putea auzi murmurul celor de afară în timp ce vorbeau despre oamenii din castel. Lui Zared părea să i se taie respiraţia ori de cîte ori se menţiona numele lui Ralph. Era un tînăr cavaler pe care, recent, fratele ei, Rogan, îl angajase, şi nici un alt bărbat nu o mai impresionase aşa cum o făcuse Ralph. Dacă trecea pe lîngă el, inima îi bătea mai repede, iar roşeaţa îi năvălea în obraji.

– Vrei să încerci această rochie?

A trebuit ceva timp pînă cînd Zared să-şi dea seama că femeia i se adresa. Era una dintre frumoasele însoţitoare ale Lianei; părul îi era prins într-o plasă de aur, trupul îi era strîns în corset şi acoperit cu mătase, iar în mînă ţinea o cămaşă de satin, de culoarea smaraldului. Cu toate că secretul privind feminitatea lui Zared era bine păzit faţă de bărbaţii din jurul fraţilor ei, femeile Lianei cunoşteau adevărul că era, de fapt, o fată.

Zared întinse mîna după rochie, dar şi-o retrase repede.

– Nu, spuse ea, forţîndu-se să pună cît mai mult dispreţ în tonul său. Nu am nevoie de o rochie.

Femeia, în loc să-şi dea seama de situaţia în care se află Zared, s-a uitat la ea cu milă.

Zared îşi dăduse toată silinţa să fie dispreţuitoare şi se întoarse repede. De ce-i păsa ei oare de zorzoanele şi de bîrfele femeilor?

Fata alergă pe scările abrupte de piatră şi se opri la etajul doi, ascunzîndu-se cînd auzi vocea Lianei şi ţinîndu-şi respiraţia cînd aceasta trecu.

În ultimii doi ani, de cînd fratele ei cel mare se însurase, multe lucruri se schimbaseră în casa Peregrine; mîncarea era mai bună, aşternuturile mai curate, iar cameristele erau peste tot. Dar Liana nu reuşise să o schimbe pe Zared. Toate încercările acesteia, de a-i convinge pe fraţii lui Zared să o lase să se schimbe, dădură greş. Pentru propria-i protecţie, fata trebuia să rămînă deghizată, ca fiind cel mai mic dintre fraţii Peregrine.

Desigur, Zared îşi spunea că nu şi-ar dori să se limiteze la condiţia de femeie. Nu şi-ar fi dorit să fie ca Liana, mereu închisă parcă pe domeniul castelului, nefiindu-i permis niciodată să călărească liberă, să galopeze pe cîmpuri. Femei ca Liana şi doamnele ei trebuiau să stea şi să se aştepte; să aştepte ca un bărbat să vină la ele. Dar Zared nu trebuia să aştepte ceva. Dacă dorea să călărească, o făcea; nu trebuia să aştepte ca un bărbat s-o ajute să se urce pe cal şi apoi s-o însoţească.

Dar cîteodată, numai cîteodată, îşi dorea să fi putut avea viclenia femeilor. Cînd se antrena cu spada, împreună cu Ralph, una dintre doamnele Lianei a trecut pe lîngă ei. Ralph s-a întors să privească femeia. Zared a fost aşa de supărată, încît l-a lovit peste mînă cu dosul spadei. Ralph a căzut la pămînt, iar bărbaţii din jurul lor au rîs. După această întîmplare, Ralph nu s-a mai antrenat cu ea şi nici chiar dacă ar fi putut, nu ar fi

stat în aceeaşi cameră cu ea. Ralph, ca şi camarazii lui, credea că Zared e băiat.

După o săptămînă, în care Ralph îi arătase ostilitate, Zared se gîndise să-i ceară Lianei o rochie, însă nu a putut. Dacă ar fi purtat o rochie, ar fi putut atrage cu uşurinţă atenţia lui Ralph, însă asta i-ar fi supărat pe fraţii ei. Dacă se îmbrăca în rochie, fraţii ei nu i-ar mai fi permis să iasă în afara zidurilor castelului. Oare atenţia pe care i-ar fi acordat-o Ralph valora mai mult decît libertatea ei?

Se gîndea atît de profund, încît nu a realizat că, în camera alăturată, vocile deveniseră puternice.

– Nu poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva! auzi că spune cumnata sa, exasperată. Zared ştia că Liana vorbea cu Severn, pentru că cei doi se contraziceau mereu. Felul în care Liana obţinea ceea ce-şi dorea de la Rogan, îl înfuria pe Severn. De cîte ori Severn vorbea cu Liana, se simţea ostilitate în vocea sa.

– Este sora mea şi am s-o iau, spuse Severn, mînios. Nu am nevoie de permisiunea ta.

Zared ascultă din ce în ce mai atentă.

Vocea Lianei se potoli şi sună ca şi cum ar fi vorbit cu prostul satului:

– Abia poţi s-o ţii în siguranţă aici şi vrei s-o expui lumii întregi?

– Îmi va fi însoţitoare. O voi proteja.

– În timp ce o curtezi pe lady Anne? Iar Zared va dormi cu cellalţi însoţitori? Sau în cort cu tine, în timp ce tu îţi culci puicuţele? Zared nu este ca Iolanthe, să stea să te privească cînd tu te culci cu celelalte femei.

Zared îşi ţinu respiraţia. Liana întrecuse măsura. Iolanthe era o femeie frumoasă ce locuise, o vreme, în camerele de deasupra bucătăriei. Era măritată, dar

bătrînul şi senilul ei bărbat o lăsase să trăiască cu Severn, sau poate nici nu a ştiut unde era soţia sa. Cînd bătrînul a murit, Severn a cerut-o în căsătorie, dar Iolanthe a refuzat. A spus că îl iubeşte pe Severn şi îl va iubi mereu, dar că era prea sărac ca să se căsătorească cu el. S-a întors în casa bărbatului său şi, în mai puţin de un an, s-a căsătorit cu un bărbat gras, prost, însă foarte bogat. A vrut să se mai întîlnească cu Severn, dar acesta a refuzat. Numele Iolandhei nu a mai fost de atunci pronunţat.

Zared nu-l putea vedea pe Severn, dar ştia că acesta tremura de furie.

– Severn, spuse Liana, rugător, ascultă-mă...

– Nu, n-am să te mai ascult. Trebuie să-mi caut o soţie. Nu voiam o soţie, pentru că am văzut cum poate schimba o femeie un bărbat, dar cuferele trebuie să fie umplute dacă dorim să cîştigăm războiul împotriva familiei Howard, dacă...

– Încetează, strigă Liana. Nu mai suport. Întotdeauna, Howard. Nu am mai auzit altceva de cînd m-am măritat. Mănînc cu Howardienii, dorm cu ei. Nu îmi dau pace deloc. Cum poţi să rişti viaţa surorii tale, în această ură faţă de familia Howard?

Zared îşi ţinu respiraţia. Severn ar plesni-o pe Liana? se întrebă. Dacă ar face-o, Rogan l-ar ucide.

Totuşi cum putea vorbi Liana aşa de indiferent despre duşmanii lor? Cum putea uita ceea ce familia Howard le făcuse de trei generaţii încoace?

Zared putu respira în voie, cînd Severn vorbi iar. Cel puţin se putea controla de ajuns cît să nu o lovească pe Liana. Zared ştia că fratele său vorbise despre plecare. Cu o lună în urmă, un trimis venise cu o invitaţie la un turnir extraordinar, ce urma să aibă loc în

onoarea căsătoriei lui lady Marshall. Se cîştigau premii valoroase, incluzînd un smarald mare, dar trimisul sugerase că cel mai valoros premiu era fiica cea mai mică, lady Anne. Avea optsprezece ani, tocmai se întorsese după un timp petrecut la Curtea Franţei, iar tatăl său era în căutarea unui soţ englez bun pentru ea.

La cină, după ce trimisul plecase, Severn îşi anunţase intenţia de a participa la turnir şi de a o aduce pe bogata lady Anne ca soţie a sa. Aceasta a determinat izbucnirea une vii dispute între Liana şi Severn. Liana a spus că Severn avea o părere prea bună despre el, dacă credea că, poate cîştiga o doamnă manierată şi educată, doar fiindcă putea dărîma de pe cal, bărbaţi vînjoşi, cu cicatrice din alte lupte asemănătoare. Severn a replicat că Rogan cîştigase o soţie bogată şi că el dorea să facă acelaşi lucru. Liana a subliniat faptul că ea a fost cea care l-a ales pe Rogan şi nu invers şi că se îndoia că Anne ar fi ales un cavaler nebărbierit, murdar şi plin de sine, cum era Severn, care, pe deasupra, mai era şi îndrăgostit de o altă femeie. Severn s-a aruncat în direcţia Lianei, iar Rogan a trebuit să înainteze către fratele său pentru a-l opri să o lovească.

După aceasta, nu a mai fost linişte în familia Peregrine şi Zared credea că vina era a Lianei. Fiind întotdeauna cea care organiza totul, Liana începuse să-l pregătească pe Severn. Ordonă noi haine, hăţuri brodate pentru cai, alese cortul şi alese chiar şi decoraţiunile pentru coiful său. Dar cu cît ea făcea pregătirile mai conştiincios, cu atît Severn se încăpăţîna, refuzînd să ajungă la un conses cu dorinţele Lianei. După trei săptămîni de dispute, Severn i-a spus Lianei că, dacă va fi nevoie, o va pune pe cal pe lady Anne şi o va forţa

să se căsătorească cu el.

– Aşa va trebui să faci, a spus Liana. Forţa este singurul mod prin care te vei căsători cu ea, şi asta înainte ca lady Anne să-şi dea seama cu cine are de-a face.

Aşa că Severn se hotărîse să plece în două zile şi încă refuza să îmbrace hainele pe care Liana le făcuse pentru el.

– Lady Anne mă va lua aşa cum sînt.

– Nu se va căsători cu tine, a spus Liana.

În cele din urmă, Severn îi mai spuse că plănuise s-o ia pe Zared ca însoţitor. La gîndul acestei noi situaţii, Zared zîmbi; era încîntată să vadă lumea, să asculte muzică, să guste mîncarea, să...

– Ea nu va putea merge, repetă Liana. Uiţi că, în ciuda aparenţelor este femeie? Dacă se va descoperi acest lucru? Cum vei putea împiedica tu singur vreun beţiv ce va vrea să o atingă? Fără virginitate, nu va mai valora nimic şi nu se va mai putea mărita.

Căsătorie? se gîndi Zared. Nimeni nu-i spusese nimic despre asta.

Vocea Lianei scăzu:

– Dar cu Howardienii cum rămîne? Vor afla că fraţii Peregrine vor participa la turnir. Oare nu vor încerca să prindă pe unul din voi? Şi nu va fi oare acesta cel mai mic?

– Nici chiar Howardienii nu îndrăznesc să-l jignească pe rege, iar acesta va fi acolo.

– Atunci, vor încerca să prindă pe unul din voi pe drumul de ducere sau de întoarcere, spuse Liana, supărată. Severn, te rog, ascultă-mă. Nu pune în pericol viaţa copilei. Nu lăsa mînia faţă de Howardieni să cauzeze moartea surorii tale.

Zared îşi dădu seama că avea pumnii strînşi, iar unghiile sale, tăiate scurt, îi intraseră în piele. Dorea să-i strige în faţă Lianei să-şi vadă de treburile ei, iar dacă vreun bărbat se va atinge de ea, nu va şovăi să folosească un pumnal. Cum putea crede Liana că ea, Zared, este atît de slabă, încît să trebuiască să fie protejată ca cele mai plăpînde femei? Ea era un bărbat, nu o femeie.

– Va merge cu mine, spuse Severn, iar după tonul său Zared îşi dădu seama că fratele ei nu mai dorea să discute despre acest subiect.

Zared se dezlipi de perete şi fugi pe scări, înainte ca Severn s-o vadă. Să-i ia naiba pe toţi, se gîndi. Mintea îi zbura cînd la cîmpul de antrenamente, unde Rogan ţipa la ea să ţină sabia mai sus, cînd la vorbele Lianei, ce spusese că este prea plăpîndă pentru a se apăra de avansurile vreunui beţiv. Era un cavaler sau o biată femeie? Era un bărbat sau femeie?

Continuă să fugă pe scări pînă ajunse la gard, unde stătea armăsarul lui Severn, înşeuat. Blestemînd întreaga familie, sări pe cal şi o porni ca un fulger spre pod, ignorînd ţipetele din spatele ei.

Călări cît de repede putu, nepăsîndu-i în ce direcţie. Castelul şi pămînturile Peregrinilor dispărură în spatele ei, însă ea împunse calul cu pintenii mai cu putere. Era la cîteva mile de casă cînd trei bărbaţi apărură în spatele ei. O privire furişă în urmă îi arătă faptul că purtau blazonul şi stindardul familiei Howard.

Inima îi ajunse în gît. Rogan o avertizase că Howardienii îi supravegheau şi abia aşteptau ca unul din familia Peregrine să părăsească domeniul protejat.

Fusese avertizată de cînd se născuse despre familia Howard. De cînd se născuse i se vorbise despre

viclenia familiei Howard. Cu generaţii în urmă, un duce din familia Peregrine, bătrîn şi pe jumătate senil, se însurase cu o tînără şi frumoasă femeie din familia Howard. Femeia era ambiţioasă şi îl convinsese pe bătrînul ei soţ să schimbe testamentul şi să lase absolut totul – banii, titlul, proprietăţile – plăpîndului său fiu, ce se zvonea că nu era al ducelui.

Singurul mod în care femeia Howard l-a putut convinge pe bătrînul duce să-şi dezmoştenească băieţii mai mari a fost să-l facă să creadă că el şi prima soţie nu fuseseră căsătoriţi în realitate. Bătrînul, ce nu mai gîndea coerent, ceru să fie aduşi martorii şi registrele parohiei care îi înregistraseră căsătoria, dar nu a fost găsit nici un registru şi toţi martorii muriseră, unii dintre ei chiar de curînd.

Stingîndu-se în chinuri mari, bătrînul şi-a declarat fiii din prima căsătorie bastarzi şi a dat totul familiei soţiei sale. De atunci familiile Peregrine şi Howard se luptau pentru pămînturile bogate pe care le deţinea familia Howard. De-a lungul anilor, pierderile au fost mari pentru amîndouă părţile, iar ura era şi mai mare.

Zared se uită la bărbaţii care veneau după ea, apoi călări mai repede decît călărise vreodată în viaţa ei, cu capul pe grumazul calului a cărui coamă îi biciuia ochii. Copitele calului aruncau în spate pămîntul murdar, bătătorit de oameni, căruţe şi animale. Dar nu trecu mult timp şi simţi cum calul ei pierde teren şi cum cei din familia Howard se apropiau.

– Hai, băiete, îi spuse calului. Dacă ajungem în pădurea regelui or să ne piardă urma.

Şi dădu pinteni calului, inima bătîndu-i puternic alături de cea a animalului. Aproape ajunseseră, căci Zared putu zări siguranţa ascunzişului pădurii, însă

calul păşi într-o groapă şi se prăvăli. Ea lovi pămîntul şi se rostogoli peste cap în drumul prăfuit. Cînd se opri şi îşi ridică privirea, trei bărbaţi stăteau în picioare, în juru-i, cu săbiile aţintite la gîtul ei.

– Este cel mai tînăr dintre Peregrini, spuse unul dintre bărbaţi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Vom fi bine plătiţi pentru asta.

– Încetează să numeri banii şi leagă-l. Nu vreau să scape.

Un bărbat îi înhăţă mîna şi o trase de la pămînt.

– Cam micuţ băiatul, spuse el simţindu-i mîna.

Zared se zmuci din strînsoare.

– Nu te juca cu mine, băieţaş, sau va trebui să-mi folosesc cuţitul. Nu cred că familiei Howard îi va păsa dacă voi preda un Peregrine mort sau viu.

– Linişte, spuse primul bărbat. Pune băiatul pe şa şi să plecăm, înainte să vină fraţii lui.

Menţionarea celui mai mare dintre Peregrini l-a potolit, astfel încît unul o aruncă pe Zared pe şa şi se urcă alături de ea.

Fata nu putea să se gîndească decît că vrajba va reîncepe şi, pînă să se sfîrşească, îşi va pierde fraţii. Închise ochii în care apăruseră deja lacrimi. Trebuia să-i facă să creadă cît mai mult timp cu putinţă, că era băiat. Nici nu voia să se gîndească ce s-ar fi putut întîmpla dacă s-ar fi descoperit că era fată.

Tearle Howard îşi întinse picioarele lungi şi musculoase, căscă şi se lungi pe iarbă, pe malul micuţului rîu. Soarele îi încălzea trupul, iar muştele bîzîiau leneş.

În stînga se putea auzi murmurul celor trei oameni ai fratelui său. Tearle intenţiona să adoarmă, să lenevească toată ziua, aţipind la soare, dar vocile bărbaţilor îl ţineau treaz, reamintindu-i de obsesia fratelui său.

Tearle trăise în Franţa pînă acum două luni, petrecîndu-şi timpul la Curtea lui Philip cel Bun. Sub tutela mamei sale, a dus o viaţă rafinată şi educată. Învăţase ce înseamnă muzica bună, dansul şi arta. Îşi dusese uşoara-i viaţă într-un loc unde conversaţia era o artă.

Cu şase luni în urmă, mama lui Tearle a murit şi pincipalul scop al traiului său în Franţa a dispărut. La douăzeci şi şase de ani se trezi într-o familie pe care nu o cunoscuse niciodată, sau pe care o văzuse foarte rar, astfel că, atunci cînd Oliver ceru întoarcerea fratelui său mai tînăr, Tearle fusese mulţumit, dar şi intrigat. Călătoria de întoarcere în Anglia o făcuse în compania plăcută a prietenilor şi îşi salutase fratele şi cumnatul, călduros.

Căldura s-a răcit însă în curînd, căci află că Oliver dorea să-l implice într-un război cu o familie ce se numea Peregrine. După Oliver, familia Peregrine era răul pe pămînt şi trebuia eradicată cu orice preţ. Tearle fusese la fel de îngrozit cînd află că cel mai mare dintre fraţii Howard fusese sacrificat, în această vrajbă ce dura de mult timp.

„Nu este timpul ca toate acestea să înceteze?" îl întrebase Tearle pe Oliver. „Cauza acestui război este proprietatea noastră, pe care Peregrinii o cred a lor. Dacă am cîştigat noi proprietatea, nu este normal ca ei să ne atace pe noi şi nu invers?"

Cuvintele lui Tearle l-au înfuriat atît de rău pe Oliver, încît ochii acestuia se întunecaseră, iar la colţul gurii se formase salivă. Din acel moment, Tearle începu să se

îndoiască de psihicul fratelui său. El nu a obţinut niciodată un răspuns exact în ceea ce priveşte adevărata cauză a urii dintre cele două familii, dar, după ce a pus cap la cap fragmente din ceea ce avusese în castel, şi-a dat seama că ura lui Oliver era legată de soţia sa Jeanne.

Oricare ar fi fost cauza, ura era prea profund înrădăcinată în Oliver pentru ca Tearle să fi putut să o anihileze, aşa încît, în timp ce el făcea tot posibilul să nu stea în calea fratelui său, viaţa acestuia era plictisitoare. După cît putuse observa Tearle, toată energia fratelui său se consuma în războiul împotriva celeilalte familii şi nimic altceva nu era folosit pentru lucruri mai frumoase în viaţă, cum ar fi munca sau societatea.

Aşa că iată-l lenevind toată ziua şi, acum, însărcinat de fratele său, ce parcă era obsedat, cu o misiune.

– Du-te şi supravegheză-i, spusese Oliver, de parcă atunci cînd Tearle vedea vreun Peregrine, nu vedea un om, ci un diavol cu pielea roşie. Du-te cu oamenii mei şi vezi ce fac.

– Ai pus oameni în jurul castelului Peregrinilor? întrebase Tearle. Îi supraveghezi zilnic? Numeri şi roşiile pe care le cumpără?

– Nu te amesteca unde nu trebuie, spusese Oliver. Acum doi ani, cel mai mare dintre ei a plecat cu soţia în sat. Dacă voiam, îl puteam ataca. I-am luat totuşi nevasta, însă ea... Se opri şi se întoarse cu spatele.

– Ea ce? s-a interesat Tearle.

– Nu-mi mai aminti de ziua aceea. Mergi şi vezi pentru ce m-am bătut. Dacă vei vedea, vei înţelege.

Tearle devini curios să afle mai multe despre Peregrini, aşa că plecă cu unul dintre cele patru grupuri pe care Oliver le postase în preajma castelului Peregrine.

El nu fu impresionat de priveliştea vechiului castel. Era vizibil că se încercase acoperirea lipsurilor, însă nimic nu putea ascunde sărăcia locului. Se aşeză pe un deal la oarecare distanţă şi urmări printr-un binoclu cum se antrenau cei trei fraţi Peregrini. Cel mai mic era încă un băieţel.

Tearle urmări timp de trei zile antrenamentele. În cea de-a treia zi, avu senzaţia că îi cunoaşte pe toţi. Alături de cei doi bărbaţi şi băiat, mai erau doi fraţi nelegitimi, stîngaci în mînuitul spadelor, ca şi cum acestea erau ceva nou pentru ei.

– Sînt ai tatălui lor, după lovitură, spusese, dispreţuitor, Oliver.

– Dacă ştiam, îi omoram, a zis Tearle.

– Ai grijă că ajungi prea departe cu răbdarea mea, îl avertizase Oliver.

Cu toată sărăcia ei, familia Peregrine îi acceptase şi pe cei doi fraţi nelegitimi, pe cînd Oliver, cu toată bogăţia sa, îl ameninţa mereu pe Tearle că-l va da afară, însă nu-i mai spusese şi lucrul acesta fratelui său. Tearle nu mai găsi nici un interes în a-i observa pe Peregrini. Se săturase de misiune şi şi-ar fi dorit să li se alăture la antrenamente.

L-aş putea doborî pe blond, îşi spuse, cînd îl zări pe Severn culcînd la pămînt un alt bărbat. Dădu binoclul unuia dintre oameni şi plecă. Trebuia să găsească ceva pentru a scăpa de această îndatorire de a spiona.

Nici nu-şi dădu seama că adormise pînă cînd zgomotul copitelor nu-l treziră. Bărbaţii lui Oliver plecaseră. Tearle se ridică brusc în picioare. Înhăţă repede binoclul şi se uită. Peregrinii erau derutaţi, cel mai mare, Rogan, ţipa în timp ce se înălţa în şa. Băieţelul plăpînd era deja departe, galopînd. Dar, pentru că nici unul nu

ştia unde să se îndrepte, o apucară în patru direcţii.

– Băiatul! exclamă Tearle. Nu spusese oamenilor lui Oliver că băiatul se îndepărtase de protecţia fraţilor. O să-l las să-şi vadă iubita din sat, se gîndi el, apoi o să-i reţin pe oameni pînă ce băiatul se întoarce cu bine.

Tearle o porni călare după oamenii lui. Era evident că ei văzuseră în ce direcţie o apucase băiatul. Îi trebui ceva timp ca să-şi găsească oamenii şi, pentru o clipă, crezuse că ajunsese prea tîrziu.

Inima lui Tearle se opri. Prinderea băiatului ar fi însemnat război deschis şi, în cazul acesta, familia Howard era de vină. Să-l ia naiba pe Oliver împreună cu obsesia lui, se gîndi.

Cînd oamenii l-au văzut pe Tearle, se uitară cu silă la el. Pe chipurile lor se vedea un zîmbet de triumf, datorită capturării unui slăbuţ şi mititel băiat, şi se aşteptau ca Tearle să-i plătească.

În faţa unuia ce stătea ţeapăn în şa, se afla băiatul. Tearle abia îndrăzni să se uite la el.

Cînd, în cele din urmă, întîlni ochii băiatului, rămase cu gura deschisă datorită şocului: nu se uita la chipul mîndru al unui băiat, ci la ochii arzători ai unei fete.

Era atît de mirat, încît se mai uită o dată la oameni.

– L-am prins, stăpîne, spuse unul. Îl ducem fratelui domniei voastre sau îl omorîm chiar aici?

Tearle nici nu putea vorbi. Oare nu vedeau că ţineau o fată? Nu cunoşteau oare diferenţa între bărbaţi şi femei?

– Stăpîne, spuse un altul, nerăbdător, Peregrinii pot veni dintr-un moment în altul.

Tearle îşi redobîndi stăpînirea de sine. Nu credea că Peregrinii vor accepta să discute cînd îşi vor vedea surioara captivă.

– O voi duce eu la fratele meu, spuse el. Trebuie s-o eliberez din mîinile acestor bădărani, îşi zise.

Oamenii şovăiră. Încruntîndu-se, el le aruncă o pungă de galbeni.

– Poftim, luaţi asta. Voi discuta eu cu acest Peregrin.

Ochii oamenilor se măriră. Căpătaseră ce doriseră şi puţin le mai păsa ce va face cu băiatul sau ce se va întîmpla cu Tearle.

Unul dintre oameni se apropie de Tearle şi aproape o aruncă pe Zared în şaua lui. Cînd văzu cît de strîns erau legate mîinile fetei, Tearle tresări.

– Plecaţi, le porunci oamenilor. Înainte ca ei să vă găsească.

Nu mai aşteptară mult pînă cînd dădură pinteni cailor către pămînturile Peregrinilor. Tearle îşi încolăci braţul în jurul micuţului mijloc, o lipi pe fată de trupul său şi călăriră repede spre pădurea regelui.

2

Tearle se pierdu în pădure, abandonînd potecile pe care, de secole, picioarele sătenilor le bătuseră şi pătrunzînd în adîncimile umbroase ale uriaşilor stejari. În timp ce călărea, ţinea fata înaintea lui, simţindu-i spatele mic pe pieptul său şi micuţele, însă puternicele ei picioare, lîngă ale lui. Cum o creangă mai joasă era pe punctul de a o lovi, întinse mîna s-o ferească, iar creanga îl lovi dureros peste vîrful degetelor. Altă dată, în timp ce se apleca pentru a se feri de o altă creangă, îşi puse faţa pe gîtul fetei, astfel încît părul ei moale îl atinse.

În timp ce călărea, Tearle zîmbi. Oliver credea că ştia totul despre Peregrini şi totuşi nu a intuit niciodată că cel mai mic dintre ei era o fată. Peregrinii aveau dreptate să păstreze secretul asupra identităţii ei, pentru că Oliver părea cu totul fascinat de femeile din familia Peregrine. Îşi opri brusc calul cînd ajunseră la un luminiş retras. Descălecă, apoi o trase şi pe fată. Mîinile îl erau încă strînse la spate şi, cu toate că era singură

cu duşmanul ei, nu îi era frică. Tearle îi puse mîinile pe umeri şi se uită la ea. Haina ei roasă şi murdară îi ajungea pînă la coapse, de acolo picioarele îi erau strînse în ciorapi tricotaţi, iar cizmele moi îi ajungeau pînă la genunchi. Părul ei negru, cîrlionţat la capete, arătînd chiar roşu la umbra copacilor, îi ajungea pînă la umeri, fiind acoperit în creştet de un micuţ chipiu, distins cu o pană, într-o parte.

Pentru prima oară de cînd plecase din Franţa, viaţa părea să-l intereseze. Şi-o aminti cum o văzuse cînd se antrena cu fraţii săi. Simţi, dintr-o dată, o pornire copleşitoare de a o urca în şa şi de a o duce la castelul lui. Locul era atît de vast încît, fără nici o îndoială, ar fi putut s-o ascundă acolo.

Zared se uita la bărbatul care o ţinea de umeri, un bărbat bine făcut, cu ochii negri şi cu privirea sigură a familiei Howard. Omul care o capturase îi spusese „stăpîn", aşa că el trebuia să fie cel mai mic dintre fraţii Howard, cel de mult dispărut.

Zared auzise tot felul de poveşti despre acest frate mai mic, cum că fusese trimis în Franţa cu mama sa, cînd era doar un băieţel. Uitîndu-se la el, toate poveştile se adevereau. În timpul călătoriei, Tearle îi simţise trupul şi parcă ar fi vrut să afle dacă era la fel de coaptă cum arăta. Ochii lui mici, rotunzi şi negri ar fi vrut s-o aibă ca la un ospăţ.

Nebunul! se gîndi ea. S-ar fi pus în gardă dacă mîinile nu-i erau legate. În timp ce el stătea acolo, uitîndu-se la ea, precum un om înfometat ce se uită la o friptură, ea încerca să-şi facă un plan.

Nu ar fi putut scăpa niciodată de trei Howardieni, în acelaşi timp, însă avea o şansă cu unul nebun. Dacă l-ar fi putut determina să-i dezlege mîinile, poate s-ar fi

putut folosi de cuţitul ascuns în cizmă. Cu o armă, ar fi putut să-l doboare. Era într-adevăr bine făcut, însă putea fi la fel de leneş precum fraţii lui, iar trupul lui impunător putea fi plin cu grăsime şi nu cu muşchi.

– Cum te cheamă? o întrebă.

– Peregrine! şuieră Zared, gîndindu-se că, dacă nu o va dezlega – asta în cazul în care Tearle ar fi vrut s-o omoare – nu şi-ar fi dezonorat familia murind ca o laşă.

– Numele tău de botez? spuse el, mai moale, cu ochii blînzi.

Ce cursă este asta? se întrebă ea. Oare el încearcă s-o facă să înţeleagă că, în afară de răutate, era şi altceva în sufletul lui?

– Fraţii mei te vor omorî! spuse ea. Te vor sfîşia părticică cu părticică. Tearle zîmbi.

– Da, îmi imaginez. Scoase din cingătoare un pumnal micuţ, uşor de manevrat, iar Zared, fără să vrea, se trase un pas înapoi. Nu vreau să-ţi fac vreun rău! preciză el, adresîndu-i-se ca şi cum ea ar fi fost un animal înfricoşat.

E chiar un prost şi un nebun dacă-şi poate imagina că aş avea încredere într-un Howard, se gîndi ea.

Tearle o apucă de umeri şi o întoarse, apoi, folosindu-se de pumnal, tăie sforile care o legau. În timp ce o întorcea, Zared se prefăcu că se împiedică (ea mai exersase de multe ori această figură), punîndu-şi un picior în pămînt şi luînd repede pumnalul din cizmă, după care şi-l strecură pe mînecă.

– Te doare ceva? întrebă Tearle ajutînd-o să se ridice. Mi-e teamă că oamenii fratelui meu au fost foarte duri cu tine.

Mai avea încă mîinile pe umerii ei şi, nemaiputîndu-se abţine, o trase la el şi o sărută blînd pe gură.

Zared explodă. Nici un alt bărbat nu o mai sărutase înainte, iar îndrăzneala acestui dușman de temut o înfurie. Scoase pumnalul din mînecă și i-l înfipse în coastă.

Tearle se dădu un pas înapoi, văzu cum curge sîngele prin tunica strîmtă de mătase și se uită, surprins, la ea.

– Moarte familiei Howard, țipă Zared și sări pe cal.

– Ești liberă, șopti Tearle. Nici nu intenționam să te țin prizonieră.

Încălecă și se uită fix la el. Era palid și sîngele i se împrăștia peste tot. Totuși, ea îmboldi calul și părăsi luminișul în goană, punîndu-și capul pe grumazul calului.

Trebuia să-și găsească frații și să le spună că este în siguranță.

Trebuia să-i împiedice să-i atace pe Howardieni. Oricît ar fi costat-o, trebuia să oprească izbucnirea unui război deschis.

Cînd ajunse la marginea pădurii, se gîndi că tocmai ea putea deschide războiul, pentru că omorîse, poate, un Howard. Continuă să călărească. Bineînțeles că nu-l omorîse. Doar îl rănise. Nu atinsese vreun organ vital. Sau poate îi atinsese? Imaginea chipului său palid îi apăru înaintea ochilor. Dacă murea, stînd acolo sîngerînd? Cei trei oameni ai lui Oliver știau că, încă o dată, un Peregrine atacase un Howard. Din cauza ei, frații Peregrine puteau fi uciși. De data aceasta poate că Oliver ar fi reușit să-i extermine pe toți din familia Peregrine.

La marginea pădurii, ezită. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să vadă dacă omul murise. Dar dacă-și recăpătase puterile îndeajuns cît s-o ia prizonieră din nou?

Își duse mîinile la cap ca să-și adune gîndurile. De

cînd era mică, frații ei luaseră decizii pentru ea. Știa că Rogan și Severn vor fi atît de furioși deoarece sora lor fusese răpită de familia Howard, încît ar fi fost încîntați să-l distrugă pe cel mai mic dintre Howardieni.

Era bine să meargă la ei și să le spună ce s-a întîmplat? Să mai pună paie pe foc? Să reînnoiască vechea dușmănie și ură?

Pînă la urmă, era vina ei că fusese prinsă. Și Rogan și Severn o avertizaseră, nu o dată, că familia Howard stătea la pîndă. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să-i oprească sîngerarea pentru că aceasta ar fi cauzat războiul. Îi va lua sabia și, dacă va fi nevoie, îi va lega mîinile și picioarele pentru a nu-i putea face ceva. Trebuia să facă tot ce putea pentru a preveni războiul.

Tearle se uită cu regret după fată. Credea că nu o va mai vedea niciodată. Cei din familiile Peregrine și Howard rar se înțelegeau, se gîndi, zîmbind palid. Se uită la sîngele care se împrăștia și își ridică tunica pentru a examina rana. Coastele deviaseră lama și se bucură că nu era mai experimentată în mînuirea pumnalului, pentru a nu-l fi putut răni mai rău.

Se uită prin poiană și își dădu seama că-i luase calul. Trebuia să meargă pe jos pînă la fratele lui. Calculă cît timp le-ar lua celor trei oameni să ajungă la Oliver și cît timp i-ar fi luat acestuia să pornească în căutarea lui și a prăzii sale.

Patru ore, poate mai puțin, se gîndi. În mai puțin de patru ore, oamenii fratelui lui vor fi acolo. Pînă atunci se putea odihni dînd timp rănii să nu mai sîngereze. Se tîrî sub un copac și adormi repede.

Zared descălecă și lăsă calul la distanță de poiană. Apoi, cu pumnalul în mînă, se îndreptă spre locul cu pricina. Cînd îl văzu întins pe pămînt, îl crezu mort. Era

deja mort, iar ea ajunsese prea tîrziu. Tearle o auzi venind încă de cînd Zared era la distanţă, recunoscînd-o după zgomotul mic al paşilor. Trebui să se abţină să nu zîmbească la gîndul vorbelor crude şi inumane pe care le spuneau ai săi, la adresa familiei Peregrine. Cel puţin unul dintre ei avea suflet. Orice ar fi făcut, nu trebuia să o sperie. Se hotărî să se prefacă grav rănit şi să o ţină lîngă el cît mai mult cu putinţă. Se mişcă puţin şi scoase un sunet de durere.

Zared răsuflă uşurată la auzul sunetului, căci asta însemna că mai trăia încă. Se apropie de el cu băgare de seamă, avînd pumnalul pregătit. După ce îl înghionti cu piciorul, Tearle suspină din nou.

– Un preot, murmură. Aduceţi-mi un preot.

Zared lăsă prudenţa la o parte. Trebuia să-l salveze. Îngenunche lîngă el, îi spintecă tunica şi îi examină rana. Îi atinsese coastele, dar nu ştia cît de adînc intrase pumnalul. Bărbatul părea musculos şi puternic, dar pierduse mult sînge.

Ea îl privi atent. Chipul lui era palid şi ţinea ochii închişi. Erau oare cei din familia Howard atît de slabi, încît să moară dintr-o rană atît de uşoară? Îşi văzuse fraţii răniţi la fel, însă ei continuară să lupte mai departe o zi întreagă, fără ca rana să fie tratată. Şi totuşi acest bărbat ceruse un preot pentru o biată tăietură.

Îi rupse tunica şi tăie o fişie lungă din bluza de pînză. Tamponă rana, apoi încercă să lege pînza în jurul corpului, astupînd tăietura.

Cum el era inert, nu putea să-l părăsească. Era ca şi cum ar fi părăsit un cal rănit. Se aplecă deasupra lui şi îl smuci. Îi puse braţele în jurul gîtului el şi încercă să-l ridice. Îl împinse de umeri, însă el stătea acolo fără să-i pese de prezenţa ei.

– Ridică-te, îi comandă ea.

Se mişcă, dar nu-şi deschise ochii. Zared îi dădu cîteva palme repezi peste faţă, iar el deschise în cele din urmă ochii.

– Încerc să te bandajez, aşa că trebuie să te ridici.

– Trebuie să mă ajuţi, spuse Tearle cu o voce răguşită.

Zared se uită la el, dezgustată, apoi se aplecă asupra lui şi-l ajută să se ridice în picioare. Era foarte slăbit şi sfîrşi prin a se prăvăli peste ea, apăsînd-o cu toată greutatea corpului său. Ei nu-i fu uşor să-l bandajeze, dar se descurcă.

– Întinde-te acum, spuse ea. Bărbatul părea, într-adevăr, prost. A trebuit să-l înveţe cele mai simple lucruri. Spre exemplu, l-a ajutat să se întindă, dar el voia ca ea să-l ajute mereu. Pînă la urmă, fu nevoită să-i desprindă mîinile ce-i înconjurau trupul. Te vei face bine, îl încurajă. Rana nu este adîncă. Odihneşte-te. Fratele tău va veni în curînd, nu este departe. Cînd vru să se ridice, Tearle o apucă de mînă.

– Mă laşi aici? Sigur voi muri, dacă mă laşi aici singur.

– Nu vei muri, spuse ea, dezgustată. Poate că familia Howard îl trimisese în Franţa de copil, nu pentru că era rău, ci pentru că era atît de slab de înger, încît erau jenaţi.

– Vinul, şopti el. Este o sticlă cu vin în bagajul de pe calul meu.

Zared zîmbi, lăsînd să i se vadă dinţii de un alb strălucitor. Fără îndoială că fraţii ei o căutau îngrijoraţi, iar ea se juca de-a sora medicală cu smiorcăitul ăsta de Howard. Fără tragere de inimă, se duse, luă sticla din încărcătura ce se afla pe cal şi i-o dădu. El însă era

prea slăbit să stea în capul oaselor, fără ajutorul ei. Nu putea nici măcar să ducă singur sticla la gură.

Acesta este duşmanul? se întrebă Zared. Acest copil laş, slab, ce tremură tot timpul şi nu are voinţă, reprezintă o ameninţare?

Îi luă sticla de la gură.

– Trebuie să plec, îi spuse. Voi lăsa sticla aici şi...

– Mai stai, zise el prinzîndu-i mîna. Te rog, mai rămîi cu mine. Mi-e frică.

Zared ridică ochii spre cer. Stătea lîngă el, iar el se chinuia, cu toate puterile, să o reţină.

– Voi muri dacă nu rămîi cu mine.

– Nu vei muri, izbucni Zared. Trebuie cel puţin să-ţi faci curaj. Rana nu mai sîngerează şi apoi chiar trebuie să plec. Fraţii mei precis mă caută şi e mai bine să nu mă găsească aici.

– A, adică cu un Howard. Ştii că sînt un Howard?

– Ştiu destule despre voi, sînteţi duşmanii noştri.

El oftă şi se aplecă uşor asupra ei.

– Precis nu sînt duşmanul vostru.

– Dacă eşti un Howard, eşti într-adevăr duşmanul familiei mele.

– Totuşi te-ai întors să-mi legi rana.

– M-am întors să previn un război. Dacă mureai, fraţii tăi i-ar fi atacat pe ai mei. Încercă să se mişte, însă el o prinsese ca într-o capcană.

– Te-ai întors numai gîndindu-te la fraţii tăi?

– De ce altceva? întrebă ea, vizibil încurcată.

Tearle îi duse mîinile la buze şi le sărută.

– Poate ştiţi totul despre noi, dar se pare că noi, cei din familia Howard, nu ştim totul despre familia Peregrine. N-am ştiut că cel mai tînăr membru al familiei e, de fapt, o fată, o încîntătoare femeie. Îi sărută mai

întîi un deget, apoi altul. Nu te-ai întors datorită acelui sărut?

Trecu un moment, după care Zared pufni în rîs. Rîzînd, reuşi să se ridice şi să se uite de sus la el.

– Crezi că-mi pasă mie de un sărut? Crezi că un sărut primit de la un Howard poate să mă facă să uit că familia ta mi-a ucis patru fraţi? Mă crezi atît de josnică, încît să-mi trădez familia pentru indiferent ce mi-ar putea oferi un Howard? Aş putea să te ucid chiar acum, dar moartea ta ar însemna un alt război, iar eu nu vreau asta. Rîsul ei se transformase în furie. Voi, Howardienii, nu însemnaţi absolut nimic pentru mine. Acum ai înţeles ce cred eu despre sărutul tău? Făcu cîţiva paşi, apoi îi aruncă o privire dispreţuitoare. Aş fi simţit un sărut pe care mi l-ar fi dat un bărbat adevărat şi nu un molîu ca tine. Fără îndoială că Oliver este foarte jenat că are un frate ca tine; şi are şi motive să fie. Se îndreptă spre cal şi încălecă. Cînd ajung la marginea pădurii, voi da drumul calului. Nu vreau ca fraţii mei să mă vadă pe un cal aparţinînd familiei tale. Nu le voi spune că eşti un laş care habar nu are ce înseamnă cuvîntul „datorie" şi nici că m-ai atins. Fraţii mei ar ucide pe oricine şi pentru mai puţin decît atît. Îi aruncă o ultimă privire. Nici chiar Howardienii nu merită să aibă în familie o caricatură de bărbat, aşa ca tine.

Tearle se ridicase în picioare în timp ce ea întorsese calul, dar fata ieşise deja din luminiş, înainte ca el să apuce hăţurile calului.

Mînia îi colorase faţa palidă mai înainte. Caricatură de bărbat? Fraţilor lui ar fi trebuit să le fie ruşine cu el? Molîu? El? El, Tearle Howard, un bărbat slab de înger? În Franţa cîştigase turniruri de cînd era copil. Îi învinsese pe toţi cei care i se împotriviseră. Femeile i se

aruncau la picioare şi îl implorau pentru un sărut, iar această fată, pe jumătate băiat, îi spusese că sărutul lui nu fusese sărutul unui bărbat! De parcă ar şti să facă diferenţe între un sărut şi altul, de parcă ar fi fost o doamnă atît de sofisticată, încît ar fi ştiut totul despre săruturi sau despre orice altceva din acest domeniu. Săbiile, războaiele şi caii erau tot ceea ce ştia. Trebuie să fi fost femeie ca să ştie dacă un sărut vine de la un bărbat sau nu. Trebuie să fi fost...

Deodată, îşi opri monologul interior şi începu să rîdă pe înfundate. Poate că, într-adevăr, păruse un neajutorat. Dar se simţise minunat cînd îi atinsese mijlocul, în momentul cînd ea încercase să-l ridice. Cînd pieptul lui se aflase lîngă al ei, cînd îi simţise sînii şi ghicise că sînt strînşi încorsetaţi, pentru a nu lăsa să se vadă că este fată.

Şi ce încercare zadarnică fusese să se ascundă, căci el îşi dăduse seama că este fată! Nu putea înţelege cum nu văzuseră şi ceilalţi acelaşi lucru.

Un bărbat nu s-ar fi întors să vadă dacă duşmanul său era bine sau nu. Desigur că, dacă ar fi sărutat un băiat, nu ar fi primit atît de prompt riposta, dar, oricum, un băiat nu s-ar fi întors.

Se sprijini de un copac şi închise, pentru un moment ochii. Şi ce fată interesantă era! Toată numai pasiune şi furie şi totuşi de o blîndeţe nemaiîntîlnită. Nu ştia deloc cum să atragă privirile asupra ei. Era atît de diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse! Ele erau ruşinoase, flirtau şi făceau promisiuni deşarte. Tînăra Peregrine nu ar fi flirtat niciodată şi nici nu ar fi tachinat un bărbat. Ea întotdeauna ar spune deschis ceea ce gîndeşte. Plecă de lîngă copac. Probabil că nu o s-o mai văd niciodată, se gîndi el.

Începu să meargă. Poate că, se gîndea el, va zări oamenii fratelui său. Dacă cineva ştia ce plănuia familia Peregrine, acesta era fratele lui. Fără îndoială că Oliver ar fi fost încîntat să audă că fratele său mai mic începuse să fie interesat de familia duşmană.

Zared deschise micuţa fereastră tăiată, direct în piatră şi privi la oamenii ce munceau pe domeniul castelului. Era pedepsită pentru că-şi speriase de moarte fraţii: două zile, închisă în turn, cu absolut nimic de mîncare decît apă şi pîine. Severn ţipase la ea o oră întreagă după ce venise, şchiopătînd, acasă. Mînia lui Rogan fusese mai mare. O privise într-un asemenea mod, că ea se simţise atît de mică, încît s-ar fi putut strecura, cu uşurinţă, printre pietrele şemineului.

Ţipetele lui Severn, făcuseră eventualele scuze să pară nelalocul lor. Ea abia apucase să le spună că dorise să călărească, dar armăsarul lui Severn o aruncase din şa şi fusese nevoită să se întoarcă pe jos; că regreta mult faptul că pierduse calul lui Severn, dar că, dacă ar fi ştiut ce o să se întîmple, nu s-ar mai fi dus. Toate acestea luate în considerare, două zile, închisă în turn, reprezentau cea mai uşoară pedeapsă. Dar cea mai mare teamă era că fraţii ei nu-i vor mai da voie să participe la turnir.

– Dacă din cauza unui Howard, nu voi putea să-mi satisfac această plăcere, murmură ea, îl voi ucide pe acel plîngăcios, laş şi om fără de valoare, cu propriile mele mîini.

Sări în sus cînd auzi uşa din spatele ei deschizîndu-se. Întorcîndu-se, o văzu pe Liana intrînd cu un coş acoperit cu o păturică. Zared zîmbi căci, în ciuda înfăţişării dure, pe care o avea acum, Liana era cea mai blîndă persoană din lume şi, fără îndoială, se temea ca nu cumva, în două zile, Zared să moară de foame, fără carne şi vin.

– Ţi-am adus ceva de mîncare, spuse ea, dar asta nu pentru că o meriţi. Ceea ce ai făcut, ne-a pus în pericol pe toţi.

– Ştiu, îmi pare rău, spuse Zared, luînd coşul. Eşti foarte amabilă că-mi aduci ceva de mîncare cu atît mai mult că nu merit. Se duse şi se aşeză pe marginea patului.

– Nu te puteam lăsa să mori de foame, spuse Liana luînd loc pe un scaun ce se afla în acea încăpere. În hruba asta nu poate locui o fiinţă omenească, adăugă ea.

Zared nu considera încăperea chiar atît de îngrozitoare – cîţiva păduchi pe ici, pe colo, cîţiva şobolani, dar nu era de nelocuit. O privi pe Liana contemplativ. Ştia că ea poate influenţa decizia fratelui său Rogan de a o lăsa sau nu să meargă la turnir, căci el îşi ascultă soţia, iar dacă ea îi spunea să nu o lase să meargă, era sigură că Rogan îi va interzice să se ducă.

– Nu crezi că este timpul să mă căsătoresc? întrebă ea mîncînd repede.

Liana o privi speriată.

– Eu m-am gîndit la asta, dar nu am crezut că tu şi fraţii tăi acordaţi prea mult interes acestei probleme.

– M-am tot gîndit la asta, în ultimul timp, spuse Zared. Poate că a venit vremea să am şi eu casa şi copiii mei. Poate ar trebui să scap de aici. Să scap şi

de familia Howard.

– O, Zared, sînt perfect de acord cu tine. Viaţa ta s-ar schimba foarte mult dacă ai avea propria ta familie şi poate că asta îi va ajuta pe fraţii tăi să uite ura pentru familia Howard dacă s-ar alia, astfel, cu o altă familie.

– Te-ai gîndit la cineva anume cu care m-aş putea mărita?

– Nu, spuse Liana, încet. Sîntem atît de izolaţi aici, că nu mai putem vedea pe nimeni. Dar poate că mama mea vitregă cunoaşte pe cineva. Tăcu pentru un moment.

– Poate că Severn va face cunoştinţă cu cineva la turnir, spuse Zared, părînd că vorbeşte dezinteresat. Sau poate că m-aş putea uita eu însămi după unul.

Liana zîmbi.

– Înţeleg, spuse ea. Poate că, aşa cum spui, te duci la turnir, ca însoţitorul lui Severn, îţi vei găsi acolo un soţ.

Inimoasă, inimoasă, se gîndi Zared, dar a naibii de isteaţă.

– Liana, te rog, dă-mi voie să merg la turnir. Nu am mai fost nicăieri, nu am părăsit niciodată domeniul castelului. Mi-ar plăcea să cunosc şi alţi oameni decît rudele mele sau pe cei angajaţi de fraţii mei.

Pe faţa Lianei se putea vedea indecizia.

– Este foarte periculos pentru tine. Howardienii...

– Cine? spuse Zared ridicîndu-se. Laşii aceia? Laşii aceia fără valoare? Nu merită să-i luăm în considerare.

– Ce ştii tu despre Howardieni, ca să-i numeşti laşi? Ce s-a întîmplat, de fapt, cînd te-ai dus să călăreşti pe calul lui Severn? Era sînge pe cal, tu şchiopătai, dar nu erai tăiată la picior.

– Trebuie să se fi zgîriat cînd a căzut, spuse Zared.

– Nu sînt sigură că ceea ce mi-ai spus este adevărat.

– Ce altceva ar putea fi? Crezi că am fost luată prizonieră de Howardieni? Că m-au luat prizonieră, dar datorită inimilor lor bune, m-au eliberat? Foarte amuzant!

– Te-am văzut cum foloseşti pumnalul, spuse Liana. Poate că ai reuşit să scapi.

Zared începu să se plimbe prin cameră, luă o bucată de pîine şi o duse la gură.

– Este delicioasă pîinea asta. Cînd mă voi mărita, sper să fiu şi eu, cîndva, o gospodină excelentă, aşa ca tine. Asta e, dacă o să-mi găsesc un soţ sau dacă Severn o să-mi găsească unul. Sînt sigură că-mi va găsi un soţ bun.

– Bine, rămîi cu secretele tale, spuse Liana. Trăia de mult cu Peregrinii ca să ştie că ei nu-şi dezvăluiau secretele decît atunci cînd erau nevoiţi. Răsuflă profund şi se gîndi: Fără îndoială că Severn va alege un bărbat care să ştie să lupte, care să aibă deja cîţiva ani de război. Se uită apoi la Zared şi preciză: Tu ai nevoie de mai multă dragoste nu de război.

– Dragoste? spuse Zared. Îi am pe fraţii mei, îl am pe Dumnezeu, nu am nevoie de mai multă dragoste.

Liana îşi privi frumuşica cumnată. Era sigură că va veni timpul cînd aceasta se va îndrăgosti. Ştia că cei din familia Peregrine sînt persoane pasionale: urau cu pasiune, se luptau cu pasiune, iubeau cu pasiune. Lui Zared părea să nu-i pese cu cine se mărită, însă dacă se va căsători cu cineva pe care nu-l va putea respecta sau, mai rău, cu un bărbat pe care-l va dispreţui, îl va urî pînă cînd acel bărbat se va teme pentru viaţa lui.

Liana ştia că, dacă-i spunea lui Rogan să nu o lase

să meargă la turnir, el nu o va lăsa să meargă. Ceva însă o îmboldea. Zared ar fi fost în siguranţă acasă, e adevărat. Dar dacă pasiunea ei s-ar transforma în ură, în mai multă ură faţă de familia Howard, cine o va împiedica să plece din această casă-închisoare? Poate o va urî şi pe Liana?

– Vei sta numai lîngă Severn? o întrebă, gîndindu-se dacă o va mai vedea vreodată.

– Da, oh, da, spuse Zared, iradiind de fericire.

– Ce-aş vrea să merg şi eu cu tine! Aş comanda nişte rochii pentru tine, verzi şi albastre. Ai fi chiar drăguţă dacă te-ai mai pieptăna din cînd în cînd. Oh, Zared, este atît de frumos să mergi la turnir! O să farmeci acolo un bărbat, iar el...

– Mai bine m-aş lupta, spuse Zared. Mai bine aş încăleca un cal, aş ţine în mînă o lance şi aş doborî un bărbat de pe cal. Nu-mi place să stau şi să privesc.

– Da, te cred, spuse Liana punîndu-şi mîinile pe burtă. Era însărcinată în luna a noua şi nu putea să plece la turnir. Poate că nu ar fi bine ca Zared să meargă pe post de servitoare, să o ştie spălînd cai şi alergînd printre concurenţi, pentru a le da lănci noi. Nu cred că asta ar trebui să faci, să te lupţi, însă cred că vei fi în siguranţă. Poate că Severn are dreptate. Oliver Howard nu va îndrăzni să atace de vreme ce regele va fi şi el acolo. Îi voi spune lui Severn că te las să mergi, conchise Liana îndreptîndu-se spre uşă.

– Liana, spuse Zared, cînd l-ai văzut pe Oliver Howard, cum arăta? Este un bun luptător?

– Nu, spuse Liana zîmbind. Este cu mult mai în vîrstă decît fraţii tăi şi cu mult mai gras şi apoi el nu trebuie să se lupte, căci este foarte bogat şi poate angaja oricîţi oameni vrea să lupte pentru el.

– Şi ce ştii despre fratele lui?

– Frate? Nu ştiam că mai are un frate. Mi-e teamă că nu-i cunosc pe Howardieni, aşa cum îi cunoaşteţi voi. Dar tu ce ştii despre acest frate al lui Oliver?

– Nimic. Absolut nimic. Doar că... Nu am văzut lumea. Nu-i cunosc decît pe fraţii mei. Sînt bărbaţi atît de buni! Sînt frumoşi şi puternici. Nimeni nu-i poate învinge pe cîmpul de luptă. Sînt bărbaţi neobişnuiţi? Sau mai sînt şi alţii ca ei?

Liana se gîndi un moment.

– Nu cred că mai există şi alţi bărbaţi ca fraţii tăi, însă Zared, un bărbat nu se măsoară numai după forţa lui. Nu alegi un bărbat numai pentru forţa lui fizică. Mai sînt şi alte calităţi, cum ar fi: blîndeţea, altruismul sau dacă te va iubi pe tine şi copii tăi, sau nu.

– Şi să-şi protejeze familia de duşmani.

– Da, şi asta este important, dar... Nu ştia cum să-i explice acestei fete că există şi o altfel de viaţă decît aceea pe care a trăit-o ea. Toată viaţa ei, familia lui Zared se luptase cu o altă familie. Fusese crescută ca un băiat pentru a se putea proteja. Nu ştia ce înseamnă să stea la soare cu un bărbat chipeş şi să-l asculte, cîntînd. Nu cunoscuse nici un bărbat care să-i sărute mîna şi să-i spună cît de frumos străluceşte soarele în părul ei. Nu chicotise niciodată cu alte fete, nu flirtase cu nici un băiat şi nu făcuse nimic din ceea ce ar fi trebuit să facă o fată. Zared nu ştia decît despre săbii şi cai. Nu putea deosebi satinul, de brocart sau hermina, de catifea. Mai rău, nu cunoştea nici un bărbat în afară de fraţii ei. Nu vei găsi un soţ cum sînt fraţii tăi, preciză ea.

– Atunci nu mă voi mărita niciodată, spuse Zared, hotărîtă. Voi rămîne virgină pînă la moarte.

Asta o făcu pe Liana să rîdă. O Peregrine să rămînă virgină? Asta era bună! Ea ştia mai bine decît fraţii lui Zared că, atunci cînd fata va descoperi impulsurile sexuale, va fi greu de stăpînit. Dacă Severn nu o va supraveghea îndeaproape, la acest turnir, iar Zared va întîlni un bărbat care să-i placă...

Liana nu voia să se gîndească la consecinţe, căci fraţii lui Zared îl vor omorî, pe loc, pe acela care va îndrăzni să se atingă de sora lor mai mică.

– Sînt sigură că fac o mare greşeală că te las să pleci.

– Voi fi cuminte, spuse Zared. Îl voi asculta pe Severn, voi sta lîngă el şi nu voi intra în bucluc. Îţi jur, Liana. Ai cuvîntul meu de Peregrine.

Liana zîmbi şi oftă în acelaş timp.

– Peregrinii sînt născuţi pentru a intra în bucluc. Sînt sigură că atît tu, cît şi Severn veţi intra într-un mare bucluc. Jură-mi că nu-l vei lăsa pe Severn să ucidă pe cineva şi că tu nu te vei întoarce însărcinată.

– Însărcinată? strigă Zared.

– Jură-mi. Altfel nu te las să pleci.

Zared se strîmbă. Cumnata ei nu înţelesese nimic. Severn se duce pentru a se căsători şi nu pentru a ucide pe cineva, iar ea merge să vadă lumea. În afară de asta, oamenii o credeau băiat, aşa că nici un bărbat nu o va lăsa însărcinată. Pentru cîteva secunde, îşi aminti de sărutul acelui Howard. El îşi dăduse seama că este femeie, însă asta pentru că şi el era pe jumătate femeie, deoarece leşinase din cauza unei mici tăieturi.

– Îţi jur, spuse Zared.

– Bine. Acum dormi căci mîine vei pleca împreună cu fratele tău.

Chipul lui Zared se lumină.

– Da, aşa voi face şi îţi mulţumesc, Liana, îţi mulţumesc mult de tot. Nu voi dezonora numele familiei noastre.

– Nu mai spune asta, căci voi începe să cred că te vei întoarce cu douăzeci de capete pe tavă. Noapte bună, Zared. Mă voi ruga pentru tine în fiecare zi, mai zise Liana ieşind.

Zared rămase pe loc cîteva secunde, apoi începu să tropăie prin încăpere, aplaudînd şi gesticulînd. Simţea că abia mîine va începe să trăiască cu adevărat.

3

Timp de două zile, Tearle îl ascultă pe Oliver vorbind despre Peregrini. Ceea ce spunea era vorbărie goală, totuşi el o ascultă cu atenţie. Află că numele fetei era Zared şi că, după părerea lui Oliver, acel „băiat" nu va ajunge niciodată de mărimea şi forţa fraţilor săi.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Oliver primi ştirea că Severn Peregrine urma să participe la turnirul organizat de familia Marshall şi se zvonea că intenţiona să cîştige mîna lui lady Anne.

Oliver fu încîntat de veste.

– Îl voi lua prizonier cît timp este acolo.

– Cu regele, de faţă? întrebă Tearle căscînd. Îmi imaginez că tatăl lui Anne nu va fi încîntat că ura aceasta a ta se va manifesta pe pămînturile lui.

– Ai spus, Anne? întrebă Oliver, iar urechile i se ridicară la fel ca ale unui cîine de vînătoare. O cunoşti pe această femeie?

– Numai din vedere. A locuit în Franţa o perioadă de timp.

– Atunci, te vei duce tu.

– Unde? La turnir? Să spionez un bărbat ce se duce acolo cu gîndul de a-şi găsi o soţie?

– Da. Ochii lui Oliver străluceau. Vei vedea ce fac ei, le vei supraveghea fiecare mişcare, îmi vei spune mie, iar apoi...

– Care ei? întrebă Tearle ridicîndu-se în capul oaselor. Cine va mai merge în afară de Severn?

– Băiatul cel mic, se spune, îi va fi însoţitor, rosti Oliver, cu dispreţ. Nu-şi poate permite un însoţitor adevărat, aşa că este nevoit să-l ia pe mezin. Se vor face de rîs, căci arată ca nişte indivizi dintr-o gloată murdară, din popor, iar cei din familia Marshall sînt persoane rafinate. Voi putea astfel să fiu de faţă la umilirea Peregrinilor.

– Mă voi duce, spuse Tearle.

Oliver zîmbi.

– Te vei lupta cu el. Va trebui să fiu şi eu de faţă. Trebuie să fiu de faţă cînd, luptîndu-se în duel, un Howard va îngenunchea un Peregrine. Regele, lumea toată vor vedea că un Howard...

– Nu mă voi lupta cu el, spuse Tearle, căci ştia că, luptîndu-se cu Severn, nu va mai putea fi cu ochii pe tînăra Peregrine. Mă voi duce deghizat. Înainte ca Oliver să poată deschide gura, continuă: Îi voi putea astfel spiona. Nimeni din Anglia nu ştie că m-am întors. Voi participa la turnir sub numele de Smith. Voi vedea şi voi învăţa mai multe despre Peregrini decît dacă mă prezint ca duşman al lor.

Oliver îşi privi fratele cu admiraţie.

– Nu eram sigur că ai înţeles, dar acum ştiu că ai înţeles şi sînt mîndru de sîngele ce ne curge în vene.

Tearle îi zîmbi. Nu se simţea deloc vinovat că-şi

înşela astfel fratele, căci ura lui Oliver pentru familia Peregrine nu merita respectul nimănui. Îi voi proteja, se gîndi el. Voi supraveghea ca nici un rău să nu li se întîmple Peregrinilor, deci fără săgeţi rătăcite, fără corpuri dure care cad de pe acoperişuri, fără şei cu chingile tăiate. Voi avea grijă ca măcar odată să fie feriţi de ura Howardienilor.

– Nu, n-ar fi trebuit să te îndoieşti de mine, spuse Tearle. Întotdeauna am fost cum sînt şi acum. Nu m-am schimbat niciodată.

Oliver se frămîntă puţin, dar apoi zîmbi.

– Da, înţeleg. Întotdeauna ai fost un Howard. Cînd pleci?

– Acum, spuse Tearle ridicîndu-se. Nu mai voia să vadă veninul lui Oliver, dar cel mai important lucru era să ajungă la Anne Marshall. El nu-i dezvăluizse adevărul fratelui său cînd spusese că abia o cunoştea pe Anne. O ţinuse pe genunchi cînd era abia un copil, îi îndepărtase lacrimile cînd cădea, îi spusese poveşti cu şvabi, la culcare, apoi primise vorbele tăioase ale mamei ei pentru că a cauzat ţipetele fetei în timpul nopţii. Ca adultă, Anne îl consolase pe Tearle cînd mama acestuia a murit.

El ştia că, dacă intenţiona să apară la turnirul familiei Marshall deghizat, trebuia să ajungă primul la Anne şi să-i dezvăluie planurile sale.

Tearle se ascunse lîngă gardul din fundul grădinii şi urmărea cum Anne şi doamnele ei se plimbau. O

doamnă citea, ca de obicei. El o necăjise pe Anne pentru preocupările ei savante: părea îngropată pentru totdeauna în cărţi.

Se ascunse după creanga unui măr bătrîn şi zîmbi la vederea priveliştei. Femeile, în rochiile lor strălucitoare, cu coafurile elaborate, aranjate cu giuvaeruri şi voal, alcătuiau o privelişte frumoasă, dar Anne se deosebea chiar şi de acele femei. Anne era frumuseţea personificată. Era micuţă, abia dacă ajungea pînă la umărul unui bărbat, însă se înconjura de femei înalte. Arăta ca o piatră preţioasă, iar femeile acelea înalte erau doar suportul acestei pietre.

În timp ce Anne şi femeile ei se plimbau, nu încăpea îndoială că ea îl va vedea. Celelate femei poate că nici nu-şi vor ridica privirile, însă prietenei lui nu-i va scăpa nimic. Dacă este posibil, e chiar mai inteligentă decît frumoasă, îşi zise el. Tearle tresări cînd se gîndi că limba ei putea fi la fel de ascuţită ca tăişul unei săbii. Deseori fusese pe punctul de a fi înţepat de vorbele ei şi ştia cît de dureros era.

Cînd Anne îşi ridică privirea şi îl văzu, păru uimită numai pentru un moment. Uimită, însă nu şi speriată, pentru că doar un bărbat o putea înfricoşa pe Anne Marshall. Tearle îi zîmbi şi ea se uită, repede, în altă parte.

După cîteva momente, le dădu liber doamnelor sale, sau pur şi simplu le dădu alte însărcinări, şi se aşeză sub copac, privindu-l pe Tearle. El sări uşor, îi luă mînuţa şi i-o sărută.

– În comparaţie cu tine, luna nu are nici o frumuseţe. Florile îşi ascund feţele de ruşine cînd treci tu. Fluturii îşi strîng aripile, păunii nici nu îndrăznesc să se arate, bijuteriile încetează să mai strălucească, aurul...

– Ce doreşti, Tearle? întrebă Anne trăgîndu-şi mîna. Ce te-a determinat să te furişezi în grădina tatălui meu? Eşti îndrăgostit de una din servitoarele mele?

– Mă răneşti, spuse punîndu-şi mîna la inimă, clătinîndu-se ca şi cum fusese înjunghiat, apoi aşezîndu-se pe o bancă de piatră. Am venit să te văd. Te voi ierta pentru cele spuse, dacă vei sta pe genunchii mei, aşa cum obişnuiai.

Chipul Annei se relaxă din severitatea afişată şi zîmbi cînd se aşeză lîngă el.

– Am uitat că obişnuieşti să glumeşti tot timpul. Nu găseşti că aceşti englezi sînt plictisitori?

– Foarte. Fratele meu este...

– Am auzit. Sora mea nu mi-a umplut urechile cu nimic altceva decît cu bîrfă. Familia ta se află în război cu altă familie.

– Da, cu Peregrinii.

– Am auzit multe despre ei. Sora mea a participat la nunta lui lady Liana cu cel mai mare dintre fii.

– Nu sînt aşa de nepotriviţi. Era pe punctul de a-i spune despre Zared, însă se opri. Nu va spune nimănui că era fată. Dacă cineva nu putea spune că e fată, doar uitîndu-se la ea, nu era drept s-o facă el. Cel de-al doilea fiu vine la turnir şi intenţionează să-ţi cîştige mîna, o informă el.

Anne se întoarse uimită şi se uită cu chipul ei frumos la Tearle.

– Să-mi cîştige mîna? Un Peregrine? Cu toată ura familiei tale pentru ei, cred că nu ştii multe despre oamenii ăştia. Ei sînt nesemnificativi şi detestabili. Cel mai mare dintre fii nici nu a participat la masa nunţii sale. Era prea preocupat să-şi numere banii pe care îi adusese soţia sa. Cînd mama vitregă a lui lady Liana a fost,

pe drept, furioasă, amenințînd că anulează căsătoria, el și-a dus soția, care era încă fecioară, sus și... și... Se opri și se uită departe. Este mai mult animal decît om.

– Toate sînt zvonuri, spuse Tearle. Am văzut cum se luptau bărbații. Cel care vine se va descurca bine în turnir.

– Te poate învinge?

Tearle zîmbi.

– Nu intenționez să aflu. Nu particip. Am venit să-ți cer o favoare!

– Ah, deci nu ai venit numai să vezi florile aplecîndu-se la frumusețea mea?

– Bineînțeles că acesta a fost scopul, zise el luîndu-i mîna însă Anne și-o trase.

– Poate că îți luam în serios complimentele, dacă nu te auzeam folosindu-le de cînd aveam opt ani. Hai, Tearle, faci declarații de dragoste mult prea ușor. Ai nevoie de o femeie care să nu se impresioneze la auzul acelorași vechi trucuri.

– O femeie ca tine? Aș fi fericit dacă te-ai căsători cu mine.

– Ha! Să mă mărit cu un bărbat care-și folosește, în loc de creier, forța. Doresc un bărbat cu care să pot discuta. Dacă încerc să-ți vorbesc despre altceva decît despre amor și lănci, vei adormi sforăind.

Zîmbi la drăgălășenia ei. Nu-l cunoștea deloc, dacă asta era ceea ce credea ea că-l interesează cel mai mult.

– Jur că nu o să adorm cînd o să mă însor cu tine. Și îți voi oferi și altceva de făcut decît să vorbești.

– Îmi pierd vremea cu lăudăroșenia ta. Acum, spune-mi ce favoare dorești să-mi ceri.

– Am plănuit să-i ajut pe Peregrini și nu vreau ca ei

să știe că sînt un Howard. O să mă prezint ca un bărbat numit Smith.

Anne se uită rece la el. Avea părul negru, ascuns sub pălărie, sprîncenele negre și ochii negri, care puteau pune un bărbat pe jăratic dacă-și propunea.

– Îmi ceri să pun în pericol un om care va fi oaspete în casa tatălui meu? Se ridică uitîndu-se fix la el. Nu mă așteptam la asta din partea ta!

O prinse pînă să facă doi pași.

– Am spus că vreau să-i ajut și spun adevărul. Nu mai zise nimic, se uita doar la ea, rugîndu-se să-l creadă.

– De ce? întrebă. De ce dorești să ajuți astfel de bestii dezgustătoare ca Peregrinii? Este adevărat că pămînturile voastre sînt ale lor. Dorești să cred că vrei să ajuți oamenii care te-ar duce la sărăcie?

– Este greu de crezut, dar este adevărat. Nici măcar nu-i cunosc pe acești frați. I-am văzut doar de la distanță, însă nu-i urăsc așa cum îi urăște fratele meu. Doresc să... Nu putu să-i spună mai mult și nu se putu gîndi la o scuză care să explice de ce dorea să-i ajute pe Peregrini, fără să-i spună de Zared.

– Este implicată o femeie? întrebă Anne.

Tearle clipi. Deștept gîndit.

– O femeie? Cum poate fi o femeie implicată? Vor veni doi frați, unul mai mare care va participa la turnir și cel mai mic, ca însoțitor. Nu pot face ceva din iubirea mea pentru omenire? Familia mea îi urăște pe Peregrini, iar eu m-am săturat de asta. Oare nu-mi pot dori ca toate acestea să se sfîrșească? Poate că-mi doresc să fac pace între familii.

– Cum o cheamă?

Tearle își mîji ochii.

– Îmi retrag propunerea de căsătorie. Te cunosc de cînd te-ai născut şi totuşi te îndoieşti de bunele mele intenţii. Îmi dezonorezi familia şi mă dezonorezi şi pe mine.

Anne îi zîmbi într-un fel cunoscut.

– O iubeşti atît de mult, pe cît o iubeşti pe soţia acelui tînăr conte?

– Aceea a fost cu totul altceva, era căsătorită. Îţi spun că asta nu are nimic de-a face cu o femeie. Sînt jignit că ai această părere despre caracterul meu.

– Bine, spuse Anne, ai cîştigat. Îţi voi păstra secretul, dar îţi jur că voi afla de ce doreşti să păcăleşti pe acest Peregrine sărac şi prost.

Tearle nu-i răspunse pentru că nu avea nici un răspuns. Nu avea nici o idee de ce era interesat de o fată, îmbrăcată în băiat, o fată care era fiica unei familii ce era în război cu familia sa de generaţii. Fraţii ei îi omorîseră fraţii. Pe bună dreptate, trebuia s-o urască, trebuia să se fi bucurat cînd oamenii fratelui său o capturaseră. Dar nu fusese bucuros, iar mai tîrziu, cînd ea încercase să-i bandajeze rana, dorise ca ea să mai rămînă cu el.

Se uită înapoi la Anne şi zîmbi. Poate pentru că fata Peregrine era o noutate, îşi zise. Avusese atîtea femei frumos îmbrăcate şi acum era ceva nou pentru el să aibă o femeie cu care s-ar putea lupta pentru haine, dimineaţa.

– Nu este nimic de aflat! spuse el uitîndu-se la ea, nevinovat. Doar că vreau să ajut nişte oameni săraci; ai înţeles greşit.

Anne scoase un sunet nedemn pentru o doamnă.

– Îţi poţi păstra secretul, dar ţine-l pe acel Peregrini departe de mine. Nu vreau să fiu la fel de neştiutoare precum lady Liana. Şi acum pleacă, înainte ca cineva

să te vadă şi să-i spună tatălui meu.

Tearle se uită tremurînd la casa mare a lui Hugh Marshall.

– Mulţumesc, spuse, sărutîndu-i mîna repede, apoi sări peste gardul grădinii, făcîndu-se nevăzut.

Anne mai stătu pe bancă, după ce el plecă, şi zîmbi. Era atît de bine să vezi o persoană care putea să rîdă, o persoană care nu lua viaţa în serios, un om ca aceia pe care îi cunoscuse în Franţa. Mama ei îşi dusese flicele acasă, în Franţa, cînd Anne avea numai cinci ani, iar sora sa, Catherine, şase, astfel încît ele au crescut cu familia mamei lor. Au fost înconjurate de veselie, învăţătură şi frumuseţe. Casa mamei lor era un loc unde ele erau libere să spună ce doreau, unde erau încurajate să-şi folosească mintea şi inteligenţa. Erau preţuite pentru frumuseţea lor, pentru pasiunea lor faţă de cărţi, sau faţă de călătorii. Erau ca două prinţese.

Uitîndu-se în trecut, Anne ştia că nu apreciase de ajuns acei ani minunaţi de libertate şi de fericire. Păreau atît de departe...

Cînd Catherine avea şaptesprezece ani şi Anne şaisprezece, Hugh Marshall a cerut ca soţia să-i aducă fetele în Anglia, spunînd că este timpul să le găsească bărbaţi. Cum nici Anne, nici sora ei nu şi-l puteau reaminti pe tatăl lor, nu le era frică. Chiar mai mult, au făcut anticipări în ceea ce privea călătoria şi au vorbit cu entuziasm, despre ea.

Cerinţa lui Hugh Marshall însă o aduse pe mama lor la declin. Peste noapte, chipul ei îşi pierdu strălucirea, iar părul, luciul. La început, fetele erau prea preocupate cu entuziasmul lor, pentru a vedea nenorocirea mamei lor iubite, dar cînd se îmbarcară pe vaporul către Anglia văzură că ea era albă ca varul.

Nu trecură nici două săptămîni, în casa tatălui lor, pentru a înţelege cauza nenorocirii mamei lor. Hugh Marshall era lipsit de sentimente, era un om needucat, care-şi călărea caii folosind forţa şi teroarea. El dorea, de asemenea, să-şi conducă soţia şi fiicele în acelaşi fel.

După ce se întoarseră în Anglia, veselia le pierise, iar tatăl lor nu avea nici un pic de respect pentru ele. Hugh Marshall nu încercă nici măcar să-şi ascundă dezamăgirea faţă de felul cum soţia lui îşi crescuse fiicele.

„Nu mi-ai dat nimic decît fete!" îi spunea soţiei sale, ce părea să slăbească pe zi ce trece. „În plus, le umpli capul cu cărţi. Ele încearcă să nu mi se supună!"

Cînd Catherine i-a spus că nu-i plăcea soţul pe care el îl alesese, i-a învineţit ochiul, apoi a închis-o în cameră pentru două săptămîni. Îndurerată, a acceptat pînă la urmă odiosul bărbat pe care i-l alesese. Tatăl ei dorea un om bogat, dorea şi mai multe bogăţii, mai mult decît dorea puterea. Avea vedenii ale viitorilor nepoţi care vor sta la dreapta regelui. Aşa că şi-a măritat fata cu un conte care era o rudă îndepărtată a regelui şi căruia îi făcea plăcere societatea de la Curte.

Şase luni după venirea în Anglia, mama lor a murit. Hugh Marshall n-a arătat nici un regret faţă de pierdere, spunînd că nu-i fusese niciodată soţie, nu o considerase niciodată aşa, căci îi născuse numai fiice fără valoare. Îi permisese să meargă în Franţa cînd ea îi spusese că nu mai putea da naştere altor copii. Fusese nefolositoare ca soţie, dacă nu putuse s-i dea fii. De cînd murise, plănuia să-şi ia o altă soţie, una care să-i poată da o mulţime de fii.

Anne stătuse îndelung lîngă mormîntul mamei sale,

simţind o profundă ură pentru tatăl său. El îi omorîse mama.

După moartea mamei şi după logodna surorii sale, Anne i-a declarat război tatălui ei. Era o parte din ea căreia nu-i păsa ce se va întîmpla cu ea, aşa încît îndrăzni să-l înfrunte şi să facă cereri care nu concordau cu dorinţele tatălui său.

Anne ştia că tatăl ei o va folosi ca pe un pion, aşa cum făcuse şi cu Catherine, însă nu intenţiona să ajungă ca sora ei. Ea îşi folosi toate cunoştinţele, tot ce învăţase pînă atunci, să-l convingă pe Hugh Marshall să organizeze un turnir în cinstea căsătoriei lui Catherine. În timpul acestui turnir, Anne plănuise să-şi aleagă ea însăşi un soţ şi să-şi folosească puterea de convingere asupra tatălui său pentru a-l face să înţeleagă că acela va fi un soţ potrivit pentru ea. Nu avea de gînd să-i permită tatălui ei să o căsătorească cu un bărbat ales de el, aşa cum făcuse cu Catherine.

Ridică privirea spre locuinţa tatălui său şi-şi încruntă sprîncenele. De aici încolo, ştia că se va da o luptă aprigă între forţa musculară a tatălui său şi mintea sa cea ascuţită, şi era conştientă de faptul că rezultatul luptei îi va hotărî destinul. Dacă tatăl său o va mărita cu un bărbat care să-i semene, îşi va petrece restul zilelor într-un infern mai îngrozitor decît cel pe care îl trăise de cînd se întorsese în Anglia.

La turnir va putea vedea bărbaţi destoinici din întreaga Anglie şi îşi va putea găsi astfel un bărbat care să-i placă atît ei, cît şi tatălui său.

Se întoarse cînd văzu că doamnele de companie reveniseră şi îşi aminti de vizita lui Tearle. Era încîntată că acesta nu va participa la turnir. Fără îndoială că tatălui său îi va plăcea de Tearle. Era al doilea pe listă

după fratele său, ducele, mai ales că familia lui era foarte, foarte bogată.

Dar Anne nu dorea să se căsătorească cu Tearle. Era tînăr, frumos, bogat, totuşi ei nu-i plăcea. Dacă se vor căsători, se gîndise ea, în mai puţin de un an se vor ucide unul pe altul.

– Aţi primit veşti proaste, domniţă?

Anne îşi privi camerista.

– Nu am mai auzit nimic decît ce aud în mod obişnuit. Hai să ne plimbăm puţin. Sau mai bine, hai să călărim. Îmi trebuie puţin aer ca să-mi limpezesc mintea.

Zared se dădu la o parte şi-i privi pe oamenii fratelui său căznindu-se să scoată carul din noroi. Călătoreau deja de o zi şi acum mai aveau cîteva ore de mers pentru a ajunge la locul unde va avea loc turnirul. Dar venise noaptea. Era atît de emoţionată, încît nu putea nici dormi, nici mînca, în schimb începu să-l bombardase pe Severn cu sute de întrebări. În mod obişnuit s-ar fi răstit la ea să facă linişte şi să-l mai slăbească cu întrebările, dar nici el nu putea dormi. La un moment dat, ea crezu că şi el era emoţionat, dar îşi dădu seama, apoi, că asta nu putea fi adevărat, căci Severn mai participase la sute de turniruri.

– Pe celelate le-ai cîştigat? întrebă ea.

– Care celelalte?

– Celelate turniruri la care ai mai participat. Ai cîştigat toate premiile?

Severn privi chipul întrebător al surorii sale. Nu mai participase niciodată la vreun turnir. Toată tinereţea şi-o petrecuse luptîndu-se cu familia Howard.

– Bineînţeles că nu, spuse el, observînd imediat că o dezamăgise. Rogan a cîştigat cîteva.

Zared rîse.

– Trebuie să fie minunat să vezi toţi bărbaţii aceia în armură.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Severn. Cum am să pot să te apăr şi în acelaşi timp să fac în aşa fel încît ceilalţi să nu-şi dea seama că eşti fată, dacă tu te uiţi ca viţelul la poartă nouă, ori de cîte ori vezi un bărbat în armură?

– Am şi altceva de făcut decît să mă uit după bărbaţi, spuse ea. Nu m-aş...

– Dar Ralph? Bietul băiat credea că a început să se îndrăgostească de fratele meu.

– Să se îndrăgostească? Eşti sigur? Ce ţi-a spus? Se opri însă cînd văzu privirea înfuriată a fratelui său. Apoi continuă: Nu mă interesează că s-a îndrăgostit sau nu. Nu reprezintă nimic pentru mine.

– Hm! Vezi cum te porţi la turnir. Nu te face de rîs şi nu dezonora numele familiei Peregrine.

– Tu onorează numele nostru pe cîmpul de luptă şi nu-ţi mai face griji pentru mine, spuse ea, puţin furioasă că Severn o credea capabilă să dezonoreze numele familiei, dar apoi se linişti. Povesteşte-mi despre turnir. O să fie multă lume? Liana spunea că acolo oamenii vor veni îmbrăcaţi cu cele mai alese veşminte, că pînă şi caii vor fi acoperiţi cu straie minunate. Poate că ar fi trebuit să luăm hamurile acelea pe care le decorase pentru cai.

– Ha! exclamă Severn. Cînd Liana îi arătase veşmin-

tele pe care le lucrase special pentru el şi pentru cal, Severn se răţoise la ea. „Ce contează cu ce este îmbrăcat un bărbat atunci cînd se luptă? Important este dacă poate să-şi doboare adversarul sau nu. Vreau ca ei să mă privească pe mine şi nu calul", îi spusese Lianei şi plecase. Nici în ruptul capului nu avea de gînd să-i permită unei femei să-i spună cu ce să se îmbrace pentru turnir sau pentru altă ocazie. Bărbaţii care nu sînt în stare să se lupte îşi înzorzonează caii. Nu îmi trebuie haine aurite ca să fiu un adevărat bărbat. După experienţele pe care le-am trăit, ştiu că, dacă un bărbat ştie să lupte bine, el nu are nevoie să se îmbrace ca un păun pentru a-i impresiona pe alţii.

Zared rămase pe gînduri. Era sigură că fratele său avea dreptate – Severn şi Rogan aveau de cele mai multe ori dreptate – totuşi în sufletul ei era o urmă de îndoială.

– Dar în cazul în care caii celorlaţi cavaleri sînt „înzorzonaţi", cum spui tu, caii noştri nu vor arăta jalnic?

Asta îi trecuse şi lui Severn prin minte, chiar de vreo cîteva ori de cînd plecaseră, părîndu-i rău că nu luase hainele pe care Liana le făcuse. Armura şi pelerina de catifea neagră i-ar fi venit de minune. Totuşi, nu! Era un luptător şi nu un actor londonez.

– Să nu fii îngrijorată, vom face impresie bună acolo. Ai să vezi că toată lumea o să-şi amintească de noi.

Zared zîmbi în întuneric.

– Nu vrei să-şi amintească de tine decît Hugh Marshall, ca să-ţi dea de soţie pe fiica sa. Chiar crezi că soţia ta va fi ca Liana? În vocea ei se simţise o oarecare speranţă, căci îi plăcea Liana foarte mult şi, în special, îi plăceau lucrurile pe care le făcea de doi ani încoace, la castel.

Severn se strîmbă auzind cele spuse de Zared, căci ura ceea ce Liana îi făcuse şi-i făcea fratelui său mai mare. Nu îi plăcea faptul că această căsătorie îl schimbase pe Rogan; parcă îl înmuiase de tot, nu mai era omul dîrz şi hotărît dinainte. Înainte de a se căsători, Rogan fusese un bărbat gata să lupte în orice clipă, acum însă îşi lua cele mai mici precauţii. În loc să se lupte, îi plăcea să stea cu soţia sa şi să asculte doamnele cîntînd. Acum îi plăcea mai mult să-şi privească soţia, decît să se antreneze. Severn era sigur că, într-o bună zi, Howardienii vor ataca şi-i vor ucide pe toţi, în timp ce Rogan o să-i cînte în strună soţiei.

– Soţia mea nu va fi ca a lui Rogan! se răţoi Severn. Şi acum, lasă-mă să dorm şi nu-mi pune întrebări prosteşti. Vei afla ce este un turnir cînd vei ajunge acolo.

Zared nu-l mai întrebă nimic, dar trecu mult timp pînă să adoarmă.

A doua zi se sculă devreme şi privi oamenii care se pregăteau să cureţe carele de noroi. Călătoreau cu patru cavaleri, patru servitori şi două care mari, în care se aflau armura, armele şi două corturi. Sub copac, păşteau preţioşii cai de război ai lui Severn, plus cei pe care călăriseră, plus mînzul ce trăgea carul.

Severn şi oamenii săi lucrară timp de patru ore să cureţe carele, iar Zared îi urmări emoţionată. Erau foarte aproape de proprietatea Marshall, iar ea era nerăbdătoare să ajungă acolo şi să instaleze corturile. Hugh Marshall urma să se ocupe cu aprovizonarea şi cu mîncarea în timpul celor trei zile de turnir. De dimineaţă, va avea loc defilarea, iar toţi cavalerii vor trece călare pe superbii lor cai, înaintea tribunelor, pentru a-i saluta pe Hugh Marshall şi fiicele lui.

Zared se întrebă cum arată lady Anne şi cum se va înţelege aceasta cu Rogan şi soţia sa. Nici prin gînd nu-i trecea că Severn nu va cîştiga mîna lui lady Anne. Ea credea că orice şi-ar fi dorit fratele său, obţinea.

Zared auzi, prima, un călăreţ apropiindu-se. Ştia ce era de făcut. Îl fluieră pe Severn în timp ce fugea spre cel mai apropiat copac. Apucă cea mai joasă creangă şi se urcă în copac. Cîteodată, o mira faptul că fraţii ei o ascundeau la cel mai mic semn de primejdie, dar, după recenta întîmplare cu Howard, nu trebuia să mai fie neascultătoare.

Ea era în copac cînd călăreţul se oprise. Aceasta era, de fapt, o femeie care scăpase hăţurile. Zared s-ar fi dat jos, dar nu va îndrăzni pînă cînd Severn nu îi va spune că este în siguranţă.

Se uită printre crengi la fratele ei şi la oamenii cu săbiile trase din teacă, gata de luptă.

Severn era murdar din cap pînă în picioare şi ea văzu felul în care el se uitase la femeia care se apropia. Privirea idioată pe care o avea nu spunea altceva decît că femeia era drăguţă. Zared îşi dădu ochii peste cap gîndindu-se că o să stea acolo sus, toată după-amiaza, în timp ce Severn o va curta pe această femeie.

De sus, o privi, fără prea mult ineres, cum Severn aleargă spre cal. Calul se ridică în două picioare, dar Severn se aruncă la copitele lui, să apuce hăţurile.

Îl va omorî! se gîndi ea.

În clipa următoare, fu aşa de uimită de glasul ce se auzi, pe neaşteptate, de sub copac, încît era gata-gata să cadă de pe creangă. Sub ea, erau trei doamne şi doi bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în mătase şi blanuri. Îl urmărise pe Severn atît de atentă, încît nu-i auzise cînd se apropiaseră, iar acum îşi blestema lipsa de neatenţie.

– Nu contează! spuse unul dintre bărbaţi. Este doar un fermier.

Celălalt bărbat se întoarse.

– Moartea sa va conta, dacă... dacă rochia stăpînei mele va fi stropită cu sînge. Toţi rîseră.

Înainte să se gîndească, Zared scoase pumnalul din cizmă şi se pregăti să sară. Dar se stăpîni. Se aşeză şi privi oamenii de sub ea, încercînd să le memoreze chipurile.

– Oh, priviţi! spuse una dintre femei, a prins hăţurile. Este mai curajos decît orice fermier pe care l-am văzut pînă acum. Crezi că lady Anne îl va recompensa?

Zared se uită, printre frunze, la femeia de pe cal, dar ea stătea cu spatele. Severn era buimăcit, aşa încît ghici că motivul era lady Anne. Şi-ar fi dorit ca faţa fratelui ei să nu fi fost atît de murdară pentru că, după felul în care lady Anne se îndepărtase, era clar că nu găsise nimic atrăgător la el.

– Mulţumesc, o auzi Zared spunînd.

– A fost o plăcere să salvez un chip atît de frumos!

– Cîine nenorocit ce eşti, spuse bărbatul, îţi voi da o lecţie.

– Nu arată că ar fi dispus să încaseze un bici şi, mai mult decît atît, nu i-ai observat pe acei patru bufoni stînd la pîndă, în pomi, spuse celălalt.

Bufoni, se gîndi Zared, scîrbită. Spera ca slăbănogul acela să-l întîlnească pe fratele ei la turnir, a doua zi. Vor afla ei că Severn nu era un fermier!

– Vino la turnir şi te voi răsplăti, spuse lady Anne.

– Voi fi acolo şi-mi voi lua recompensa, răspunse Severn, cu ochii strălucind.

Lady Anne plecă, Severn se întoarse la oamenii

săi, iar ea se înapoie la oamenii ce o aşteptau sub copac.

– Bun ajutor îmi sînteţi! îi certă ea. M-aţi lăsat cu acel... acel...

– Părea dus de valuri, stăpînă.

– Cred că m-ar fi atins dacă îl încurajam, zise Anne, înfiorîndu-se. Acum va trebui să fierb hăţurile astea ca să scap de atingerea lui.

– Dar totuşi va salvat, doamnişoară, spuse una dintre femei.

– Ştiu şi eu, se răsti Anne. Iar acum trebuie să-l răsplătesc. Ce să-i dau?

– O baie! spuse rîzînd unul dintre bărbaţi.

Lady Anne nu rîse.

– Poate că ar trebui să te las pe tine să-l speli, John. Pari mai potrivit în treburile femeilor decît în cele ale bărbaţilor, de vreme ce n-ai putut să ajuţi o femeie în pericol, care se afla la un pas de moarte, spuse ea şi dădu pinteni calului.

Zared stătu în copac şi-i privi pe oamenii aceia timp îndelungat. Deci, aceea era lady Anne, femeia ce urma să-i fie cumnată. Nu părea deloc promiţător ca o femeie ca ea să facă viaţa Peregrinilor mai uşoară, aşa cum făcuse Liana. De fapt, femeia părea mai degrabă vicleană, adică prefăcută.

– Nu mă auzi?

Uimită, Zared se uită jos la fratele el în timp ce acesta-i zîmbea.

– Eu te chem şi tu stai acolo! Se întoarse să se sprijine de copac, în timp ce Zared cobora.

– Ai văzut-o? Este frumoasă ca un trandafir.

Zared sări din copac şi spuse:

– Trandafirii au spini!

– Ce vrei să spui?

– Un adevăr. Tu ai spus că este ca un trandafir, iar eu am spus că trandafirii au ţepi. Poate că frumseţea nu este totul la o femeie.

– Ce ştii tu despre femei şi viaţă?

– Mai mult decît tine.

Severn arăta supărat, însă îi ciufuli părul şi zîmbi.

– Am uitat cît de tînără eşti. Vino, ajută-ne să aşezăm tabăra.

– Tabăra? Dar la noapte mergem pe terenul de întrecere, iar mîine defilăm prin faţa lor.

– Aşa vom face, dar nu vreau ca lady Anne să mă vadă înainte să intrăm. Va fi mai uimită aşa, cînd va vedea că eu am salvat-o.

– Sper că pînă atunci să-şi fi spălat hăţurile, şopti Zared. Apoi zise cu voce tare: Eşti sigur? Poate că nu se va bucura să te vadă sau nu pe cît te aştepţi tu.

Severn îşi puse mîinile pe umerii ei şi luă acea expresie de om mare, înţelept, ce vorbea cu un copil neştiutor.

– Nu i-ai putut vedea faţa. Felul în care s-a uitat la mine. Sînt lucruri pe care le au şi bărbaţii şi femeile: privirea, gesturile, lucruri pe care tu nu le ştii, dar pe care un om cu experienţă le ştie. Femeia, ah, cum să-ţi spun? femeia mă vrea.

– Pentru ce? Să-i perii calul? Uită-te la tine. Nici nu te mai vezi de noroi. Nici nu o să te recunoască la demonstraţie cînd te vei prezenta curat.

Severn îşi luă mînile de pe umerii ei şi afişă mai pregnant expresia sa dominatoare.

– Nu-mi spune lucruri pe care nu le cunoşti. Ştiu ce am văzut la femeie; am văzut patimă. Şi acum, du-te la tabără, cum am spus.

Zared se supuse fratelui ei. Poate avea dreptate. Poate că lady Anne s-a uitat la el cu patimă şi a spus lucruri urîte oamenilor ei pentru a-i face să creadă că nu-i plăcea un bărbat murdar, ca Severn. Era sigură că fratele ei ştia mai multe despre femei decît ea, despre turniruri şi despre patimi.

4

Zared stătea pe cal foarte dreaptă. Era sigură că, dacă nu va rămîne absolut dreaptă şi ţeapănă în şa, o vor podidi lacrimile.

Înaintea ei, pe calul de luptă, se afla Severn, îmbrăcat cu şase kilograme de armură, iar ea nu-şi putea da seama ce simte sau ce gîndeşte fratele ei. În jurul lor mergeau, de-a valma, bărbaţii care îi însoţiseră. În afară de grupul lor, se mai afla un grup de ţărani veseli şi joviali.

Călărea mîndră în spatele fratelui ei, mîndră că îi revenise cinstea de a purta stindardul Peregrinilor, lung de opt picioare, însă pe măsură ce se apropiau de proprietatea Marshall şi de locul unde urma să aibă loc turnirul, mîndria începu să-i scadă.

Înaintea lor călăreau, în lungi şiruri, cavaleri îmbrăcaţi minunat. Armurile lor, parţial acoperite cu blană, erau bogat împodobite cu frumoase incrustaţii sau, mai mult, erau făcute din argint ce strălucea în lumina soarelui. Coifurile lor erau împodobite cu pene sau cu

desene reprezentînd fiare sălbatice sau păsări.

Zared se uită la bărbaţii şi băieţii dinaintea ei şi privi apoi şi grupul Peregrine. Armura lui Severn era crăpată şi ruginită, iar calul nu avea decît o şa simplă şi nu veşminte strălucitoare. Armurile pe care le aveau bărbaţii, care-i însoţeau, arătau chiar mai jalnic, iar în ceea ce o privea, nu purta decît o tunică veche, roasă, pe ici pe colo şi murdară peste tot.

– Nu ne putem alătura lor, îi şopti lui Severn.

Severn îi aruncă o privire furioasă.

– Hainele frumoase nu fac un bun luptător. Eşti o Peregrine, nu uita asta niciodată.

Da, sînt o Peregrine, se gîndi ea şi-şi îndreptă spatele. Fratele ei îi va doborî pe toţi în luptă, aşa că ce mai contează hainele!

Severn ridică mîna, iar la semnul lui cavalerii Peregrine se avîntară înainte, spre locul unde va avea lor turnirul. De-a lungul drumului, ţăranii, ce veniseră de la multe mile depărtare, să vadă spectacolul, se opriseră şi priveau, cu respect, cavalerii înveşmîntaţi în armuri minunate.

Cînd dădură cu ochii şi de grupul Peregrine, îi arătară cu degetul şi începură să rîdă. Zared privea drept înainte, căci nu îndrăznea să se uite la ei. Ce importanţă au ei? îşi zise ea. Importante sînt numai luptele ce vor urma.

La intrarea pe cîmpul de întrecere, toţi participanţii se opriră, iar Marshall strigă numele rivalului care urma să treacă prin faţa familiei Marshall şi a regelui.

Zared credea că defilarea însemna doar atît: trecerea prin faţa familiei Marshall. Însă ceea ce văzu, o făcu să rămînă cu gura căscată. Se uita la fel ca şi ţăranii de pe drum.

Primul cavaler, ce urma să intre, se numea Grenville. Purta haine de catifea neagră peste armura aurită şi era înconjurat de o jumătate de duzină de tineri servitori ce erau, de asemenea, înveşmîntaţi în aur şi catifea. Înaintea sa, patru trompetişti îi anunţară sosirea. După trompetişti, cincisprezece frumoase şi fragede fete, fiecare cu un coş în mînă, împrăştiară petale de trandafir pentru ca Grenville şi calul său să treacă peste ele.

– Caii vor face trandafirii una cu pămîntul, spuse Severn, cu dispreţ. Zared dorea din toată inima să se simtă cumva superioară însă după ce se uită împrejur şi văzu că servitorii celorlaţi cavaleri sînt mai bine îmbrăcaţi decît ea, îşi dori să nu fi participat la turnir şi să fi rămas acasă.

În timp ce defilarea continua, ea îşi dădu seama că spectacolul pe care îl oferise Grenville fusese unul dintre cele mai banale. Unii cavaleri îşi făcură intrarea cu mici piese de teatru, alţii cu adevărate orchestre. Un cavaler îşi făcu intrarea într-un car lung şi lat, tras de şase cai negri, car în care un bărbat deghizat în Sfîntul Gheorghe încerca să înjunghie un balaur verde, lung de douăzeci de picioare.

La fiecare nouă intrare, Zared se făcea tot mai mică, în şa. Poate că, dacă ar fi închis ochii şi şi-ar fi dorit cu putere, ar fi putut să se trezească din nou acasă, departe de această umilinţă pe care era nevoită să o îndure. Oamenii din tribune aplaudau fiecare cavaler care trecea. Vor rîde ei oare cînd vor trece Peregrinii?

– Hei, tu!

Zared se întoarse şi văzu un băiat apropiat de vîrsta ei, ţinînd în mînă o minunată tunică de catifea roşie.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea.

– Stăpînul meu, spuse el, mi-a zis să-ţi dau asta.

Pomană, se gîndi Zared şi se proţăpi mai bine în şa.

– Spune-i stăpînului tău că nu primim nimic de la el.

– După cum arătaţi, aveţi nevoie de toate.

Zared nu-şi dădu seama ce face, dar scoase piciorul din scară şi îl lovi pe băiat în piept, trîntindu-l la pămînt.

– Vezi cum te porţi, se răsti Severn, vărsîndu-şi pe ea toată furia şi supărarea ce i-o provocase defilarea.

– Dar mi-a oferit... Se întrerupse pentru că văzu un bărbat aplecîndu-se şi ajutîndu-l pe băiat să se ridice din praful drumului. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea părul blond, pielea albă, ochii albaştri şi purta o armură din argint şi mătase albă, împodobită cu trandafiri cusuţi cu fir de argint.

Ea rămase cu gura căscată uitîndu-se la el.

– Iartă-mi servitorul, spuse bărbatul, iar vocea sa o învălui, părîndu-i-se mai dulce ca mierea. Eu am trimis tunica. Am crezut că poate v-aţi pierdut veşmintele cu care aveaţi de gînd să participaţi la turnir. Am avut intenţii bune.

– Eu... noi... se bîlbîi Zared, nefiind în stare să mai rostească un cuvînt. Nu ştia că un bărbat poate fi atît de frumos.

– Nu primim pomană de la nimeni, îi strigă Severn străinului. Avem tot ce ne trebuie pentru luptă. Nu sînt un papagal care trebuie să se înveşmînteze în flori, pentru a se lupta, adăugă el batjocoritor.

Băiatul pe care Zared îl trîntise la pămînt se întoarse furios.

– Habar nu ai cu cine vorbeşti, ţipă el. El este Colbrand şi te va doborî mai înainte să te înscrii pe liste.

– Jamie, spuse Colbrand, pleacă acum.

Băiatul îi aruncă lui Zared o privire sfidătoare, apoi se întoarse şi plecă.

– Iertaţi-l, îi spuse Colbrand lui Severn. Este tînăr, iar acesta este primul turnir la care participă.

Severn nu-i răspunse.

Colbrand îi zîmbi lui Zared, care fu aproape să cadă de pe cal, de fericire. Zîmbetul bărbatului era ca o rază de soare într-o zi ploioasă.

– Nu am vrut să vă jignesc. Numai bine tuturor!

Zared îl privi cum se îndepărta. Se sui pe şaua unui cal alb, acoperit cu o pînză albă, împodobită cu trandafiri cusuţi cu fir de argint.

Ea încă îl mai privea pe sub sprîncene cînd Severn o lovi peste umăr atît de puternic, încît aproape că o doborî de pe cal.

– Încetează şi nu te mai uita aşa după el, mîrîi fratele ei.

Asta voia şi ea însă nu era uşor. Îl privi pe Colbrand defilînd. Înaintea lui au trecut şase bărbaţi cîntînd din harpă. După ei, încă şase cu trompete, apoi trecură şase cavaleri pe şase cai albi, ducîndu-i armele. Colbrand defilă singur, urmat de însoţitor şi ceilalţi servitori.

Tot alaiul lui Colbrand, de la cîntăreţi, la cavaleri, era înveşmîntat în alb şi argint. După părerea ei, grupul lui Colbrand se remarcase cel mai bine dintre toţi ceilalţi participanţi ce defilară înaintea lui. Ea oftă, căci nu numai Colbrand era frumos; minunate-i erau şi hainele şi calul şi...

– Este rîndul nostru acum, spuse Severn. După voce,ea îşi putu da seama că era furios. Îşi îndreptă spatele. Haide, să terminăm odată, se gîndi ea.

Severn era, într-adevăr, furios. Numele lor era trecut ultimul pe lista participanţilor şi văzuse că deja oamenii din tribune începuseră să plece. Era ora prînzului şi îşi spuseseră că grupul Peregrine nu se va ridica la înălţimea celorlalţi, aşa că se hotărîră să plece.

Mînia lui Severn nu cunoştea margini. Oamenii îi judecau pe participanţi după haine şi nu după îndemînarea în luptă. De cînd valoarea unui om se judecă după haine şi nu după felul cum se poartă?

Pomana pe care o oferise acel Colbrand fusese ca o săgeată ucigătoare. Severn şi-l imagină stînd şi privind de undeva, de sus, şi rîzînd, de aceea abia aştepta să se termine această mascaradă.

Le spuse oamenilor să se aplece înaintea lui şi apoi aşteptă semnalul mesagerului pentru a defila, în sfîrşit, pe dinaintea tribunelor. Observă că acesta privi mai întîi tribunele şi aşteptă să plece familia Marshall pentru a-i anunţa.

Însă atunci cînd o văzu pe lady Anne ridicîndu-se să plece, Severn se hotărî că nu trebuie să mai aştepte. Chiar dacă nimeni altcineva nu dorea să-l vadă, era sigur că ea voia. Nu-i promisese o recompensă pentru că o salvase?

Îşi aruncă coiful şi dădu pinteni calului, ignorînd semnele pe care le făcea mesagerul, ignorînd rîsetele oamenilor din tribune, concentrîndu-şi atenţia numai asupra lui lady Anne.

La sunetul copitelor, toţi oamenii se întoarseră să se uite. Calul lui Severn vărsa parcă flăcări pe nări. El o ajunse, dar ea nici măcar nu-i dădu atenţie. Se aplecă şi, cu o mînă, o înşfăcă de mijloc şi o trase spre el. Încercă să o sărute, însă era atît de transpirat, după atîtea ore de aşteptare în soare, cu coiful pe cap, încît

de-abia dacă o atinse.

La capătul terenului destinat defilării, opri calul, apoi, triumfal, o puse jos şi rosti tare ca să audă toţi oamenii care-l priveau:

– Mi-am luat recompensa!

Ochii lui lady Anne erau strălucitori şi-l priveau ca şi cum avea de gînd să-i spună ceva, însă el nu-i dădu această şansă, strunindu-şi calul şi plecînd. Mai tîrziu, va avea destul timp să-i spună vorbe de dragoste. Plecă fără să privească înapoi să vadă impresia pe care o lăsase. Însă nimeni nu rîdea. Toţi rămăseseră cu gura căscată.

În timp ce-şi privea fratele, încălcînd regulile turnirului şi înşfăcînd-o pe lady Anne de lîngă tatăl ei, Zared îşi dori să moară chiar în acel moment.

Rugămintea nu-i fu însă ascultată.

Ce avea de gînd să facă Severn? Ea nu ştia mai nimic despre turnirurî, însă îşi putea da seama că ceea ce făcuse el fusese îngrozitor. Ar fi defilat în liniştе, pe dinaintea tribunelor, hainele lor vechi şi murdare ar fi produs poate comentarii, dar după asta...

O privi pe lady Anne stînd nemişcată, acolo unde o pusese Severn, cu pumnii încleştaţi, iar pe chipul ei se putea observa că, în acel moment, ar fi dorit să ucidă pe cineva. Era mai furioasă decît se poate exprima în cuvinte.

Toată lumea din jurul ei era înmărmurită. Nimeni nu mai rostea un cuvînt. Apoi, de undeva, din stînga, se auzi un hohot de rîs. Zared se întoarse şi-l văzu pe tînărul Jamie. Stătea acolo, îmbrăcat cu tunica şi pantalonii aceia de un alb imaculat. Cînd îl văzu, furia ei răbufni.

Dădu pinteni calului, îndreptîndu-se spre băiat, cu

drapelul Peregrinilor ţinut ca şi cum ar fi fost o lance, şi atacă. Băiatul o privi îngrozit şi apoi o rupse la fugă.

Zared nu-l putu prinde, căci drapelul, atîrnînd pe pămînt, se încolăci pe picioarele calului, care se împiedică şi căzu. Ea zbură peste capul calului şi căzu, întinzîndu-se toată pe pămînt. Pentru cîteva clipe, nu putu nici să respire, nici să gîndească. Zăcea doar acolo, cu ochii spre cer.

Primul lucru pe care îl auzi fu un hohot de rîs.

Aplecat spre ea, cu mîinile pe genunchi, stătea Jamie, uitîndu-se de sus la ea şi rîzînd. La dreapta ei se auzeau alte sute de oameni rîzînd.

Era prea ameţită ca să se mişte sau să facă orice altceva ca să nu mai zacă acolo.

– Încetează, se auzi o voce de bărbat spunîndu-i lui Jamie. Cînd ridică privirea, îl văzu pe Colbrand aplecat peste ea. Arăta ca un înger în alb şi argint.

– Ai păţit ceva, băiete?

Zared putu doar să dea din cap negativ, iar cînd el îi întinse mîna să o ajute să se ridice, îi zîmbi.

– Bine, spuse Colbrand zîmbind şi el. Lasă-mă să te privesc.

Îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse, scuturînd-o de praf. Ea crezu că o să moară de plăcere cînd o atinse. Se uită în ochii lui albaştri şi simţi că i se înmoaie picioarele.

– Cred că eşti rănit, îi spuse Colbrand şi o luă în braţe.

Asta fusese prea mult pentru Zared. Leşinase.

Anne Marshall se spălă cu apă rece pe faţă, apoi se privi în oglindă. Faţa-i era roşie, căci se frecase puternic pentru a îndepărta sudoarea acelui bărbat ce o atinsese. Locul unde o apucase, pentru a o pune pe cal, încă o mai durea, iar armura cu care fusese îmbrăcat îi zgîriase pielea.

Încă îi mai răsunau în urechi rîsetele acelor oameni. O umilise, o făcuse să pară ridicolă în faţa a sute de oameni. Pînă şi bătrînul acela îngrozitor, cu care se căsătorise Catherine, rîsese de ea.

Se uită în oglindă şi văzu că, de furie, îi dăduseră lacrimile. Ce bine era dacă ar fi rămas în Franţa cu mama sa! Ce bine era dacă nu se mai întorcea niciodată între aceşti barbari, căci, după părerea ei, aici bărbaţii nu evoluaseră decît foarte puţin de la stadiul de animale. Ce bine era dacă...

Nu-şi termină gîndul, că uşa se deschise cu putere şi în cameră intră tatăl său. Nu se mai deranja să ciocăne. Niciodată nu se deranjase să arate măcar puţin respect fetelor sale.

– Oamenii sînt jos la masă şi doresc să te vadă, spuse el.

– Nu mă simt bine, spuse ea, şi nu mi-e foame.

– Vei mînca chiar dacă va trebui să te forţez. Nu vreau să am o fată care să stea bosumflată numai pentru că un bărbat a atins-o.

– Un bărbat? Numeşti acel barbar, acel inculţ, un bărbat? Cîinii mei au mai multă sensibilitate decît are el.

– Habar n-ai să deosebeşti un bărbat, de un cîine, îi răspunse Hugh. Voi, femeile, aţi transformat turnirurile – aceste pregătiri de luptă – într-o paradă a modei. De unde ştii tu că bărbaţii care poartă pene pe cap şi sînt

înveşmîntaţi în aur, vor cîştiga vreun premiu? Severn Peregrine nu este...

– Peregrine! strigă Anne. El era? Trebuia să-mi fi dat seama. Fratele său s-a căsătorit cu biata lady Liana. Nu este de mirare...

– Căsătorită de doi ani şi i-a dăruit deja un băiat şi un altul este pe drum. Tatăl acestor Peregrine nu a crescut decît băieţi.

– În viaţă sînt lucruri mai importante decît să creşti băieţi, se răţoi Anne. Hugh Marshall făcu un pas spre fiică-sa, însă aceasta nu se lăsă intimidată.

– Poate că şi tu vei creşte un băiat Peregrine.

– Nu, spuse Anne, cu hotărîre. Te rog să... Dar se opri. Nu dorea să-i ceară nici o favoare tatălui său. Îşi îndreptă umerii şi-şi zise: Aminteşte-ţi, mintea ta contra forţei lui. Dacă-ţi doreşti nepoţi proşti, se adresă tatălui ei, mărită-mă cu acest Peregrine. Fără îndoială că regele-şi va dori pe unul ca acest Peregrine, să stea cu el la masă. Ceea ce am văzut astăzi, mi-a întărit convingerea că acestui Peregrine i-ar sta bine la Curtea regelui. Sau poate că tu nu te-ai gîndit la asta? Poate că ar trebui să o întrebi pe Majestatea Sa dacă nu are cumva de gînd să-l invite pe acest Peregrine să stea lîngă el.

Hugh îşi privi fata pe sub sprîncenele încruntate. Nu-i plăcea deloc cînd o femeie era mai inteligentă decît el sau cînd spunea ceva la care el nu se gîndise dinainte. Şi mama ei fusese aşa, avea limba de două ori mai ascuţită decît mintea. Cînd i-a spus că intenţionează să se întoarcă în Franţa, căci era franţuzoaică, fusese deosebit de încîntat. Dar nici în ruptul capului nu voia ca fata lui, fiind foarte isteaţă, să-şi dea seama că ceea ce spusese îl lăsase cu gura căscată.

– Dacă nu-i arăţi respectul cuvenit acestui bărbat, vei regreta, spuse el, apoi părăsi în grabă camera. Dacă nu o să am încotro, o voi mărita pe această vrăjitoare cu cel mai bădăran bărbat pe care-l voi găsi, se gîndi el. Îi trebuie un bărbat care să ştie să o facă să tacă. Anne ştia cît de mult îşi dorea el nepoţi. Soţia lui nu-i făcuse băieţi, aşa că acum trebuia să aştepte ca plăpîndele lui fete să-i dăruiască nepoţi. Deşi nu-i plăcea să recunoască, fata avea dreptate. Nu dorea să aibă nepoţi de care să rîdă lumea la vreun turnir. Chiar şi regele a chicotit la vederea murdarilor Peregrine.

Hugh se strîmbă. La naiba cu fata! Dacă era ceva ce ura mai mult decît o femeie deşteaptă, asta era o femeie ce avea dreptate. Se năpusti în jos, pe scări. În următoarele trei zile va găsi un soţ pentru Anne şi va scăpa astfel de ea. Nu o putea suporta pentru că avea limba şi mintea atît de ascuţite. Lasă să-şi mai bată capul şi alt bărbat cu ele.

După ce plecă tatăl său, Anne răsuflă uşurată. M-am descurcat bine, se gîndi ea, am putut să parez loviturile lui. În timp ce se îmbrăca în grabă, se gîndea că totuşi nu va găsi întotdeauna cuvinte prin care să-l facă pe tatăl ei să dea înapoi. Pe cît era de rău, pe atît era de prost şi putea veni un moment cînd va uita de raţiune şi va acţiona numai din instinct. Anne ştia că tot ce are de făcut este să-şi aleagă un bărbat şi să-şi facă tatăl să fie de acord cu el. Trebuia să găsească un bărbat care să-l înlocuiască pe acel Peregrine din capul tatălui ei.

Îşi ridică părul lung şi-l prinse într-un coc, lăsînd vîrfurile să-i atîrne pe spate. Îşi aranjă rochia de mătase, moale şi transparentă, apoi se mai uită o dată în

oglindă. Dorea să arate bine, căci pleca la vînat. La vînat de bărbaţi.

Cînd Zared se trezi, era lungită pe o pătură, în cortul fratelui ei. Prin deschizătura cortului, se vedea soarele ce aproape asfinţise. Simţindu-se ameţită, nu încercă să stea în capul oaselor. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era faptul că acel Colbrand o luase în braţele-i puternice. Zîmbi şi, uitîndu-se în sus, îşi aminti chipul lui, mirosul lui, vocea lui...

– Aha, deci te-ai trezit!

Îşi întoarse uşor capul şi se uită la bărbatul ce stătea lîngă ea. Nu-l putea vedea, căci lumina îi bătea din spate.

– Mi-e foame. Se găseşte ceva de mîncare?

– Fără îndoială, a fost o muncă grea să te faci de rîs, de aceea ţi-e foame, spuse bărbatul.

– Să mă fac de rîs? întrebă ea şi îi privi uimită. I se părea oarecum familiar chipul său, însă nu putea spune de unde îl cunoaşte. Bărbatul se întoarse şi-i puse, într-o strachină, ceva de mîncare.

– Mănîncă asta, spuse el şi-i dădu strachina în care pusese o bucată de carne şi una de pîine.

Luă strachina, se aşeză într-un cot şi începu să mănînce. Colbrand îi umpluse capul. Numai la el se gîndea. Poate că îl visase. Poate că nu mai exista nici un bărbat care să arate ca el. Necunoscutul stătea pe un scaun lîngă ea. Afară se auzea zăngănit de arme.

– A început, strigă ea, sărind în picioare. Poate că Severn are nevoie de mine. În acel moment, o mînă

mare şi puternică o trase din nou în jos.

– Ce faci? întrebă ea şi ochii i se măriră cînd se uită mai bine la bărbatul de lîngă ea. Era tînărul Howard. Tu! exclamă ea şi imediat voi să-şi ia pumnalul ce-l ascunsese în gheată.

– Nu este acolo, spuse el calm. Ţi-am luat toate armele şi trebuie să-ţi mărturisesc că mi-a făcut plăcere să le caut.

Zared îl împinse scoţînd un mic „uf", însă el o prinse şi o luă, cu uşurinţă, în braţe.

– Severn! ţipă ea.

Îi puse mîna la gură.

– Fratele tău este pe cîmpul de luptă. În ceea ce-l priveşte pe Colbrand, este un papă-lapte.

Ea se opri din efortul de a scăpa din braţele lui.

– Colbrand nu este un papă-lapte.

– De unde ştii tu? Eu l-am mai văzut de o mie de ori luptîndu-se şi ştiu. Tu de unde ştii?

– Lasă-mă să plec! Fratele meu te va face bucăţi. Te va...

– Da, da, ai mai spus-o!

Zared îşi dădu seama că el se juca cu ea precum un părinte cu un copil, în timp ce ea se lupta cu el. Iar acele mîini îi atingeau coapsele. Îl împinse, dorind să ajungă la pat. Se ridică şi se uită la el.

– Ia-mă, dar nu-l păcăli pe fratele meu. Voi merge cu tine şi-ţi voi fi prizonieră, însă nu-l răni pe fratele meu. Voi face ce vrei, dacă îţi vei împiedica armata să-mi atace fratele.

Tearle se uită lung la ea ştiind că spusese adevărul. Cu toate că era tunsă băieţeşte şi purta haine bărbăteşti, Zared era totuşi o femeie, dar o femeie ce era în stare să sacrifice totul pentru a-şi salva fratele.

– Nu sînt aici să fac rău nimănui. Fratele tău crede că mă cheamă Smith şi că sînt trimis aici de lady Liana.

Zared se uită la el cu gura căscată.

– Liana te-a trimis?

– Bineînţeles că nu! Mănînc şi o să-ţi povestesc totul.

– Orice mi-ar da un Howard, nu mănînc.

– Tu ai ales aşa, dar să ştii că eu sînt aici să am grijă de tine şi de fratele tău, pentru următoarele trei zile.

– Pentru ce? Un Howard să aibă grijă de un Peregrine? Vrei să ne otrăveşti? Se ridică, însă Tearle o făcu să stea jos din nou. Unde e Severn? Dacă-i vei face vreun rău, Rogan va...

– Eşti o fată însetată de sînge. Nu am făcut rău nimănui. Fratele tău este pe cîmpul de luptă, aşteptîndu-şi rîndul să doboare nişte proşti de pe cai.

– Aşa cum te va doborî şi pe tine. Ai văzut ce poate face pumnalul unui Peregrine, spuse, referindu-se la rana pe care ea i-o făcuse.

– Şi acum mă mai doare. Îmi eşti datoare pentru asta, ca şi pentru faptul că am salvat numele fratelui tău.

– Nici un Peregrine nu îi este dator unui Howard, spuse Zared.

Afară se auzi un zgomot, iar cînd el se întoarse să se uite, ea se furişă din pat şi se îndreptă spre uşă. Tearle îi puse piedică, dar o prinse înainte să cadă.

– Unde pleci?

– La fratele meu. Să scap de tine. Să-l înfrunt pe rege, pe oricine.

– Dacă-ţi chemi fratele pentru a mă ucide, fratele meu va ataca mormanul acela de pietre pe care-l deţin

fraţii tăi şi va omorî toţi Peregrinii. Se uită la ea plictisit şi adăugă: Du-te. Eşti liberă să-ţi chemi fratele. Poate să mă omoare, dar imploră-l să folosească o sabie ascuţită. Nu vreau să am o moarte cruntă.

Zared se simţea ca şi cum pierduse războiul înainte de prima luptă. Tot ce-i spusese el era adevărat. Dacă Severn îl omora, asta ar fi dus la moartea tuturor Peregrinilor.

– Ce vrei? îi şopti. De ce eşti aici?

– Am venit să vă ajut, spuse, senin. După cîte am auzit de la familia ta, cred că ai venit la turnir în zdrenţe.

– Nu purtăm zdrenţe, spuse Zared, indignată.

El îşi strînse buza de sus în timp ce se uita la Zared, îmbrăcată în tunica unsuroasă.

– Ba da, zdrenţe! Acum două zile, l-am trimis pe unul din oamenii mei să aducă îmbrăcăminte. Regret că nu s-a întors la timp ca să evite dezastrul de azi-dimineaţă, dar acum fratele tău poartă haine mai potrivite.

Zared începuse să-şi revină din şocul pe care-l suferise cînd se trezise şi văzuse un Howard aplecat asupra sa. Merse şi se uită afară. Fratele ei purta o tunică neagră peste armură. Nu putea fi sigură, de la distanţă, dar se părea a fi brodată cu aur.

– Fratele... fratele meu poartă hainele unui Howard?

– Da, dar el nu ştie. El crede că vin de la scumpa sa cumnată.

Zared se aşeză din nou.

– Spune-mi totul!

– După ce te-ai făcut de rîs, ieri, faţă de mofturosul, plăpîndul şi palidul Colbrand, eu...

– Cînd voi dori părerea unui Howard, o s-o cer. Spune-mi ce vicleşug ai făcut.

– Vicleşug? Eu? Eu am fost bun şi generos, pe cînd

Colbrand al tău... Bine, îţi voi spune. După ce ai leşinat, am venit în ajutorul tău, te-am luat de lîngă acel molîu...

– M-ai atins? M-a atins un Howard! strigă.

– Te-am atins de cînd ne-am întîlnit.

– Va trebui să mă speli.

– Orice completează aceasta, merită!

– Continuă, se răsti ea.

Îi zîmbi. Cît de uşor putea să-i provoace pasiuneal

– Cum nu era nici un cort al Peregrinilor, te-am dus în altul.

– Al lui Colbrand? întrebă ea, curioasă.

– Nu, nu al lui. Mai bine te aruncam într-o groapă cu vipere, decît să te duc acolo.

– Cu un Howard m-aş duce într-o groapă cu vipere.

Tearle scoase un oftat.

– Ştiam că am multe de făcut şi că tu îmi vei fi un obstacol, aşa că ţi-am dat o înghiţitură de...

– M-ai otrăvit? Cît timp mai am de trăit? Trebuie să-l avertizez pe fratele meu. Şi el va muri?

Ţîşni şi ajunsese aproape afară pînă s-o prindă Tearle. O apucă de umeri şi îşi apropie gura de urechea ei.

– N-ai auzit? Nimeni nu este bolnav sau rănit. Nu am venit să-ţi fac rău. Ţi-am dat o băutură să te adorm, ca să-mi văd de treabă fără împotrivirea ta.

– Fără ca eu să dau alarma, spuse, scăpînd din strînsoarea lui.

– Da, îi spuse, cu o voce slabă. Vino, aşază-te şi mănîncă.

– Nu voi mînca niciodată ceva atins de un Howard.

Îi luă strachina de pe pat, rupse o bucată de pîine şi o mîncă, apoi tăie o bucată de carne şi o mîncă şi pe asta.

– Mîncarea nu este otrăvită.

Zared nu era încă convinsă, cu toate că îi era foame.

– De ce eşti aici? repetă ea.

– Am venit... Se opri, pentru că nu ştia de ce era acolo. O parte din el spunea că dorea ca ura aceea să ia sfîrşit, dar o altă parte ştia că, dacă nu era acea femeie tînără şi mînioasă, nici nu l-ar fi păsat ce s-ar fi întîmplat între fratele lui şi Peregrini. Nici nu ştia de ce ea îl interesa atît de mult. Mai erau o mulţime de femei tinere, mai drăguţe. Altele, mai bogate. Aproape toate femeile erau mai domoale şi mai blajine decît ea. Totuşi el era acolo şi nu ştia dacă putea pleca.

– Am venit să opresc vrajba, spuse.

– Să opreşti... Zared fu atît de uimită încît se aşeză pe pat.

– Înţelegi, fratele meu este obsedat de războiul dintre familiile noastre. Întreaga ta familie nu se preocupă cu altceva decît cu asta. Chiar tu ai spus-o şi am văzut chiar eu cum este să fi prizonier, iar acel castel al vostru mai are puţin să cadă.

Zared se amuză de ideea încetării războiului. Îl ştia un laş, un om slab, dar mai era şi prost, pe deasupra.

– Şi cum propui să opreşti cearta? Se ne înapoiezi pămînturile furate de familia ta? Să-i dai fratelui meu, Rogan, titlul de duce, care ar trebui să fie al lui?

– De ce nu? zise Tearle şi, în acel moment, avu o idee. Voi pune capăt războiului căsătorind un Peregrine cu un Howard. Voi reuni astfel familiile.

– Ai cumva o soră ascunsă, pe care intenţionezi s-o măriţi cu Severn? O soră iubită, pe care încerci s-o dai frumosului meu frate?

Îi zîmbi.

– Nu, mă gîndeam că poate te vei căsători tu cu mine.

Zared făcu greşeala de a încerca să respire şi să rîdă în acelaşi timp. Se sufocă de-a binelea.

Tearle o bătu pe spate şi îi dădu o cană cu vin. Dădu peste cap vinul, în timp ce încerca să scape de atingerea lui.

– Eu? spuse în cele din urmă. Să mă mărit cu tine? Să mă căsătoresc cu un Howard?

Tearle deveni rece.

– La ce altceva mai bun poate spera un Peregrine? Nu ai zestre. O privi din cap pînă în picioare. Nici măcar nu eşti o femeie.

– Sînt femeie de ajuns, ca să doresc un bărbat, îi spuse. Ştii cum vor reacţiona fraţii mei cînd le voi spune că mă mărit cu un Howard? Fratele meu, Rogan, va...

– Atunci consideră că Severn s-ar fi măritat cu sora mea, pe care totuşi nu o am.

Îi vorbise despre căsătorie, pe moment, dar nu-i plăcuse rîsul ei. Pînă la urmă era o idee excelentă, cea mai bună parte a ei fiind aceea că ar fi putut atinge trupul ei cel mic.

Zared începu să creadă că omul este nebun.

– Dacă fratele meu se va căsători cu o Howard, femeia va veni la noi. Dacă mă voi căsători cu tine, un biet cavaler, voi merge să locuiesc sub acoperişul fratelui tău. Crezi că Oliver Howard se va purta bine cu mine? Sau crezi că-i va plăcea să albă un Peregrine pe care să-l tortureze.

Tearle clipi. Îşi vedea fratele rîzînd de bucuria la ideea de a avea un Peregrine sub acoperişul său. Ce va face, dacă Zared va adînci ura, în loc să o micşoreze?

– Să presupunem că te căsătoreşti cu mine, continuă Zared, încă rîzînd. Cum treci de fratele meu?

Tearle nu mai era deloc bucuros. Nu mai ceruse în căsătorie o femeie pînă acum şi deci nu mai fusese refuzat niciodată. Ce dorea mai mult o femeie? Era fratele unui duce, era frumos, era...

– Bineînţeles că nu eşti atît de prost să poţi crede că sînt de acord să mă căsătoresc cu tine. Va fi ca şi cum aş accepta să-ţi devin prizonieră. Vreau să ştiu de ce eşti aici, în realitate.

Tearle încercă să-şi găsească stăpînirea de sine. Zîmbi forţat şi ridică din umeri.

– Nu mă poţi învinui că am încercat. Am spus adevărul cînd am zis că vreau să pun capăt duşmăniei dintre familiile noastre. M-am gîndit că poate voi fi prieten cu fratele tău şi vom putea opri astfel vrajba.

– Prieten? Cum poate fi un Howard prieten cu un Peregrine?

– Deja am făcut progrese. Am adus haine şi i-am dat fratelui tău un costum superb şi o armură de argint. Este armura mea. Avem aproape aceeaşi mărime. Tearle dorea să-şi scoată în relief trupul, musculatura, puterea şi s-o facă să înţeleagă că nu este aşa de slab precum credea ea. Dar ea nu părea să audă.

Se ridică şi păşi de-a lungul cortului.

– Ai venit să aduci haine şi armură – haine şi armură de la un Howard – iar fratele meu le-a acceptat fără întrebări. Zared începuse să se îndoiască de fratele ei. Severn spusese că participase la o mulţime de turniruri şi totuşi nu ştia de defilare. El spusese că ştia totul despre femei şi totuşi nu ştia că lady Anne îl urăşte pentru ceea ce-i făcuse atunci, la defilare.

– A fost mai uşor decît mă aşteptam. [illegible]

părea că aştepta hainele de la lady Liana.

– Nu le aştepta, dar Liana... Se opri. Nu dorea să-i spună nimic acelui bărbat, acelui duşman. Nu era genul lui Severn să creadă un străin, dar poate că acceptase hainele pentru că se simţise jenat în acea dimineaţă. Deci, vei fi servitorul fratelui meu? Nu asta mi-ai spus? El te va numi Smith, iar tu, un om bogat, fals bogat, pentru că pămînturile tale aparţin familiei mele, dar, oricum, un om bogat, urmează să ne aduci mîncare?

– Voi avea grijă ca aceşti puturoşi servitori ai voştri să facă treburile aşa cum trebuie.

Ea nu a crezut nici măcar un cuvînt din ceea ce îi spusese.

– Acum că Howardienii ştiu că este şi o femeie Peregrine, nu sînt eu cea pe care intenţionezi s-o iei?

– Nu am spus nimănui că eşti femeie. Nu am spus nimănui că sînt un Howard.

– Cineva te va recunoaşte. Cineva va vedea că eşti un Howard, apoi fratele meu te va ucide, iar fratele tău...

– Încetează! Nu sînt monstrul pe care ţi-l închipui. Sînt un simplu om ce nu vrea să-şi irosească viaţa urînd. Am văzut o cale de a fi prieten cu Peregrinii, aşa că am urmat-o. Nimeni nu ştie că sînt aici, cu excepţia Annei, iar ea... Se opri pentru că spusese prea multe.

– Anne? Lady Anne? Femeia cu care Severn intenţionează să se căsătorească?

– Anne să se căsătorească cu needucatul tău frate? Mai bine...

Zared îl plesni, peste faţă, cu o palmă grea şi usturătoare.

– De ce tu, micuţă... N-apucă să termine şi se îndreptă rapid spre ea.

– Te-ai trezit? spuse Severn din uşă, încercînd să-şi acomodeze ochii cu lumina slabă. Îl cunoşti pe Smith? Liane l-a trimis. Se îndreptă spre pat şi luă strachina lui Zared, dar pînă să poată înghiţi ceva, ea îi înhăţă mîncarea.

– Este a mea, spuse. Adică e pentru mine.

Severn se uită mirat.

– Bine. Smith, adu-mi mîncarea.

– Nu! ţipă Zared scăpînd strachina. Mîncarea căzu pe pămînt în timp ce ea fugi şi se aşeză între Tearle şi restul bucatelor care stăteau pe o masă mică.

– Ce se întîmplă cu tine? întrebă Severn.

– Uh... Uh... Nu putu să găsească o explicaţie pe moment.

– Cred că este îngrijorat că mîncarea nu este la fel de bună ca cea pe care o serveşte Marshall. Aceasta este rece şi grasă, în timp ce în sală se serveşte supă fierbinte.

Severn încă se uita mirat. Nu era genul lui Zared să-i pese de mîncare. Atîta timp cît carnea nu avea viermi, iar gărgăriţele din pîine fuseseră îndepărtate, Peregrinii nu dădeau mare importanţă mîncării.

– Vreau să ai ce-i mai bun, spuse Zared. Să ai putere pentru luptă.

Severn îi ciufuli părul.

– Bine, voi merge la sală. Stai aici cu Smith şi alege hainele pe care mi le-a trimis Liana. Vezi dacă este ceva şi pentru tine.

– Hainele mele sînt foarte potrivite pentru un Peregrine, zise ea, uitîndu-se la tunica din catifea subţire, neagră, a lui Severn, ce avea dragoni din aur şi argint brodaţi pe margini. Nu trebuie să arătăm ca nişte păuni.

Severn se uită la ea grav.

– Nu mă face de ruşine, Smith, ai grijă de însoţitorul meu. Cu aceasta, se răsuci pe călcîie şi plecă.

Zared se întoarse şi se uită la Tearle.

– O dată în viaţă am posibilitatea să văd lumea şi sînt pusă în grija unui Howard. Acum va trebui să stau lîngă tine fiecare secundă, să nu-i faci vreun rău fratelui meu.

– Fiecare secundă! zise Tearle zîmbitor, părînd că-i place ideea.

5

Zared îl privea pe Howard cum răscolea prin carul în care se aflau lucrurile şi armele pe care şi le adusese. Pieptul îi sălta de mînie. În depărtare, se auzea zăngănitul armelor şi mulţimea ce striga satisfăcută, de fiecare dată cînd combatanţii se doborau unii pe alţii, în duel. Se luptase oare Severn? Cu cine? Dar Colbrand se luptase încă sau nu?

Nu ştia nimic din toate acestea, căci Howard îi dăduse nişte medicamente şi dormise toată ziua.

Privindu-l şi văzîndu-i părul şi hainele negre, se gîndi că, alături de ei, se va plictisi sau va trece printr-un coşmar. Aceşti Howardieni chiar aveau de gînd să-i ruineze viaţa? Chiar nu putea să-şi petreacă şi ea puţin timp, de capul ei, fără ca această familie să nu intervină? Pe propriile sale pămînturi, nu putea călări în voie fără să fie acostată de un Howard. Şi se părea că tot din cauza unui Howard nu putea să se distreze la acest turnir.

Îl privea cum scotea din car hainele din catifea

roşie, cu tiv din blană de vulpe cenuşie.

O ceruse în căsătorie. O căsătorie între un Howard şi o Peregrine? Ce absurd! Fraţii ei nu-i vor permite niciodată să trăiască sub puterea lui Oliver Howard. Să nu mai menţioneze faptul că, probabil, cei din familia Howard o vor lega în lanţuri şi o vor lăsa să moară de foame.

În timp ce-l privea, se gîndi că Tearle nu va avea destulă putere, nu va avea forţa necesară să-şi înfrunte fratele mai mare. Se gîndi că, dacă se va căsători cu el, va fi ca o prizonieră în casa fratelui lui. Un om atît de slab, încît era aproape să moară din cauza unei zgîrieturi, nu este un bărbat capabil să înfrunte pe cineva ca Oliver Howard.

– Am găsit, spuse el, ţinînd în mînă o tunică roşie şi o pereche de pantaloni.

– Nu voi... Voia să-i spună că nu va purta nimic din ce-i dădea un Howard, dar în acel moment Colbrand trecu prin faţa ei. Era la fel de frumos cum şi-l amintea, poate chiar mai frumos. Era îmbrăcat tot în alb. Un alb la fel de pur ca zăpada de pe munte. Părul strălucea în lumina soarelui, iar razele de soare făceau să-i strălucească armura. Ochii lui...

Tearle îi aruncă tunica peste faţă cu atîta putere, încît Zared făcu un pas înapoi.

– Îmbrac-o, mîrîi el.

Se uită la catifeaua şi blăniţa din care era făcută tunica. Poate că Colbrand o va plăcea mai mult dacă va fi îmbrăcată frumos.

– Mă voi îmbrăca cu ea, dar nu pentru că spui tu, se răţoi ea, întorcîndu-se în cort. Stai acolo ca să te văd, îi ordonă.

Îşi schimbă repede hainele, cu un ochi la duşmanul

ce stătea cu spatele. Îşi întinse piciorul şi observă, încîntată, că nu avea nici o gaură şi nici o pată. În jurul gîtului avea blăniţă, şi îşi trecu, mulţumită, mîna prin ea.

– Nu te-ai îmbrăcat încă? strigă Tearle, nerăbdător. Fratele tău urmează să se lupte cu primul adversar.

Zared ieşi repede din cort şi nu luă în seamă privirea lui.

– Haide, vreau să-mi văd fratele. Iar tu trebuie să stai lîngă mine.

– Voi fi nevoit să fac asta, spuse el, jubilînd.

Zared nu mai ajunse la locul luptei, căci, nu departe de cortul lor cel vechi şi ros de vreme, se afla un cort mare, alb, din stofă scumpă. Pe cort flutura un drapel decorat cu leoparzi cusuţi cu fir de argint. Se întoarse spre cortul acela şi înainta de parcă nu mai avea control asupra picioarelor.

– Fratele tău îi strigă Tearle din spate, însă ea continua să meargă în direcţia acelui cort.

În faţa cortului se afla însoţitorul lui Colbrand, Jamie, care încerca să ascută o sabie pe o piatră rotundă, învîrtită cu piciorul.

– Hei, tu! îi strigă Jamie, încruntat, căci îl ura pe acest puşti Peregrine, căci el fusese cauza pentru care-l muştruluise Colbrand. Ce vrei?

Zared deschise gura să-i răspundă, însă în acel moment Colbrand ieşi din cort. Nu mai avea armura, dar purta o tunică albă ce-i scotea în evidenţă trupul musculos, precum şi nişte pantaloni gri. Ea nu mai putu scoate un sunet.

– Nu aşa se ţine spada, spuse Colbrand, pe un ton ca şi cum îi mai spusese băiatului de o sută de ori. Nu-ţi este mintea aici. Uite aşa se face.

– Ştiu eu să o ascut, spuse Zared şi [illegible]

Colbrand, cu ochii măriţi de admiraţie.

Colbrand îi zîmbi. Era obişnuit cu puşti ca Zared, care-l venerau ca pe un zeu; iar acest băieţandru nu face excepţie, se gîndi el. Întotdeauna le vorbea frumos pentru că nu putea şti dacă, într-un an, doi, nu-i va întîlni pe cîmpul de luptă. În afară de asta, era amabil cu toată lumea, căci aşa-i stătea în fire.

– Îmi va face plăcere dacă-i arăţi tu lui Jamie, îi spuse el.

Zared înaintă un pas, însă o mînă puternică o ţintui locului.

– Trebuie să-şi asiste fratele.

– Oh, înseamnă că trebuie să pleci.

Zared se întoarse şi-l privi încruntată.

– Fratele meu ştie să-şi poarte singur de grijă. La fel ştiu toţi cei din familia Peregrine, şi la fel ştiu şi eu, îi răspunse ea, privindu-l de sus. Se întoarse apoi şi îi zîmbi lui Colbrand. Încă îl mai privea cînd luă sabia din mîna lui Jamie.

– Îţi voi plăti eu pentru asta, mîrîi Jamie.

Zared nici nu-l băgă în seamă şi se aşeză lîngă piatra de ascuţit. Dacă fraţii ei o crescuseră ca pe un băiat, o învăţaseră să facă tot ceea ce un băiat trebuia să facă şi să ştie. Spre exemplu, o învăţaseră să ascută săbiile şi să lustruiască armura. Ştia să ascută săbiile foarte bine, deci îşi folosi toată îndemînarea pentru a face o treabă perfectă.

Cînd termină, i-o întinse şi îl privi aşa cum îşi priveşte un căţeluş stăpînul, atunci cînd vrea un premiu.

Colbrand luă sabia, apoi îşi plimbă degetul cel mare pe ascuţişul ei şi exclamă:

– Excelent! Îi zîmbi apoi atît de cald, încît Zared era sigură că va leşina din nou.

În acel moment, un vînzător trecea pe acolo cu o tavă mare, legată în jurul gîtului.

– O treabă ca asta trebuie răsplătită, spuse Colbrand. Ţi-e foame, băiete? Băieţilor de vîrsta ta le e întotdeauna foame. Îi dădu vînzătorului o monedă şi le spuse, lui Zared şi lui Jamie, să aleagă ce turtă voiau.

Zared luă plăcinta cu cireşe şi se uită lung la ea. Era de la Colbrand şi de aceea nu voia s-o mănînce – voia s-o păstreze pentru totdeauna. Însă foamea învinse, aşa că o mîncă încet.

– Tu te-ai luptat? îl întrebă ea pe Colbrand.

– O dată, îi răspunse el băieţandrului ce-l privea atît de admirativ şi care, fără îndoială, auzise de reputaţia lui, de mulţimea premiilor pe care le cîştigase pînă atunci.

– Şi a cîştigat, îi spuse Jamie. A marcat de patru ori. Colbrand nu a fost niciodată doborît de pe cal.

– E, haide, Jamie, să nu cobim, spuse Colbrand. Poate că, de data asta, voi fi doborît. Sînt şi cîţiva cavaleri noi pe aici, cum ar fi fratele acestui băiat. Se luptă bine cu lancea?

Zared luă ultima înghiţitură din plăcintă şi spuse:

– Este foarte bun. Poate cu îndemînarea şi experienţa ta, te vei descurca binişor în luptă cu el.

– Să se descurce binişor? strigă Jamie, sărind ca ars. Colbrand îl va doborî imediat pe fratele tău. Lui Jamie nu-i plăcea că scumpul său stăpîn îi dădea atîta atenţie frumuşelului puşti. Nu-i plăcea nici că acest băieţel ştia să ascută săbiile mai bine decît el. Nu-i plăcea nici că oamenii spuneau că aceşti Peregrine erau luptători străluciţi. Ştia că de multe ori Colbrand îi spusese să vorbească şi să se poarte frumos, însă lăudărosul ăsta de Peregrine îl scosese din sărite. Se

repezi la Zared.

Primul instinct al lui Tearle a fost să-i lase să se bată. Zared se făcuse din nou de rîs din cauza lui Colbrand, şi lui nu-i plăcea asta. Cum poate să fie înnebunită după un bărbat aşă de tîmpit, încît nu-şi dă seama că Zared este o fată? Cum poate să fie atît de proastă, încît să se îndrăgostească de un bărbat, numai pentru că poartă armură strălucitoare şi are un chip frumos?

Nici Colbrand, nici Tearle nu avură timp să intervină, căci Severn, îmbrăcat în armură, cu părul şuviţe, din cauza transpiraţiei, se năpusti ca o furtună asupra lor, înşfăcîndu-i pe amîndoi de tunică şi despărţindu-i. Pe Jamie îl azvîrli ca pe o cîrpă, iar pe Zared o tîrî pînă la cort, sub privirile oamenilor ce participau la turnir sau priveau, apoi o aruncă acolo. O îmbrînci în cort aşa de puternic, că era cît pe aici să iasă pe partea cealaltă.

Ştia că Severn era furios şi ştia prea bine că, atunci cînd unul din fraţii ei este furios, cel mai bun lucru era să-şi ţină gura.

– Tu eşti însoţitorul meu, spuse el, pe un ton care îi întări convingerea că fratele ei este furios pînă în adîncul sufletului. Datoria ta este să-mi aduci lănci noi, să ai grijă de cai, să-mi dai să beau apă, atunci cînd mi-e sete. Dar tu ce faci? Dormi toată ziua, iar atunci cînd te trezeşti, vii să mă ajuţi? Nu, te faci de rîs în faţa lumii şi în faţa îngîmfatului ăla de...

– Colbrand nu este... dar se opri. Nu era momentul să se certe cu fratele ei.

Severn se îndreptă spre ea, iar Zared se dădu cîţiva paşi înapoi, de frică. Fraţii săi se mai băteau între ei cu pumnii, însă pe ea nu o loviseră niciodată aşa, dar acum se temea că Severn nu se mai putea abţine.

– Îmi pare foarte rău, Severn, murmură ea.

– Ce-ar fi dacă te-aş trimite acasă?

– Oh, nu, te rog, nu, murmură ea. Te voi ajuta de acum încolo, jur!

– Cum? Făcînd pe proasta în faţa lui Colbrand? Nu-ţi dai seama că şi el doreşte să-i cîştige mîna lui lady Anne? La cină spuneau că este favoritul lui lady Anne şi al tatălui ei.

– Nu am vrut să fac rău nimănui. Însoţitorul lui este un prost. Nu ştie nici măcar cum să ascută o sabie. A trebuit să-i arăt tot ceea ce m-ai învăţat şi...

– I-ai ascuţit sabia? strigă Severn, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. O sabie pe care o va folosi împotriva mea? Chiar nu mai ai nici un pic de loialitate? Chiar vrei să mă vezi ucis de el?

– Nu. Te rog, Severn, nu am avut intenţii rele. Am vrut doar să-i dau o mînă de ajutor. Însoţitorul lui nu este în stare nici să-i ascută o sabie.

– Iar însoţitorul meu nu este în stare nici măcar să se dea jos din pat. Ce vrei tu de la acest Colbrand? Vrei să-l vezi cum mă înfruntă?

– Nu, Severn, bineînţeles că nu. Eu, doar...

– Ce? îi ceru el explicaţii.

– Eu... Ce-i putea spune? Că îl găsea pe Colbrand mai frumos decît se poate exprima în cuvinte? Că inima i se făcea cît un purice, cînd se afla lîngă el?

– Cred că îl doreşte în patul ei, spuse Tearle, calm, în spatele lui Severn.

– Nu-i adevărat, strigă Zared. Ce ştii tu despre dorinţele mele. Tu eşti doar...

– „Ei", ai spus „ei"? întrebă Severn. I-ai spus cumva că eşti fată? Se aşează pe un scăunel şi-şi lună capul în mîini. Liana avea dreptate.

– Eu nu i-am spus nimic, zise Zared. El ştia.

Severn îl privi întrebător pe Tearle. Acesta era foarte calm.

– Uită-te la ea. Tu ai crede că este bărbat, dacă n-ai fi fratele ei? Este atît de înnebunită după acest Colbrand, încît nu mai are stare; totuşi el este atît de prost, încît nu şi-a dat seama că este fată. Se ceartă exact ca o fată, vorbeşte ca o fată, merge ca o fată, vocea-i este de fată. Cum puteam să nu-mi dau seama?

În mintea lui Severn se dădea o luptă cumplită. Dacă faptul că Zared e fată ar fi devenit public, asta precis ar ajunge şi la urechile lui Oliver Howard, iar acesta jurase să facă prizoniere toate femeile din familia Peregrine; deci Zared nu constitula o excepţie. Cum putea oare Severn să o protejeze dacă el era tot timpul pe cîmpul de luptă? Astăzi, cînd ar fi trebuit să fie cu el, ea îi făcea ochi dulci tocmai bărbatului cu care el se afla în competiţie pentru cîştigarea mîinii lui lady Anne. De unde să ştie el dacă Colbrand nu era plătit de Oliver Howard?

– Trebuie să te întorci acasă, spuse Severn, în cele din urmă. Eşti în pericol aici.

– Nu, spuseră într-un glas Zared şi Tearle.

Tearle ştia că dacă ea pleca acum, nu o va mai vedea niciodată.

– Voi avea eu grijă de ea, spuse el repede.

– Tu? spuse Zared, dezgustată. Tu, un...

– Un ce? întrebă Tearle, împiedicînd-o astfel să-i spună lui Severn că este un Howard.

Zared îşi privi fratele.

– Este un laş, un papă-lapte. Nu este în stare să poarte nimănui de grijă.

Într-o altă împrejurare, ostilitatea lui Zared pentru un străin l-ar fi pus pe gînduri pe Severn. Acum însă era prea preocupat şi muncit de gînduri.

– Liana l-a ales, ea l-a trimis. Părerea lui Severn despre cumnata sa se îmbunătăţea de la o zi la alta. Ar fi trebuit să ascult şi să iau hainele pe care le-a făcut pentru mine şi s-o las pe Zared acasă, se gîndi el.

– Liana nu...

– Nu ce? întrebă Severn.

– Nu-l ştia dinainte. E prea slab să fie în stare să protejeze pe cineva. Dacă Howardienii vor ataca, probabil că el se va preda lor. Asta însemna aproape că-i spusese fratelui ei adevărul.

Severn îl privi cu toată atenţia pe acest bărbat, pe care-l trimisese Liana, şi nu putu fi de acord cu cele ce-i spusese Zared. Smith era un bărbat cît un urs mare, musculos. De altfel, cît timp Zared dormise, Severn avusese timp să vadă cît de puternic era Smith, atunci cînd îl ajutase să descarce armele şi armura; iar de două ori avusese ocazia să-l vadă cum ţine spada, ceea ce-l făcuse să-şi dea seama că trebuie să fi avut antrenament.

– Îţi vei da viaţa s-o aperi? întrebă Severn.

– Da, răspunse Tearle, ochii lui arătînd că a spus adevărul.

– Nu, Severn, nu-mi poţi face una ca asta.

– Tu ţi-ai făcut-o singură, spuse Severn, ridicîndu-se şi simţindu-se mult mai bine.

– Ai grijă să nu-şi mai dea seama şi altcineva că este fată. Ai grijă să nu se mai bată cu cineva şi, spre binele nostru, ţine-o departe de paturile bărbaţilor. I-am promis Lianei că se va întoarce virgină, aşa cum a plecat.

– Nu o voi pierde din ochi, spuse Tearle. Ai cuvîntul meu.

– Bine, spuse Severn. Fii cu ochii pe ea. Vezi să nu afle nimeni adevărul despre ea. Acum mă duc să privesc luptele. Trebuie să cîntăresc forţele şi abilitatea celorlalţi concurenţi. Se întoarse şi ieşi din cort.

Zared rămase locului uitîndu-se după Severn. Nici în visele ei cele mai urîte nu-şi putuse imagina că va ajunge într-o asemenea situaţie, ca fratele ei să o pună sub protecţia unui membru al familiei pe care o ura de moarte. Un Howard să o protejeze de ceilalţi Howardieni.

– Nu mă privi aşa, îi spuse Tearle, după ce Severn plecă. Ţi-am spus de atîtea ori că nu-ţi voi face nici un rău. Din contră, te voi proteja.

– Familia ta mi-a ucis rudele cele mai apropiate, de trei generaţii, iar tu vrei să mă faci să cred că un membru al familiei Howard îmi este prieten? A, nu, spuse ea, batjocoritor, vrea să-mi fie soţ.

Tonul batjocoritor al lui Zared îl duru şi din nou se întrebă de ce nu pleacă. Vorbele ei îl apăsau şi simţi parcă toate păcatele înaintaşilor şi ale fraţilor lui pe umeri. Poate că, într-adevăr, înaintaşii lui îi furaseră Peregrinilor pămîntul.

– Este timpul prînzului, spuse el, iar tu trebuie să-ţi serveşti fratele şi pe oamenii lui, de asemenea.

– Ce trebuie să fac?

Tearle îi zîmbi. Purta titlul de însoţitor al fratelui ei. Era deci o Peregrine. De obicei, cînd un băiat împlinea vîrsta de şapte ani, era trimis să slujească o altă familie. Oamenii ştiau, de secole, că un băiat ar primi cu mai multă bucurie lecţii de la un străin, decît de la propria-i familie. Zared era obişnuită să mănînce cu fratele său

alături, scăpase din vedere faptul că trebuie să-i pregătească friptura şi vinul.

– I-am promis fratelui tău că voi avea grijă de tine, şi vreau să mă asigur că-ţi îndeplineşti atribuţiile. Cu cît ai mai mult de lucru, cu atît te vei face mai puţin de rîs în faţa lui Colbrand.

– M-am săturat de ordinele tale. Mă duc să mănînc singură.

Zared fu nevoită să-şi facă loc, cu coatele, pentru a ajunge la halca de carne pe care Severn îi spusese să i-o prepare. Încercă să-şi ţină firea, însă nu era aşa uşor. Lui Severn îi plăcea foarte mult ideea de a-şi pune sora să-l servească, mai ales că dorea s-o pedepsească pentru faptul că îl neglijase cu o zi în urmă. Îi arătase bucăţile de carne de pe mesele celorlalţi şi îi comandase să-i aducă şi lui o bucată.

– Adu-l fratelui tău un şerveţel, îi spuse Tearle.

– De ce? Şi aşa nu-l foloseşti, îi replică Zared.

Bineînţeles că în acel moment Severn se hotărî că ceea ce-şi dorea cel mai mult era un şerveţel, aşa că Zared fu nevoită să alerge şi să-i facă rost de unul.

La fiecare fel de mîncare şi la fiecare pas, Zared era cu ochii pe Tearle. Devenise mîna dreaptă a lui Severn şi, în faţa lumii întregi ei păreau cei mai buni prieteni. Prieteni care au un duşman comun: pe mine, se gîndi ea.

Masa dură mult, iar Zared fusese atît de ocupată, încît nici nu mai avu timp să se îngrijească de ea. Fusese încîntată de ideea de a merge cu fratele ei la acest turnir, dar pînă acum totul fusese un dezastru.

În cele din urmă, cina se termină, iar bărbaţii, familia Marshall, regele şi ceilalţi invitaţi începură să pără-

sească sala de mese şi să se ducă, fiecare, unde voia să se distreze. Cîţiva tineri o invitară şi pe Zared să meargă să se distreze cu femei uşoare, însă ea refuză. Luă o bucată mare de friptură, pîine, un pocal cu vin şi părăsi sala.

– Te aşteptam, îi spuse Tearle cînd ieşi.

Zared era aproape să scape vinul din mînă. Chiar nu putea scăpa de acest bărbat?

– Lasă-mă-n pace, îi spuse ea.

– I-am jurat fratelui tău că voi avea grijă de tine, că te voi proteja.

– De cine? De tine? Chiar nu vezi că nu-mi place comportarea ta? Du-te şi stai şi pe capul altcuiva. Pe mine lasă-mă-n pace.

Tearle o privi şi din nou se întrebă ce caută el acolo unde nu este dorit. Fratele său nu va veni după ea, atîta timp cît el se afla la turnir. Se uită împrejur şi văzu oameni plimbîndu-se, grupuri de băieţi acostînd grupuri de fete. Erau, de asemenea, doamne înveşmîntate în pelerine lungi, însoţite de cavaleri. Erau vînzători făcîndu-şi cunoscută marfa, acrobaţi urcîndu-se unii în spatele celorlalţi, cîntăreţi.

– Du-te, îi spuse el. Du-te, dar să nu stai pînă tîrziu şi să nu mă faci să vin după tine.

Zared, pur şi simplu, o luă la fugă cît de repede putu şi se amestecă în mulţime, încîntată că scăpase de el. Mînca în timp ce mergea, căscînd gura la mărfurile vînzătorilor, la acrobaţi, la un cîine întărîtînd un urs legat cu lanţuri. Totul era nou pentru ea şi i se părea minunat.

Buna-i dispoziţie îi dispăru însă cînd o ţărăncuţă tînără şi frumoasă începu să flirteze cu ea (crezînd că era băiat). Zared o privi fin, iar fata, în loc să plece, îi

propuse să facă o plimbare. În loc să-i răspundă, Zared se întoarse pe călcîie şi plecă.

Alte fete – fiice de comercianţi bogaţi – se plimbau în veşminte minunate, împodobite cu bijuterii ce străluceau în noapte. Ea încerca să ţină minte cu ce erau îmbrăcate. Mi-ar plăcea să port aşa ceva, se gîndi ea. Le privea cum aruncau priviri furişe, peste umeri, grupurilor de băieţi ce le urmau imediat, fluierîndu-le.

– Vino şi tu cu noi, o invită unul din băieţi.

Zared se dădu un pas înapoi şi clătină din cap negativ.

– E unul din acei Peregrine, îl auzi ea pe unul spunînd, în timp ce ceilalţi pufniră în rîs.

Zared se întoarse, avînd sentimentul că este singură, că nu-i este locul nicăieri. Nu putea sta lîngă celelalte fete, dar nu putea sta nici alături de băieţi. Iar defilarea lor, de la începutul turnirului, făcuse numele de Peregrine într-un motiv de rîs.

Le va arăta lor Severn, se gîndi ea, jurînd că-şi va ajuta fratele cu ce putea, că-şi va da toată silinţa şi nu-i va mai permite acelui Howard să-i ofere cine ştie ce, s-o adoarmă din nou.

Oamenii şi toată acea înghesuială îşi pierdură, deodată, farmecul, iar ea îşi dori să fi fost acasă. S-ar fi urcat în vîrful castelului Moray şi ar fi privit departe, peste cîmpuri. Ar fi stat acum în locul Lianei şi ar fi ascultat pe doamnele ei de companie, cîntînd.

Se întrebă unde era Severn. Probabil cu vreo femeie, îşi zise ea, dezgustată. Niciodată fratele său nu păruse a avea greutăţi în a face rost de vreo femeie.

Continuă să se îndepărteze de acel zgomot şi ajunse la un pîrîiaş ce curgea printre copacii proprietăţii familiei Marshall. Sub fiecare boschet se afla cîte un

cuplu, iar Zared se simţea mai în siguranţă ca niciodată. Nu se putea duce cu fetele, dar nici cu băieţii, aşa că nu se putea duce nicăieri. Era singură.

Urmă firul de apă, păşind peste crăcuţe şi ocolind copacii. Era aproape întuneric, însă luna strălucea. În faţa ei se auzea un clipocit de apă, aşa că păşi înainte, aşteptîndu-se să vadă o căprioară. Ceea ce văzu însă în locul căprioarei, o ţintui locului şi o făcu să-şi ţină respiraţia.

Cu spatele la ea, cu apa pînă la glezne, stătea Colbrand gol-goluţ. O căldură îi inundă trupul. Pielea albă a lui Colbrand strălucea în lumina lunii. Uitîndu-se la el, gura i se uscase, iar genunchii i se înmuiaseră.

În acel moment, Colbrand se întoarse şi îi zîmbi.

– Tinere Peregrine, vino şi spală-mă pe spate!

Zared încercă să-şi înghită nodul ce i se pusese-n gît, în timp ce intră în apa rece ca gheaţa. Nu se mai deranjă să-şi scoată pantofii căci, sincer vorbind, uitase că este încălţată. Ochii ei erau aţintiţi numai asupra trupului gol al lui Colbrand.

Colbrand începu să rîdă.

Luă săpunul pe care i-l întinse şi începu să-şi plimbe mîna pe spatele lui, apoi pe braţe, simţind fiecare muşchi.

– Se pare că eşti mai bun decît însoţitorul meu, la unele lucruri. De ce nu eşti acum cu vreo fată în braţe, aşa cum este Jamie? întrebă el.

– Eu... Nu putea vorbi atunci cînd îl atingea. Părea că se transformase dintr-o fiinţă înzestrată cu raţiune, într-una înzestrată numai cu simţuri.

Colbrand se întoarse spre ea, iar Zared îşi ţinu răsuflarea. Îşi va da sema că este fată? O va săruta?

– Înmoaie buretele şi clăteşte-mă, îi spuse el. Ea îl ascultă orbeşte.

Trebui să îngenuncheze în faţa ei pentru ca să-i poată clăti. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Colbrand era atît de aproape...

– Îţi mulţumesc, îi spuse el ridicîndu-se şi ieşind din apă; apoi luă un prosop şi începu să se şteargă.

Zared rămăsese în apă, holbîndu-se la el. Exista oare pe pămînt vreun bărbat mai frumos decît el? Pletele-i blonde îi atîrnau pe umeri.

– Ai de gînd să stai în apă toată noaptea? o întrebă, zîmbind.

– Ah, nu! Ieşi din apă, dar nici nu băgă de seamă că picioarele-i erau pe jumătate îngheţate. Înţepenise acolo privindu-l cum se îmbracă.

– Te... te întîlneşti cu cineva? întrebă ea, abia deschizînd gura. Dacă da, am să-i scot ochii ăleia, se gîndi ea.

– Cu lady Anne, îi răspunse Colbrand. Tatăl ei m-a invitat să discutăm despre jocurile de mîine şi cred că acolo va fi şi lady Anne.

– Este frumoasă, răspunse ea, resemnată.

– Şi bogată, spuse el, rîzînd. Acum trebuie să plec. Dacă-l vezi pe Jamie, spune-i să doarmă şi el puţin, pentru că mîine o să am nevoie de el odihnit. Îi făcu cu mîna, apoi plecă.

Rămase acolo privindu-l, apoi îşi plecă privirea în pămînt. Cum să mai aibă ea o şansă cînd rivala ei era lady Anne? Nu-l putea oferi mai mulţi bani, nu era mai frumoasă decît ea. Poate cu excepţia unui temperament mai blînd, se gîndi ea, amintindu-şi de întîlnirea lui Severn cu lady Anne.

Stătu acolo mult timp, pierdută în gînduri, fără să audă că cineva se apropie.

– De cînd te caut! spuse Tearle.

Zared era atît de deprimată, că nici nu se deranjă să-l privească.

Tearle încercase să-şi omoare şi el timpul cu ceva, însă spre deosebire de Zared, mai fusese la alte turniruri asemănătoare, în Franţa, aşa că acum nimic nu-i mai reţinea atenţia, nimic nu-i stîrnea interesul. Cîteva femei puseseră ochii pe el, însă le respinsese. Nu-şi dădea seama de ce numai roşcatele îl interesau. Fără îndoială că Zared reprezenta un pericol pentru el. După o oră petrecută fără ea, începuse să o caute îngrijorat.

Întîlnindu-l pe Colbrand şi înghiţindu-şi mîndria, îl întrebă dacă ştie unde este tînărul Peregrine. Colbrand îi spuse că Zared l-a ajutat să se îmbăieze. Un acces de furie îl cuprinse atunci pe Tearle. După asta, nu-i luă mult timp să o găsească.

Voia să-i ţină o predică, voia să-i spună din nou că se făcea de rîs, cu acest comportament, însă privirea din ochii ei îi opri. Se aşeză lîngă ea.

– E timpul să te culci, îi spuse el. Fratelui tău îi va veni rîndul mîine, devreme.

Zared continua să ţină privirea în pămînt.

– Voi fi acolo.

– Ce te supără?

Se întoarse către el, cu ochii strălucind.

– Tu! se răţoi ea. Cum de ţi-ai dat seama că sînt fată, în vreme ce ceilalţi mă cred băiat?

– Nu ştiu. Dacă te referi la Colbrand, el nu-şi dă seama pentru că este prost. Este ca un animal. Ştie să se lupte, însă nu poate să gîndească.

– De ce-l urăşti atît de mult? Pentru că poate face mai multe decît tine?

Voi să se ridice, însă el o apucă de braţ şi o trase din nou jos.

– Ce defineşte, după părerea ta, un bărbat adevărat? Abilitatea în luptă? Ai leşinat în faţa lui Colbrand mai înainte să-l vezi în luptă. De unde ştii tu că este un bărbat adevărat? Intri în apă după el, îţi plimbi mîinile peste trupul lui gol şi nu este atît de isteţ încît să-şi dea seama că este atingerea unei femei, a unei femei îndrăgostite de el. După tine, prostia defineşte un bărbat adevărat?

– Eşti gelos! spuse ea, mirată. Eşti gelos pe Colbrand. De ce? Pentru că el poate avea orice femeie vrea, iar tu nu poţi avea nici una?

– Nici una? O privi, apoi se ridică şi se aplecă peste ea. Chiar nu mă vezi? Chiar nu poţi uita faptul că sînt un Howard? Chiar nu te poţi uita cu atenţie la mine?

Îl privi şi îşi dădu seama că avea dreptate. Faptul că era un Howard o orbise.

Tearle se întoarse cu pumnii strînşi, căci văzuse că vorbele lui nu avuseseră efect asupra ei. De ce-i păsa lui oare? Se întrebase asta de mii de ori. Ce-i păsa lui ce credea despre el această tînără fată? De ce nu se distra, în loc să fie aici? Ar putea ride, ar bea sau ar putea să se distreze cu vreo ţărăncuţă, decît să stea aici în întuneric şi să încerce să facă o fată încăpăţînată şi zvăpăiată, ca asta, să vadă că şi el era la fel de chipeş ca şi Colbrand. El, Tearle, era frumos, bogat, puternic, educat. Cu toate acestea, fata îl trata ca pe ultimul om.

Îi întoarse spatele.

– Hai, ne vom întoarce la cort. Severn îşi va face griji dacă nu te găseşte acolo.

– Severn nu şi-ar petrece noaptea singur. Şi-ar petrece-o cu o femeie.

Spusese asta cu o asemenea duritate, că Tearle zîmbi, dîndu-şi seama că ea stătuse aici, plîngîndu-şi de milă, fără îndoială, pentru că prostul de Colbrand nu-şi dăduse seama că este femeie.

Nu suporta să o vadă în halul acesta, şi o cunoştea destul de bine ca să ştie că mîndria ei era mai puternică decît compasiunea pentru propria-i persoană.

– Peregrine, spuse el, sever, poţi să te îmbraci cu cele mai alese straie de pe pămînt, Colbrand tot n-o să se uite la tine. Nu poţi fi ca o femeie, indiferent cu ce te-ai îmbrăca. Tu nu poţi cuceri nici un bărbat.

Ea reacţionă aşa cum se aşteptase.

– Liana mi-a spus că sînt frumoasă.

– Asta ţi-a spus-o o femeie, nu un bărbat!

Zared nu-şi dădu seama că el se purta astfel ca să o încurajeze. Aproape că-i dădură lacrimile. El îi spunea tot ceea ce simţea ea.

– Un bărbat mi-ar spune că sînt frumoasă dacă ar şti că sînt femeie. Mulţi bărbaţi m-ar plăcea dacă...

Brusc, cheful de a o mai necăji îl părăsi. Zared putea cuceri orice bărbat dorea, însă pe cine dorea?

– Un bărbat cum ar fi Colbrand? spuse el, oarecum furios. Nu şi-a dat seama că eşti fată, nu te-a remarcat atunci cînd ţi-ai plimbat mîinile pe trupul lui. De ce te-ar remarca atunci cînd îţi vei pune alte haine?

– Te urăsc! Te urăsc! îi strigă ea.

Tearle se opri în faţa ei. Nu avusese intenţia să o facă să plîngă, însă nu suporta faptul că ea îi plăcea pe Colbrand.

– Ar avea vreun efect asupra ta dacă ţi-aş spune că eşti mai frumoasă şi mai feminină decît multe femei pe care le-am cunoscut? o întrebă el încet.

Zared îşi întoarse privirea, căci nu voia să o vadă plîngînd.

– Cuvintele tale nu valorează absolut nimic pentru mine. Îl ocoli şi plecă, încercînd să-şi ţină spatele drept.

Tearle o urmă, simţindu-se mizerabil. Voise să o rănească pe ea şi sfîrşise prin a-şi face singur rău.

6

Erau trei paturi în principalul cort al Peregrinilor, căci oamenii lui Severn dormeau în alt cort. Cînd Tearle s-a întors, Zared era deja în pat, cu pătura trasă peste faţă. Nu îi spuse nimic, se dezbrăcă şi se băgă în pat.

Nu adormi imediat, ci stătu treaz, uitîndu-se în sus. Fata îi făcuse ceva, ceva ce lui nu-i plăcea. Îl făcuse să se transforme într-o nouă persoană. Unde era oare bărbatul care săruta şi mîngîia o femeie, bărbatul care tachina şi rîdea cu femeile? Această fată îl făcuse să simtă şi altceva, în afară de ură.

Adormi jurîndu-şi că nu îşi va mai pierde cumpătul altă dată, că, indiferent ce i-ar fi făcut sau i-ar fi spus fata, nu se va mai înfuria. Abia dacă simţi cînd Severn veni şi se prăvăli cu faţa în jos, pe pat.

Înainte de răsăritul soarelui, Tearle se trezi, deschise ochii şi simţi că ceva nu este în regulă. Se întinse şi încercă să audă, în liniştea de afară, dacă era vreun pericol. Primul său gînd fu acela că fratele său se afla afară, lîngă cort; de aceea duse imediat mîna la sabia

ce o ţinea întotdeauna lîngă el.

După ce ascultă un moment, realiză că zgomotul nu venea de afară, ci din cort. Aruncă pătura şi se duse să o vadă pe Zared. Nu scotea nici un sunet, dar ştia că plînge. Se aşeză pe marginea patului şi o luă în braţe, dîndu-şi seama, imediat, că ea dormea încă. Oare plîngea mereu în somn? se întrebă el.

Tearle o strînse în braţele sale puternice. Ca un copil – şi nu era departe de această vîrstă – Zared se ghemui în braţele lui, fiind înveşmîntată doar într-o pînză subţire. Lacrimile-i fierbinţi curgeau pe pieptul lui Tearle, care ar fi crezut că ţine, într-adevăr, în braţe un copil, dacă nu i-ar fi simţit sînii lipindu-se de trupul lui.

O ţinea în braţe, mîngîindu-i părul şi întrebîndu-se ce anume o făcuse să plîngă aşa, în somn.

Severn se trezise înaintea lui Tearle. Ştia că sora sa plînge, căci se mai întîmplase de multe ori să plîngă în somn, la fel cum făcea şi mama ei, însă nu se duse la ea. Stătu aşa, în tăcere, gata să se ducă la ea, dacă trebuie, dar nu încercă să o facă să nu mai plîngă.

Cînd îl auzi pe Smith, fîţîindu-se, apoi îl văzu, ridicîndu-se, Severn duse mîna la sabia ce o ţinea lîngă pat. Ce făcea acest bărbat orbecăind în întuneric? Cînd Smith se duse la Zared, Severn aproape că-şi scoase pumnalul din teacă, însă ezită cînd îl văzuse luînd-o în braţe.

Severn încremeni de mirare. Cum oare de o auzise plîngînd? Nimeni, în afară de el, nu mai ştia că Zared plînge în somn. Nici ceilalţi fraţi ai lui nu ştiau că ea plînge în somn, totuşi acest bărbat auzise.

Severn se relaxă privind cele două umbre ce se distingeau în întuneric. Liana, se gîndi el. Cumnata sa ştia mai multe decît lăsa să se vadă. El îl alesese pe

Smith, ştiind, probabil, că el este bărbatul potrivit pentru Zared.

Severn îl privea pe Smith ţinîndu-i în braţe sora şi-şi aminti de timpul cînd şi mama ei plîngea la fel. Fraţilor săi nu le plăcea să o vadă aşa de nefericită şi încercară să o consoleze. Timp de un an o lăsară să plîngă, fără să-i spună ceva, însă în cel de al doilea an de căsnicie cu tatăl lor, o rugară să înceteze. Cuvintele lor o făcură parcă să plîngă mai rău.

Severn fusese cel care făcuse ceva să oprească lacrimile femeii. Avea zece ani, iar mama lui era moartă de mult timp. Ţinea mult la mama sa vitregă. De aceea, noaptea obişnuia să coboare scările şi să se bage în pat, lîngă ea, pentru a-i opri lacrimile. Singurul ei copil, Zared, care era şi singura fată pe care o avusese tatăl lui, i se luase de la naştere şi nu o mai văzuse. Obişnuia să-l strîngă-n braţe pe Severn atît de tare, încît el credea că, într-o bună zi, o să-i rupă vreo coastă, două. Însă ea nu-i făcuse niciodată vreun rău; de fapt, cel mai bine dormea atunci cînd dormea lîngă ea.

Îi fusese foarte frică de ceea ce fraţii şi tatăl lui îi vor spune cînd vor auzi că s-a dus să consoleze o femeie ce plîngea, însă mama sa vitregă nu a spus niciodată, la nimeni, despre asta şi, în timpul zilei, în rarele ocazii cînd o vedea, ea nu făcu nici o referire la faptul că venea să doarmă cu ea.

Cîteodată, Severn găsea vreun fruct sau vreo turtă dulce, lîngă pat, iar în 1434, cînd fusese foarte bolnav, ea stătuse zi şi noapte lîngă el, îngrijindu-l. Nu se înzdrăvenise complet cînd ea a plecat, împreună cu tatăl şi fratele său mai mare, William, la castelul Bevan.

Howardienii au asediat castelul, iar ea a fost lăsată să moară de foame acolo. Mama sa vitregă, tatăl şi William, toţi morţi, în mîinile familiei Howard.

După această întîmplare, Severn şi cei patru fraţi, care mai rămăseseră, se hotărîră să o crească pe Zared ca pe un băiat, pentru că o proteja astfel de Howardieni. Poate că amintirea acelei biete femei plîngînd şi lăsată să moară de foame îi influenţase. Nici nu-şi imaginau că aşa ceva se va mai putea întîmpla, vreodată, cu o femeie din familia lor. Poate că frumuseţea lui Zared, părul ei strălucitor, chipul ei zîmbitor le amintea mereu de acel eşec, de faptul că nu-i putură salva mama.

Erau momente cînd Severn ştia că Zared era pusă la munci prea grele, însă la un an după ce mama lui Zared fusese lăsată să moară de foame, prima soţie a lui Rogan a fost luată prizonieră de Howardieni. Severn închise ochii, căci această amintire era prea dureroasă pentru el. În încercarea de a o salva, cei doi fraţi ai săi, Bazil şi James, fuseseră ucişi.

Cînd au mai rămas doar trei fraţi Peregrine, ei şi-au dublat timpul de antrenamente şi ura faţă de familia Howard. Rowland o obliga acum pe Zared să se antreneze la fel de mult ca şi fraţii ei. Dacă vedea o urmă de slăbiciune în ea, o călca în picioare.

Cînd Rowland a fost ucis de Howardieni, cu patru ani în urmă, Rogan şi Severn fuseseră distruşi. Rowland fusese steaua lor călăuzitoare, fundaţia pe care se baza ceea ce mai rămăsese din familia lor.

După moartea lui Rowland, Zared începu să plîngă în somn, aşa cum plînsese şi mama ei. Prima oară cînd auzi plînsetul, Severn crezu că este stafia mamei sale vitrege, însă în a doua seară, urcă să vadă cine plîngea. Zared, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, zăcea cu perna udă de lacrimi. Avea treisprezece ani, iar cînd

o luă în braţe, îl imploră să nu mai spună nimănui că plînge în somn, şi el îi jură.

După asta, nu a mai plîns niciodată tare, dar, cîteodată, urcînd la ea, o văzuse că plînge în somn. La început, Severn crezu că plînge de durere – la vîrsta ei fragedă pierduse multe persoane dragi – însă îşi dădu seama că este mai mult decît durere. Ştia că Zared plînge din cauză că se simte singură, mai singură decît se poate simţi un om.

Severn îi menţionase, odată, în treacăt, lui Rogan, că poate ar fi bine să ştie şi ceilalţi că Zared este fată. În timp ce Rogan cîntărea această posibilitate, Oliver Howard o răpi pe Liana, cea de-a doua soţie a lui Rogan, iar vigilenţa Peregrinilor spori din nou.

Pentru binele ei, Zared trebuia să fie crescută ca un băiat.

Uitîndu-se cum Smith o ţine în braţe, Severn zîmbi. Pentru el, Zared era atît de clar femeie, încît nu înţelegea cum pot crede ceilalţi că ea este bărbat. Severn şi Rogan obişnuiau să o necăjească, căci, atunci cînd se supăra, reacţiona exact ca o femeie. După cîte ştia el, nimeni nu-şi mai dăduse seama că Zared este fată, pînă şi Lianei, Isteţei lui cumnate, au trebuit să-i spună despre asta, căci ea nu-şi dăduse seama.

În afară de Smith. Bărbatul a spus că şi-a dat seama de la început că Zared este o fată, şi Severn îl crezuse. Ştia că Liana nu ar mai fi spus nimănui, în afară de doamnele ei de companie. Ştia foarte bine pericolul pe care Howardienii îl reprezentau pentru Zared. Totuşi acest bărbat ştia.

Severn îl privi pe Smith cum o pune pe Zared jos şi apoi cum se îndreaptă din nou spre patul său. Dacă Zared se va căsători, va pleca cu soţul ei şi va fi, astfel,

departe de ura şi vrajba dintre familiile Peregrine şi Howard. Ar putea trăi în altă parte, în liniştе şi pace sufletească. Ar putea purta haine frumoase şi şi-ar putea lăsa părul să crească pe spate, aşa cum îl avea cînd era mică. Severn se gîndi că i-ar plăcea să o vadă pe Zared ca femeie, cu un copil bucălat pe genunchi, zîmbind. Ar fi plăcut să-şi vadă sora făcînd şi altceva, decît să se lupte cu sabia.

Zîmbi din nou. Se părea că Liana făcuse o bună alegere.

Tearle se trezi devreme, dar nu aşa de devreme ca Peregrinii. Aceştia ieşiseră deja din cort şi li se auzeau vocile, împreună cu un clipocit de apă. Clipocitul apei îi aminti că Zared îl spălase pe Colbrand, cu o zi în urmă, astfel că, fără să-şi dea seama, furia începu din nou să-l cuprindă. Se ridică şi începu să se îmbrace, cînd, deodată, îi veni o idee. Poate că Zared îl va uita pe Colbrand dacă va vedea şi un alt bărbat.

Ieşi din cort, gol de la brîu în sus, căscînd şi întinzîndu-se. Severn stătea pe un scăunel, lîngă cort, de asemenea dezbrăcat de la brîu în sus, iar Zared îl spăla pe spate.

– Bună dimineaţa, îi spuse Severn, zîmbind.

Tearle nu se uită la Zared. În schimb, îi zîmbi şi el lui Severn.

– Eşti gata de luptă astăzi?

– Mă tem că nu am atîtea lănci, cîte am nevoie. Astăzi, voi doborî mulţi concurenţi, spuse Severn, lăudîndu-se.

Zared turnă apă caldă pe spatele fratelui său pentru a-i înlătura săpunul, după care el îşi trase pe cap o cămaşă murdară, din stofă groasă.

– Ia loc, Smith, spuse Severn, arătîndu-i scaunul de

pe care tocmai se ridicase. Însoţitorul meu te va spăla.

– Ba nu, spuse Zared, însă uitîndu-se la fratele ei, îi văzu privirea încruntată.

Mai bine stăteam acasă, se gîndi Zared, în timp ce Tearle se aşeză în faţa ei. Îşi săpuni mîinile şi începu să şi le plimbe pe spatele lui. În timpul operaţiei îi blestema pe Tearle şi pe toţi bărbaţii, inclusiv pe fratele ei ce o pusese să facă o treabă atît de înjositoare.

– Simţi ce simţeai şi cînd îl spălai pe Colbrand? întrebă Tearle încet. Am auzit că l-ai spălat şi pe el.

– L-am spălat şi pe el, însă mi-a plăcut, spuse ea printre dinţi.

– Pe mine nu-ţi face plăcere să mă atingi?

– Cum aş putea? Îmi eşti duşman.

– Mai întîi sînt bărbat.

– Tu, bărbat? Eşti un papă-lapte plăpînd.

– Eu, plăpînd?

Lui Zared nu-i plăcea deloc cînd o lua în rîs, dar, de mai încolo şi încoace, nu-i plăcea nimic la el. Era doar un papă-lapte. Îşi plecă privirea şi-i privi trupul. Nu era nici o urmă de slăbiciune în acest trup musculos. Nu era la fel de lat în spate ca frumosul Colbrand... sau poate era. Poate era chiar mai musculos.

Se îndreptă şi plecă de lîngă el. Poate că era bărbat, la prima vedere, însă ea ştia că era doar o jumătate de bărbat – slab, fără iniţiativă şi fricos. Toţi muşchii lui reprezentau, de fapt, grăsime. El era...

– Iarăşi pierzi timpul? ţipă Severn. Nu ai o armură de curăţat? Nu ai cai să ai grijă de ei? Ascuţi numai săbiile duşmanilor mei?

Zared aruncă cu apă rece peste Tearle, îi azvîrli o cămaşă murdară apoi o rupse la fugă. Nu avea de gînd să-i spună lumea că este o mocăită.

Într-o oră, îl îmbrăcă pe Severn cu armura, iar acesta încălecă, fiind gata de plecare. Toată dimineaţa urma să-şi întîlnească adversarii.

Un plafon jos, din scîndură, fusese construit înaintea tribunelor, iar concurenţii trebuiau să alerge unul spre altul cu lăncile în mîna dreaptă şi să încerce să-şi facă adversarii să le scape din mînă şi ei să cadă de pe cal. Punctele se acordau în funcţie de locul unde îşi loviseră adversarii (loviturile sub centură nu erau permise), de numărul lăncilor rupte, de numărul curselor pe care le făcuse fiecare concurent, precum şi în funcţie de numărul loviturilor primite sau nu şi în funcţie de lance: dacă s-a rupt sau nu.

Severn, călărind spre adversar, se feri să nu fie lovit şi, în acelaşi timp, îşi rupse lancea dîndu-i adversarului o lovitură clară şi puternică. Dacă asta era posibil, cel mai bine era să te fereşti astfel încît să-ţi faci adversarul să-ţi atingă şaua sau calul, căci atunci era depunctat.

Un strigăt asurzitor veni din tribune cînd se auzi prima ciocnire între două lănci. Severn termină primul tur, iar Zared îl aştepta cu o altă lance, căci urma să plece din nou.

Severn făcu alt şi alt tur, doborîndu-şi adversarii şi rupînd cîteva lănci în armurile lor.

– Este aur curat, îi şopti Tearle lui Zared. Spectatorii îl plac.

– Da, îi răspunse ea, mîndră. Nu le pasă că are haine sărăcăcipase şi nu-şi mai amintesc de defilare. Este un erou acum.

Tearle trebui să fie de acord cu ea, căci, cu fiecare lovitură pe care Severn o dădea adversarului, strigătele mulţimii creşteau. Numai Colbrand mai primise aceste ovaţii.

– Cine vrei să cîştige atunci cînd Severn se va lupta cu Colbrand? întrebă Tearle.

– Fratele meu, bineînţeles, spuse ea, după o clipă de gîndire. Apoi se uită în altă parte.

Mai erau şi alţi concurenţi, în afară de Severn, iar între tururi, va sta lîngă Zared, dînd peste cap cîteva pocale de vin, în timp ce va observa şi pe ceilalţi bărbaţi, încercînd să le cunoască slăbiciunile şi punctele tari.

– Nu va cîştiga mîna lui lady Anne, rosti o voce dispreţuitoare.

Cînd se întoarse, Zared îl văzu pe Jamie, transpirat, aşa cum fusese şi ea, alergînd să pregătească lăncile şi să-şi ajute stăpînul.

– Poate că fratelui meu nu-i place această femeie, răspunse Zared, cu trufie, amintindu-şi foarte bine cuvintele lui lady Anne, adresate fratelui ei.

– Ha! strigă Jamie. Tatălui îi place de stăpînul meu şi consideră Peregrinii nişte sărăntoci murdari.

Mînia lui Zared, ce se adunase pe parcursul acestor zile, ieşi la iveală. Înşfăcă sabia lui Severn şi se îndreptă spre băiat, de parcă avea de gînd să-l ucidă.

Tearle o prinse de mijloc şi o puse jos.

– Linişteşte-te.

– M-am săturat de jignirile lui, zbieră ea. Am să-i arăt eu!

Braţele lui Tearle îi strîngeau atît de puternic mijlocul, încît Zared abia mai putea respira. Îi luă sabia din mînă şi îi spuse lui Jamie, pe un ton poruncitor, să se ducă la stăpînul lui. Băiatul o şterse imediat.

Tearle se întoarse spre Zared.

– Întotdeauna îţi rezolvi treburile cu arma? Nu gîndeşti deloc?

– Nici tu nu gîndeşti! se răţoi ea. Acel băiat...

– Este un copil, o întrerupse Tearle, apoi oftă. Ar trebui să fiu mulţumit că nu eşti de acord cu el, băiatul dorind să cîştige Colbrand.

– Să-l înfrîngă pe Severn? Fără îndoială, Colbrand îi va doborî pe ceilalţi concurenţi, dar nu pe Severn, nu un Peregrine.

Tearle era mulţumit că ea nu se grăbea să-şi trădeze fratele pentru acel tîmpit de Colbrand. Nu mai spuse nimic şi îşi întoarse privirea spre cîmpul de luptă.

La amiază, jocurile încetară, iar concurenţii urmau să părăsească locul şi să plece la masă. Zared ştia că iarăşi venise timpul, care nu-i plăcea deloc, acela de a-i servi fratelui ei masa.

– Eşti gata? o întrebă Severn.

O privi pe Zared, apoi se uită la Smith şi-şi aminti cum acesta o ţinuse în braţe, noaptea trecută. Se întrebă dacă Zared ştia de asta sau nu-şi amintea nimic. Îi ciufuli părul şi îi strîmbă boneta pe care o avea pe cap.

– Du-te cu Smith şi vezi ce vînd comercianţii aceea, spuse el.

– Să plec? Dar cine te va servi? Cine...

– Nu o să mor de foame între timp. Du-te acum, pînă nu mă răzgîndesc.

Zared nu se mai gîndi a doua oară, se întoarse şi părăsi locul turnirului mai înainte ca fratele său să termine fraza. Aproape că dădu peste un om.

Tearle o bătu pe umăr.

– Lasă-mă-n pace, se răţoi ea. Nu am nevoie de companie.

– Această plimbare, printre oameni, îţi face aceeaşi plăcere ca şi ieri, cînd ai plecat devreme să stai singură

în pădure?

– Eu am vrut să fiu singură. Mulţimea aceea de oameni mă obosise şi... şi...

– Mmm, făcu el, fără să o creadă. Nu îi luă mult timp să-şi dea seama de ce plîngea ieri seară. Te voi însoţi, dacă-mi permiţi.

Ei nu-i plăcea să meargă alături de el însă amintindu-şi de seara precedentă, cînd se simţise atît de singură, se gîndi că poate un Howard era mai bun decît nimic, nu cine ştie ce, dar mai bine decît să fie singură.

– Bine. Poţi veni cu mine.

– Eşti foarte bună, lady Zared, îi spuse el încet.

Lady, se gîndi ea. Îi plăcea cum sună.

Nu-i făcea plăcere să recunoască – of, nu-i făcea plăcere deloc – dar începuse să agreeze compania lui Howard. O duse la tarabele vînzătorilor, îi arătă terenurile unde se desfăşurau luptele, precum şi împrejurimile. La o tarabă se vindeau lucruri bisericeşti, iar Zared rămase mută de uimire, căci pe o cruce de-a lui Hristos se aflau pete de sînge. Howard îi spuse că acele pete de sînge nu se uscau niciodată.

O duse şi la taraba unui giuvaergiu, iar cînd Zared se opri să privească minunatele obiecte, Tearle îl rugă să le arate toate modelele. La taraba unui vînzător de haine, îl puse pe vînzător să scoată toată marfa, astfel încît ea să o atingă. La o altă tarabă, îi arătă jucării, rugîndu-l pe vînzător să-i arate cum funcţionează fiecare.

Cele cîteva ore care mai erau, pînă cînd turnirul începea din nou, trecură foarte repede, iar Zared nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă.

Are inimă de femeie, îşi spuse Tearle.

– Cum de te-ai putut abţine şi nu ai cumpărat nimic?

Dacă nu pentru tine, măcar pentru cumnata ta.

– Din cauză că familia ta ne-a furat averea, spuse ea, neplăcîndu-i să i se reamintească că este săracă.

Chipul frumos a lui Tearle îşi pierdu zîmbetul. Voise doar să o tachineze puţin şi nu să-i reamintească că este săracă.

– Uite aici! Ia vezi ce vinde omul ăsta.

Mînia lui Zared se risipi cînd îl văzu pe acel bărbat, cu o tavă atîrnată de gît. Pe tavă se aflau mănuşi frumos colorate. Erau din piele neagră sau cenuşie sau de mătase de toate culorile.

– Poţi să le atingi şi să le miroşi! spuse Tearle, zîmbind.

– Să le miros? întrebă ea luînd o pereche frumoasă şi moale. Mănuşile miroseau a trandafiri. Se întoarse spre Tearle şi-l întrebă: Cum se poate? După părerea ei, pielea mirosea numai a cal sau a transpiraţie de bărbat.

– Înainte să se facă mănuşile, pielea a fost îngropată mult timp în petale de trandafir. Ai şi de iasomie? îl întrebă el pe vînzător.

Bărbatul, uitîndu-se la bizara pereche, răscoli printre mănuşi şi scoase o pereche galbenă din piele, cusută cu fir de aur. Pe toţi dracii, se gîndi vînzătorul, arată ca soţ şi soţie, dar nu pot vedea decît un cavaler bogat, înalt, bine făcut, chipeş şi un băieţel roşcat, frumuşel şi murdar de pămînt, pe faţă.

– Alege o pereche pentru tine şi una pentru lady Liana sau poate cîte o pereche pentru toate doamnele ei.

– Lianei i-ar plăcea astea, spuse Zared uitîndu-se la culoare şi pipăind mănuşile. Îi plăceau că erau moi. Puse însă mănuşile jos şi se întoarse.

– Alege, imploră el.

Zared îl privi. Nu voia să recunoască în faţa vînzătorului că nu are bani şi că nu-şi poate permite ceva atît de ieftin cum ar fi o pereche de mănuşi, darmite alte cîteva daruri.

Tearle îi înţelese gîndul.

– Vreau să spun.., cumpără-ţi ce-ţi place.

Zared îşi încleştă pumnii, iar dinţii îi ţinea foarte strînşi. Era atît de mînioasă, încît nici nu putea vorbi. Se întoarse pe călcîie şi plecă.

Tearle se strîmbă de durere. Începea să înţeleagă această mîndrie a Peregrinilor. Îşi ridică tunica, scoase punga de bani şi-i plăti vînzătorului. Luă mănuşile – pe toate – le băgă sub cămaşă şi fugi după Zared.

Mergea atît de ţeapănă că îi fu uşor să o ajungă din urmă. Nu încercă să se certe cu ea, însă o luă de mînă şi o împinse într-un loc strîmt, dintre două pietre imense, blocînd ieşirea cu trupul său.

Zared îl privea stînd cu mîinile în sîn.

– Peregrinii nu iau nimic de la un Howard. Ei nu primesc pomană. Nu primesc pomană de la nimeni. Chiar dacă pămînturile ne-au fost furate, noi...

Se întrerupse, pentru că el o sărută. Cînd Tearle îşi ridică privirea, Zared îl privea fix, clipind. Trecu un moment fără ca ea să-şi vină în fire. Se şterse la gură cu mîneca tunicii şi continua să-l privească fix.

– E plăcut să văd că ai rămas fără cuvinte, spuse el.

– Am eu cîteva cuvinte să-ţi spun, îi răspunse ea împingîndu-l şi încercînd să iasă de acolo. Lasă-mă să trec.

– Nu, pînă nu mă asculţi.

– Nu voi auzi nimic din ceea ce-mi vei spune.

– Atunci te voi săruta din nou.

Zared îl privi ţintă. Sărutul pe care îl dăduse nu fusese chiar neplăcut. De fapt, se cam încălzise.

– Bine, te voi asculta, dar apoi mă vei lăsa să plec. Aşa că spune-mi odată ce ai de spus.

– Mai întîi, uită-te la astea, spuse el şi scoase o pereche de mănuşi roşii, de mătase.

Fără să vrea, Zared luă mănuşile. Mai înainte, în faţa vînzătorului, nu putuse să le probeze, acum putea, aşa că-şi vîră mînă în mătasea mănuşii. Erau frumoase, moi, strălucitoare.

– Nu am mai văzut niciodată ceva mai frumos, spuse ea.

– Dar astea? întrebă el scoţînd altă pereche. Dar astea?

Zared le luă şi, în timp ce el scotea alte şi alte perechi, începu să rîdă.

– Ce-ai făcut? Le-ai furat?

– I-am dat vînzătorului o monedă de aur, spuse el privind-o.

Zîmbetu-i pierise de pe chip.

– Ia-le, sînt ale tale.

Tearle nu făcu efortul de a i le lua şi văzu că pe Zared nu o lăsa inima să le arunce.

– Nu primesc nimic de pomană.

– Dacă pămînturile familiei Howard sînt ale Peregrinilor, atunci poate că aurul, cu care l-am plătit pe vînzător, este al tău. Aşa că este ca şi cum tu ţi-ai fi cumpărat toate mănuşile astea.

Zared se gîndi un moment. Îşi bătea joc de ea? Nu, căci cuvintele lui era adevărate. Ridică mîna în care ţinea mănuşile şi o mireasmă îmbătătoare o învălui. I-ar plăcea să aibă ceva aşa de frumos şi de feminin, ca aceste perechi de mănuşi, i-ar plăcea, de asemenea, să

facă un cadou Lianei şi doamnelor ei de companie. Acestea din urmă o priveau, cîteodată, cu compasiune, căci ştiau că este fată, spre deosebire de bărbaţii din subordinea fraţilor ei. Dacă le-ar dărui ceva aşa de frumos, ca aceste perechi de mănuşi, probabil că privirea lor de compasiune s-ar schimba.

Tearle o privea cum se frămîntă şi abia se abţinu să nu-l bufnească rîsul. Chiar dacă era tunsă băieţeşte şi chiar dacă purta haine bărbăteşti, avea sufletul unei femei.

– Care pereche îţi place cel mai mult?

– Nu... nu ştiu sigur, răspunse ea uitîndu-se la ele. Perechea de deasupra era din piele albă, decorată cu fluturi negri şi galbeni.

– Poate că ar fi mai bine dacă le-ai păstra pe toate. Vom cumpăra altceva pentru cumnata ta.

– Oh, nu, o pereche îmi este suficientă, de vreme ce nu am unde să o port.

– Nu ai.... da, da, înţeleg. Ce vei face atunci cu perechea ta?

– Am s-o ascund. Am un... un loc secret, o piatră ce se desprinde din perete. Le voi purta atunci cînd sînt singură.

Tearle se cutremură şi un sentiment de vinovăţie îl cuprinse, căci obsesia fratelui său făcea ca această tînără fată să nu-şi poată arăta frumuseţea în public. Atunci îi veni o idee. Poate că, mai tîrziu, la acest turnir, o să aibă ocazia să-i ofere ceva ce ea dorea cu adevărat.

Întinse mîna şi-i atinse obrazul, mîngîind-o.

– Mi-ar face plăcere să te văd purtînd aceste mănuşi.

Ar trebui, se gîndi ea, să-l scuip în obraz. Dar n-a

făcut-o. I se părea ei, sau el era mai frumos decît atunci cînd se întîlniseră prima oară? Şi-l amintea ca fiind un bărbat cu ochii mici: Ochii lui sînt chiar frumoşi, se gîndi ea.

– Cred... cred că este timpul să ne întoarcem, spuse ea încet. Severn va avea nevoie de mine.

– Da, spuse el, lăsînd mîna în jos, de pe obraz, pe umărul ei. Vreau să-ţi spun că ştiu ce ascunzi acolo, cu atîta grijă.

Trecu un moment pentru ca Zared să-şi dea seama că el se referea la sînii ei. Simţi cum sîngele îi năvăleşte în obraji şi-şi plecă privirea pentru ca el să nu vadă că s-a roşit. Cînd el îi luă mănuşile (îi spusese că le va ţine el, deocamdată), văzu că îi zîmbeşte într-un fel ce o scoase din sărite.

– Lasă-mă să trec, Howard, se răsti ea.

– Da, *my* lady, spuse el făcînd o lungă şi adîncă reverenţă.

Îndreptîndu-se spre terenul unde aveau loc luptele, Zared mergea înaintea lui Tearle. Ceva se întîmplase în aceste cîteva ore cît hoinăriseră, iar ea nu era sigură ce anume era. În alte momente, ar fi putut să-i înfigă un pumnal în gît pentru ceea ce-i făcuse. Acum însă nu. El fusese foarte drăguţ cu ea. Îi explicase totul şi niciodată nu se citise pe faţa lui plictiseala sau o urmă de batjocură pentru faptul că ea nu mai ieşise în lume şi se mira de absolut tot ce vedea.

Cu siguranţă, el se deosebea de fraţii ei, se gîndi ea, căci Severn şi Rogan întotdeauna îşi pierdeau răbdarea atunci cînd ea nu ştia să facă ceva. Se înfuriau cînd o vedeau că rămîne cu privirea aţintită spre soarele ce apunea. Au luat-o în rîs atunci cînd, odată, îşi făcuse o coroniţă de flori şi şi-o pusese în

păr. Nu avea deloc răbdare cu ea atunci cînd era înceată. Nu aveau niciodată timp pentru nimic altceva decît pentru antrenamente şi pregătiri de război.

De cînd Liana venise în familie, traiul lor se mai îndulcise, însă nici acum Severn şi Rogan nu-i acordau prea mult timp. Rogan îşi petrecea timpul cu soţia sa, Severn, cu amantele, iar ea era mai tot timpul singură.

Se întoarse spre Tearle ce o urma în tăcere.

– În Franţa, femeile purtau mănuşi ca acestea? Acolo ai aflat cum sînt făcute de miros aşa de frumos?

– Şi aici, în Anglia, femeile poartă astfel de mănuşi. Presupun că şi lady Liana are o pereche sau două de mănuşi frumos mirositoare, ca acestea.

– Nu ştiu, nu le-am mirosit niciodată. Îl privea acum nu ca pe duşmanul lor, ci ca pe un bărbat. De unde ştia el toate aceste amănunte despre veşmintele femeilor? Fraţii mei nu ştiu nimic despre asta, se gîndi ea. Nu aşa ar trebui să fie toţi bărbaţii? Să nu ştie prea multe despre veşmintele femeilor?

– În Franţa, îţi petreceai mult timp cu femeile? De asta ştii atîtea despre femei şi nu despre bărbaţi?

– Ştiu multe şi despre bărbaţi, spuse el, mirat şi oarecum jignit. Ea întotdeauna îl făcuse să se simtă nevoit să-şi apere masculinitatea.

Zared nu mai înţelegea nimic. Îşi aminti că Liana îi spusese că unii bărbaţi ştiu şi alte lucruri, în afară de război. Despre astfel de bărbaţi, ca Tearle, vorbise Liana? Acest bărbat ştia totul despre mănuşile femeilor şi leşinase din cauza unei mici răni. Oare bărbaţii se împart în două categorii? Bărbaţi ca fraţii ei, de o parte, şi bărbaţi ca Howard, pe de altă parte?

– De ce mă priveşti atît de ciudat, o întrebă el, încîntat că îl privea.

– Nu eşti bărbat, totuşi arăţi ca unul, spuse ea, gînditoare.

– Nu sînt bărbat? întrebă el, agasat.

– Nu. Tu nu te lupţi aşa cum fac bărbaţii. Leşini din cauza celei mai mici răni. Pari puternic, totuşi eu, care sînt mult mai mică decît tine, te-am învins.

– Ai luptat cu mine şi ai învins? spuse el, neînţelegînd, la început, despre ce vorbea. Apoi îşi aminti de prima lor întîlnire cînd ea-l lovise cu pumnalul. El avusese intenţia s-o elibereze din primul moment cînd îşi dăduse seama că este fată. Deodată, realiză că Zared credea că ea l-a „forţat" să o elibereze.

– Da, m-am luptat cu tine. Dacă cineva ar fi scos pumnalul la fratele meu, el l-ar fi distrus.

– Chiar şi o femeie?

– Poate că nu o femeie, însă nu ar fi fost înfrînt aşa de repede. Nu, fraţii mei, sau... sau nici Colbrand nu ar fi fost înfrînţi aşa de repede de o femeie.

– Totuşi Colbrand nu are atîta minte încît să-şi dea seama că eşti femeie.

– Poate că nu. Tu ai minte, după cîte se vede. Se pare că ştii totul, numai despre treburile bărbaţilor nu ştii nimic. Mai degrabă ştii totul despre mănuşile femeilor şi despre calitatea decoraţiilor. Tocmai despre treburile bărbaţilor nu ştii nimic.

– Oh! Ce te face pe tine să spui că nu ştiu să fac nimic din ceea ce face un bărbat?

Zared îl privi uimită.

– Ai fi participat le turnir. Nu ai pierde timpul făcînd pe dădaca şi servitorul, ci ai ţine în mînă o spadă. Liana spunea că Oliver Howard este atît de bogat, încît angajează bărbaţi să lupte pentru el. Poate că şi tu, în Franţa, ai angajat bărbaţi să lupte pentru tine, în timp

ce stăteai cu femeile. Chipul ei strălucea. Da, asta e. De asta ştii atît de multe despre femei şi atît de puţine despre bărbaţi.

Tearle amuţi, pentru un moment. Zared era ca un copil. Zîmbea de parcă tocmai ar fi rezolvat o problemă dificilă. În capul ei se formase ideea că el nu poate fi un bărbat, tocmai pentru că ştie atît de multe despre hainele şi bijuteriile femeilor. Ei nu-i trecuse niciodată prin cap că existau mai mulţi bărbaţi ca el, decît ca fraţii ei, cărora nu le păsa de nimic altceva decît de război.

Deschise gura să-i spună cum anume trebuie să fie un adevărat bărbat, însă în spatele ei văzu un tînăr încercînd să ţină în hăţuri un cal neîmblînzit. Calul, înfuriat datorită bicelor primite, scăpă şi alergă, lovind cu picioarele în stînga şi în dreapta, îndreptîndu-se chiar spre Zared, ce nu-l văzuse, căci mergea cu spatele.

Tearle se aruncă peste Zared, trîntind-o la pămînt şi acoperind-o cu trupul său mare. Calul, ce avea copite cu potcoave de oţel se îndreptă spre el, lovindu-l cu picioarele. Tearle încercă să-şi ferească capul şi gîtul.

În cîteva secunde, oamenii începură să strige şi speriară calul, care o luă la fugă spre pădure, după ce-l rănise destul de grav pe Tearle. Acesta zăcu nemişcat un moment, respirînd din greu. Nu-şi putea da seama încă dacă are coastele rupte. Zared încercă să iasă de sub el, pentru a-l lăsa să respire în voie.

– Eşti rănit? îl întrebă un bărbat.

– Pregătiţi un pat, ţipă altul, îl vom căra pînă acolo.

În dureri cumplite, Tearle se dădu într-o parte, pentru a o putea lăsa pe Zared să iasă de sub el şi, uitîndu-se la faţa ei, ştiu că nu poate lăsa pe nimeni să-l ajute. Nu-i mai putea da şi un alt motiv să creadă că nu este un adevărat bărbat.

Respiră adînc şi încercă să se ridice.

– Am să-l chem pe Severn, spuse Zared. Nu se putea gîndi decît la faptul că un Howard salvase viaţa unei Peregrine. Îl va chema pe Severn şi acesta va şti ce să facă unui om rănit.

– Sînt bine, spuse Tearle, vorbind greu. Partea dreaptă a corpului îl durea de parcă i-ar fi fost zdrobită.

– Dar Severn poate să...

– Nu, spuse el închizînd ochii de durere. Folosindu-şi toate forţele, se ridică în capul oaselor.

– Eşti rănit, spuse Zared. Am să chem ajutoare.

– Nu, spuse el din nou.

În jurul lor se adunase o mulţime de oameni, holbîndu-se la bărbatul ce fusese lovit, brutal, de un cal şi care totuşi se ridicase de parcă nu păţise nimic.

Tearle depuse tot efortul să se ridice în picioare. Respiră adînc de cîteva ori şi, după cîte îşi putu da seama, nu avea coastele rupte.

– Trebuie să ne întoarcem, îi spuse el lui Zared.

– Dar tu trebuie să...

– Să ce? o întrebă, ţintind-o cu privirea.

– Nimic, spuse ea, supărată. Nu vreau să faci nimic. Dacă ai fi rănit, probabil că ai ruga şi îngerii din cer să-ţi aline durerea. Acum trebuie să fug să-mi ajut fratele.

Se întoarse şi îl lăsă acolo. Nu îi plăcea deloc că-şi simţea genunchii moi, după cele întîmplate. Howard o acoperise atît de bine cu trupul lui, că nici nu văzuse calul, însă simţise impactul loviturilor de copite pe trupul lui.

Totuşi el o ocrotise. De ce? Ce voia de la ea acest Howard?

Se întoarse să vadă dacă o urmează. Mergea, dar se vedea că are dureri. Îi spusese că nu este rănit.

Totuşi cum putea să nu fie? Să se ducă la el şi să-i ceară să-i arate rănile?

Ea, o Peregrine, să ajute un Howard? Totuşi, el a salvat-o. De ce? De ce nu lăsase calul s-o lovească? Asta ar mai fi eliminat un Peregrine. Ar fi fost cu unul mai puţin.

Trebuie să fie ceva ce doreşte el. Trebuie să fie un motiv pentru care el o voia în viaţă. Îi vorbise despre o căsătorie între ei, o căsătorie ce ar uni cele două familii ce se urau de moarte. Dar dacă se descoperiseră documentele prin care se putea demonstra că Peregrinii sînt adevăraţii proprietari ai pămînturilor Howardienilor? Poate că Oliver Howard a descoperit aceste documente şi l-a trimis pe fratele său mai tînăr să o curteze pe singura femeie Peregrine ce mai rămăsese în viaţă. Asta ar putea explica de ce Tearle Howard o voia în viaţă. Dacă singura femeie Peregrine ar muri, familiile nu s-ar mai putea uni, iar dacă documentele ar fi găsite, Oliver Howard ar pierde tot ceea cucerise prin omoruri.

Slăbiciunea începuse să o părăsească. Totul începuse să aibă o logică. Acest Howard o voia în viaţă şi voia ca ea să se căsătorească cu el de bunăvoie. Asta ar explica şi faptul că-i cumpărase mănuşile. Prin aceste mănuşi, încerca să o cucerească.

Nu-i va merge, se gîndi ea. Nu îmi va cîştiga inima, indiferent ce ar face. Iar dacă este rănit, asta se datorează motivelor lui egoiste. Zared îşi îndreptă spatele şi grăbi pasul spre locul turnirului. Nu se mai simţea deloc vinovată pentru că un Howard îi salvase viaţa.

7

Tearle ajunse, în cele din urmă, la locul turnirului, cu capul sus şi spatele drept. Ce fel de femeie era Zared? se întrebă el. Un bărbat tocmai şi-a riscat viaţa pentru ea, iar ea nici măcar nu apreciază fapta.

Se duse la cort, lăsă acolo mănuşile, apoi se întoarse pe cîmpul de luptă. Acolo îl văzu pe Severn, gata de luptă şi prost dispus. Se vedea clar că era furios. Probabil se întîmplase ceva la masă. Ţipă la Zared care întîrziase, iar pe primul său adversar îl lovi atît de puternic, că acesta căzu, ca trăsnit, la pămînt. Oamenii ovaţionau, însă bună dispoziţie nu-i reveni. Tearle stătea deoparte şi o privea pe Zared fîţîindu-se încolo şi încoace pregătind lăncile, dîndu-şi toată silinţa să-i fie pe plac fratelui ei. Tearle încercă să-i vorbească numai o dată, însă fu imediat repezit:

— Chiar crezi că m-ai impresionat? îi aruncă ea. Chiar crezi că acum mă voi căsători cu tine şi vom uni astfel familiile noastre? Vrei să te asiguri astfel de posesia pămînturilor ce aparţin familiei mele?

El stătea acolo, împietrit, simţind o cumplită durere în toată partea dreaptă a corpului, durere care se datora faptului că-i salvase viaţa, iar ea îi vorbea despre terenuri şi proprietăţi. Nu mai putu spune nimic. Stătea acolo privind-o cum aleargă să-l ajute pe Severn, ce urma să se lupte cu Colbrand.

O văzu cum îi zîmbeşte dulce lui Colbrand, în timp ce-şi ajuta fratele.

– Era să mor, apărînd-o, şi nu primesc nici măcar mulţumiri, pe cînd Colbrand primeşte totul, nefăcînd nimic, rosti el, supărat.

Stătu şi-i privi pe Severn şi Colbrand alergînd unul spre altul. Amîndoi erau luptători excelenţi, iar dacă nici unul nu avea norocul de partea lui, cîştigătorul se va trage la sorţi. La cel de al patrulea tur, Tearle era deja bolnav, căci o vedea pe Zared ţinîndu-şi respiraţia la fiecare lovitură, fiind cu ochii pe Colbrand, îngrijorată să nu fie rănit.

– Nu-i pasă de mine, care am fost lovit cu copitele pe spatele gol, ci îi pasă de el, să nu primească vreo lovitură prin armura de oţel, murmură el, abătut.

Cînd Severn rupse şi a patra lance, la fel cum şi Colbrand o rupse pe a patra, Tearle o îndepărtă pe Zared şi-i duse el apă şi o nouă lance fratelui el.

– Îşi apleacă lancea prea mult, îi şopti Tearle lui Severn, cînd acesta duse pocalul la gură. Şi o ţine aplecată spre stînga. Dacă ai putea să îi lancea în mîna stîngă şi să ridici mîna puţin mai sus, cred că îl vei putea doborî.

– Văd că sora mea îi acordă atenţie acestui Colbrand. Vrei să-l vezi la pămînt? îl întrebă Severn.

– Aş vrea să-l văd ridicîndu-se din praful drumului, îi răspunse Tearle, încruntat.

Severn încuviinţă, apoi luă lancea şi coiful.

– Îmi voi da toată silinţa.

În acest tur, lancea lui Severn se rupse, a lui Colbrand, nu, de aceea Severn primi punctajul mai mare.

Tearle nu putu rezista tentaţiei şi-i spuse lui Zared, batjocoritor:

– Se pare că acest cavaler invincibil al tău a primit, în sfîrşit, ceea ce merita.

– De la fratele meu, de la un Peregrine. Nimeni altcineva însă nu l-ar mai putea învinge. Nici un bărbat din toată Anglia.

– Eu... începu Tearle, dar se opri.

– Tu, ce? întrebă ea rîzînd. Doar nu voiai să spui că tu poţi? Howardienii nu ştiu decît să se ascundă şi să răpească oameni. Howardienii nu ştiu să se bată în luptă deschisă, dreaptă.

Se întoarse şi plecă, deoarece Severn se întorsese în cort. Deodată, asta i se păru prea de tot lui Tearle. Întotdeauna avusese mai multe femei deodată, neştiind apoi cum să scape de ele. Niciodată nu-i fusese greu să cîştige admiraţia şi afecţiunea unei femei, totuşi fata asta zvăpăiată îl făcea să se îndoiască de el.

Opri un băiat ce trecea prin apropiere. Îi dete un bănuţ şi-i spuse să transmită un mesaj lui lady Anne ce se afla în tribune. Un moment mai tîrziu, o văzu pe Anne ascultîndu-l pe băiat, spunîndu-i ceva tatălui ei, părăsind tribunele şi intrînd în casă. Tearle o urmă la oarecare distanţă, apoi o ajunse. La cel de-al doilea etaj, o văzu dispărînd după o uşă. Intră şi el şi închise uşa.

– Eşti în pericol? îl întrebă Anne.

– În pericol de a ucide o femeie, îi răspunse Tearle.

– Iar eu un bărbat, spuse Anne.

– Colbrand?

– Nu, pe dușmanul tău, acel Peregrine.

– Pe Severn? întrebă el dîndu-și jos tunica.

– Ce faci?

– Un cal m-a lovit și vreau să vezi dacă sînt grav rănit. Ce e cu Severn, ce ți-a făcut?

– Știai că-și propusese să se căsătorească cu mine. Pentru el nu mai este nici o urmă de îndoială. Astăzi, la prînz, tata l-a așezat lîngă mine, iar acest Peregrine mi-a spus că a venit la turnir cu scopul precis de a mă lua de soție. Are impresia că asta este o mare onoare pentru mine, așa cum consideră și tata, acum că a văzut cum se luptă.

Lui Tearle îi păru rău pentru Anne, căci, dacă ea trecea prin ceea ce trecea și el, avea toate motivele să-i pară rău pentru ea. Cînd Tearle își scoase cămașa, Anne exclamă:

– Ești vînăt și plin de sînge! Tearle, calul ăla nu te-a lovit, pur și simplu te-a călcat în picioare, bine de tot. Dă-ți și restul hainelor jos, să te văd mai bine. Se duse la ușă și-i spuse unui servitor să aducă o pînză curată și apă caldă.

Tearle zîmbi. Uite, așa ar trebui să reacționeze o femeie, se gîndi el. Femeile ar trebui să fie finuțe, blînde și dulci. Femeile ar trebui să descrețească frunțile bărbaților, să le șoptească vorbe dulci. Ele știu cum să poarte mănuși și rochii și nu să ascută săbii.

Tearle își scoase și restul hainelor, în afară de chiloți, și se întinse pe pat cu fața în jos. Anne, frumoasa și dulcea Anne, îi va spăla și bandaja rănile.

– Spune-mi despre ea, îi ceru Anne.

Tearle îi zise, la început, că nu-i poate spune, căci era periculos, apoi își aduse aminte că poate avea încredere în ea. Dintotdeauna avusese încredere în Anne. Dacă ea i-ar fi spus lui Severn cine era, fără îndoială că acesta l-ar fi ucis pe loc.

Tearle îi povesti totul, de-a fir a păr, despre cum oamenii lui Oliver îl răpise pe micul Peregrine și cum își dăduse el seama că Zared era fată. Îi spuse și cum îl rănise cu pumnalul, îi mărturisi că avea parcă o obsesie cu fata asta, îi spuse despre cum aranjase el să fie în apropierea ei.

– Însă ea a făcut o pasiune pentru Colbrand, concluzionă el printre dinți. M-am aruncat peste ea să o protejez, iar ea tot nu și-a dat seama că sînt un bărbat.

– L-ai putea înfrînge pe Colbrand. L-ai putea înfrînge și pe Severn. Ah, ce-aș vrea să-l văd căzînd de pe cal, spuse ea, cu ochii strălucind. Astăzi, după masă, a încercat să mă sărute. I-am tras o palmă!

– Se pare că avem scopuri diferite. Tatăl tău nu te va putea forța să te căsătorești cu un bărbat care nu a cîștigat turnirul. Iar eu aș fi încîntat să văd fundul lui Colbrand în țărînă. Aș fi încîntat să-l înfrîng.

– Din cauza acestei deghizări prosteşti, nu te poți lupta cu el. I-ai putea înfrînge pe amîndoi. Te-am văzut luptînd și pot să-ți spun că ești mai bun decît ei.

– Da, spuse Tearle, trist, ridicîndu-se în capul oaselor, pentru ca Anne să-l poată bandaja. Dacă n-ar trebui să rămîn deghizat ca Smith, m-aș putea înscrie acum.

– Da, spuse ea repede, nu este nici un motiv pentru care nu ai arăta lumii ce știi. Anunță-te sub numele de Howard și intră în următoarele două zile. Acel Peregrine nu va îndrăzni să-ți facă vreun rău, aici, sub acoperișul tatălui meu.

– Nu, spuse Tearle, gînditor. Nu mă voi coborî la nivelul fratelui meu. Prea multă lume m-a văzut alături de Peregrine, iar ei se vor simţi ca nişte proşti, ştiind că m-am aflat în mijlocul lor atîta timp.

– Dar sînt nişte proşti, spuse Anne, cu hotărîre.

Tearle o privi. Oare nu exagrează? se gîndi el.

– Severn mi se pare un bărbat cu mult succes la femei.

– Mie mi se pare un mitocan, un ţărănoi fără maniere, care crede că o femeie este a lui nu pentru că i-a cerut părerea, ci pentru că pur şi simplu îşi la singur ceea ce vrea.

– Dar nu poţi să spui că este urît. Dimpotrivă. Stă foarte bine în şa.

– Aş vrea să-i văd căzînd. Aş vrea să aud lumea rîzînd de el. Aş vrea ca lumea să ştie cît este de prost. Aş vrea...

– Înţeleg, spuse Tearle, amuzat.

– Dacă îndrăzneşti să rîzi de mine, voi...

– Eu? spuse Tearle, nevinovat. Eu, un bărbat grav rănit din cauza unui Peregrine, să rîd de faptul că altcineva le vrea răul?

Frumosul chip al lui Anne se relaxă. Tearle mă cunoaşte de prea mult timp, se gîndi ea. Cînd acel bărbat îngrozitor, ce miroase tot timpul a transpiraţie şi cai, a împins-o într-un colţ întunecat, i-a răspuns la săruturi. Avea ceva primitiv în purtare şi părea că nici nu-i trece prin cap faptul că ea i-ar putea refuza cererea în căsătorie. Tot timpul cît a durat masa, i-a vorbit tatălui ei cu o naturaleţe de parcă erau deja rude, iar tatălui ei îi făcuse plăcere.

Anne a fost complet ignorată, deşi stătea între ei. Acest Peregrine, ca un necioplit ce era, se întinsese de cîteva ori peste ea, pentru a ajunge la mîncare, iar ea fusese nevoită să se ferească, pentru a nu o lovi cu coatele. Vorbea cu toată lumea, pe ea ignorînd-o complet.

Şi vorbea tot timpul despre arme şi război. După cîte putea ea spune, acest om nu avea nici un sentiment. Cel puţin Colbrand, celălalt bărbat pe care-l simpatiza tatăl ei, avea maniere alese, ei observase că rochia i se potrivea cu culoarea ochilor. Pentru Peregrine nu avea nimic bun de spus. El o privise doar o singură dată, măsurînd-o din cap pînă-n picioare, după care nu-i mai aruncase nici o privire.

După masă, Severn a plecat cu tatăl ei. Anne a vrut să se retragă, însă tatăl ei i-a ordonat să-i însoţească pînă la grajduri, unde îşi ţinea colivile cu şoimli, căci voia să-i arate Peregrinului. Anne, însoţită de două din doamnele ei de companie, a mers în spatele lor, fără să fie băgată în seamă.

Acolo, la grajduri, bădăranul a împins-o într-un colţ şi a sărutat-o. Poate din cauză că era furioasă, a răspuns, la început, la sărut, însă n-a trecut mult pînă să-i vină mintea la cap. A ridicat genunchiul şi l-a lovit între picioare. Atunci el a împins-o furios.

Nu i-a spus nimic pentru un moment, apoi i-a zis: „Întoarce-te la tatăl tău", după care i-a întors spatele şi a plecat. Anne trebui să recunoască că nu se aştepta deloc ca el să reacţioneze aşa, însă era satisfăcută că reuşise să-l înfurie.

– Mă voi înscrie deghizat, spuse Tearle.

– Deghizat?

– Da, sub numele de Cavalerul Negru. Îmi poţi face rost, repede, de o armură neagră? Mă voi lupta cu cel care are acumulate cele mai multe puncte de pînă acum.

– Asta înseamnă că te vei lupta cu Colbrand şi cu acest Peregrine. Nimeni nu a putut să-i doboare pînă acum.

Tearle îşi aminti felul în care Zared îl privea pe Colbrand; de cîte ori acesta îi trecea prin faţă, şi o nouă forţă simţi că-i curge prin vene.

– Îi voi învinge. Pentru tine, îl voi învinge pe Severn, iar pentru mine, îl voi face pe Colbrand să regrete ziua în care s-a născut.

Anne îi zîmbi.

– Voi găsi o armură pentru tine. Vino în grădină, la miezul nopţii, şi voi face rost de tot ce-ţi trebuie. Şi voi aranja şi cu tatăl meu. Îi va face plăcere să audă că un cavaler misterios s-a înscris pe liste şi intenţionează să lupte cu cei mai buni concurenţi.

Tearle se ridică, simţindu-se deja mai bine.

– Şi dacă mi te va oferi ca premiu?

Anne îl privi cum stătea pe marginea patului. Purta doar o cămaşă subţire de mătase, prin care i se putea vedea trupul musculos.

– Voi accepta, spuse ea.

Tearle se întoarse s-o privească. Era atît de drăgălaşă, era aranjată atît de perfect şi ştia că zestrea ei era enormă. Unirea celor două familii, Marhsall şi Howard, era un fapt foarte înţelept, mai ales că ştia că fratele său, Oliver, ar fi aprobat din toată inima căsătoria. Oliver va folosi zestrea şi averea lui Anne pentru a cumpăra mai multe arme, ca să-i distrugă definitiv pe Peregrine.

Privind-o, Tearle îşi aminti de chipul lui Zared şi-şi dădu seama că nu este la fel de frumoasă ca Anne. Totuşi, avea o inocenţă pe care Anne n-o avea şi nu o avusese niciodată. Era o lume nouă şi multe lucruri pe

care ar fi dorit să i le arate lui Zared.

Poate că lipsa ei de experienţă îl fascinase atît. Poate că frăgezimea şi inocenţa ei reprezentau un deliciu pentru el, care gustase din toate plăcerile vieţii. Felul în care Zared îşi arăta admiraţia pentru Colbrand îl intrigase. Anne şi femeile ca ea, obişnuite să fie curtate de o mulţime de bărbaţi, nu şi-ar arăta aşa deschis sentimentele. Tearle ştia că, dacă Anne ar iubi un bărbat, nu i-ar spune decît în situaţia cînd ar fi convenabil pentru ea. Dar Zared, se gîndi Tearle, zîmbind, dacă ar iubi un bărbat, l-ar proteja cu propria-i viaţă.

– Iar eu aş fi onorat, spuse Tearle făcînd o reverenţă.

– Îmbracă-te, spuse ea zîmbind. Eu voi pleca prima, aşa încît să nu mă vadă nimeni singură cu un bărbat, pe jumătate dezbrăcat, chiar dacă ai aproape vîrsta tatălui meu.

Tearle zîmbi satisfăcut. Era mulţumit că ea-l privea ca pe un bărbat. După Zared, îi făcea plăcere să-l admire oricare altă femeie.

– Ne vedem atunci la miezul nopţii, îi spuse el cînd Anne ajunse la uşă.

Ea făcu un semn afirmativ din cap şi părăsi camera.

Zared părăsi, zăpăcită, terenul de lupte. Prea multe lucruri i se întîmplase în ultima vreme. Îşi aminti de acel moment dramatic, simţind senzaţia pe care a avut-o cînd acel Howard o protejase cu trupul lui. Simţise loviturile copitelor prin corpul lui Tearle. Totuşi el refuzase orice ajutor de la ea.

Oare o salvase cu un scop ascuns? Chiar voia să unească familiile Peregrine şi Howard? Dacă într-adevăr fratele lui găsise documentele, prin care se dovedea că pămînturile sînt ale Peregrinilor, ar fi putut foarte simplu

să le ardă. Nu ar mai fi fost nevoit să-şi trimită fratele pentru a uni cele două familii.

Îşi duse mîna la urechi, voind parcă să oprească gîndurile ce îi năvăliseră în minte. Ce anume voia Tearle de la ea? De ce nu pleca odată şi să o lase în pace, să o lase cu... cu Colbrand?

Amintindu-şi de frumosul bărbat, se hotărî să meargă la cortul lui. Poate că, văzîndu-l pe acest blond, îl va uita pe cel brunet, ce începuse să-i pună stăpînire pe gînduri.

Însă, odată ajunsă la cortul lui Colbrand, fu întîmpinată cu ostilitate de Jamie.

– Ai venit să te dai mare? se răţoi el.

– Nu, eu... Eu, ce? se gîndi ea. Să-i spun că am venit numai să-l văd pe Colbrand?

– Fratele tău a avut norocul de partea sa, căci calul stăpînului meu a alunecat.

– Ba nu. Severn este mai bun ca el, şi cu asta, basta.

– Nu este mai bun la nimic decît stăpînul meu, strigă Jamie. Stăpînul meu este mai bun în luptă şi va cîştiga, pînă la urmă. O va cîştiga pe lady Anne. Jamie îi zîmbi obraznic. Lady Anne îl urăşte pe fratele tău.

Zared era prea supărată de ultimele evenimente, pentru a se mai controla.

– Ba fratele meu o să se căsătorească cu lady Anne.

– Ba nu. Lady Anne se strîmbă la el, cînd nu se uită, însă oamenii din jur văd. Astăzi, după masă, l-a lovit.

Zared se holbă la băiat, ştiind că ceea ce spune el este adevărat, urîndu-l însă pentru că spune adevărul. Era foarte tînăr şi foarte slab, iar ea ştia că-l poate burduşi bine.

Făcu o mişcare către el, însă Colbrand îi puse mîna pe umăr.

– Iar vă bateţi? o întrebă el zîmbind.

– I-am spus de intenţia dumneavoastră de a vă căsători cu lady Anne.

– Ah, da, drăguţa lady Anne. Tatăl ei îi doreşte un bărbat puternic.

– Atunci tatăl ei va dori ca un Peregrine să-i fie soţ, răspunse Zared.

– Şi va face o alegere bună, dacă se va hotărî asupra fratelui tău, răspunse Colbrand.

Zared zîmbi. Frumos, amabil şi binevoitor, pe deasupra, se gîndi ea. I-ar fi răspuns însă în acel moment, Severn, furios, o luă de urechi şi o duse la cort.

– Ce faci? îl întrebă ea răstit, însă el nici nu o băgă în seamă.

Cum intrară în cort, îi dădu drumul.

– Unde este Smith? întrebă, turnîndu-şi vin. Am auzit ce s-a întîmplat astăzi, că te-a salvat şi, în încercarea de a te proteja, a fost lovit grav de un armăsar.

– A avut motivele lui pentru care a făcut asta, spuse Zared întorcîndu-se.

– A, da. Este îndrăgostit de tine.

Zared se întoarse cu ochii măriţi.

– Îndrăgostit? De mine?

– Poţi să fii surprinsă, aşa cum am fost şi eu, însă să ştii, te priveşte cu ochii plini de dragoste, aşa cum Rogan o priveşte pe Liana. Iar eu mi-am jurat să nu privesc niciodată aşa vreo femeie.

– Te-ai ţicnit, spuse Zared. Acestui bărbat nu-i pasă de mine.

– A ştiut din prima că eşti femeie. Te ţine în braţe atunci cînd plîngi în somn şi acum ţi-a salvat viaţa.

Zared era îngrozită de această conversaţie. Nu mai vorbise niciodată cu fraţii ei despre dragoste, sau despre orice emoţie şi sentiment din acest domeniu.

– Ce intenţionezi cu mine? întrebă ea, bănuitoare.

– Cred că Liana vrea ca tu să te căsătoreşti cu acest bărbat. Eu cred că l-a trimis aici să te curteze.

– Liane nu...

– Nu, ce?

– Nu vrea să mă căsătoresc cu el, răspunse, neputînd să-i spună adevărul. Ce importanţă are pentru tine cu cine mă mărit?

– Omul se pricepe la arme. El m-a sfătuit cum să-l înfrîng pe Colbrand.

– Înţeleg, spuse Zared. Vrei să mă căsătoresc cu el, pentru ca să ai un aliat cu care să-i baţi pe ceilalţi concurenţi, la alte turniruri.

– Pentru a ne ajuta să-i învingem pe Howardieni.

– Nu te va ajuta în această privinţă, spuse ea, cu siguranţă în voce. Apoi, pentru a nu-i trezi bănuieli fratelui său, continuă: De ce nu te căsătoreşti tu, pentru a ne ajuta familia? Mă obligi să mă căsătreosc numai pentru că nu o poţi obţine pe lady Anne? Am auzit că te-a lovit.

Severn se înroşi de mînie.

– Ce fac eu cu vreo femeie, nu e treaba ta.

– Iar viaţa mea e treaba ta? Nu-ţi poţi găsi o soţie, aşa că mă obligi să mă căsătoresc cu un bărbat despre care tu nu ştii nimic.

– Ştiu că te vrea, cînd nici un alt bărbat nu te vrea, îi replică Severn.

E adevărat, dureros de adevărat, se gîndi ea. Numai un bărbat o dorea, şi acesta era duşmanul lor de moarte. Trecu pe lîngă Severn, îmbrîncindu-l atunci

cînd acesta vru să o reţină, şi părăsi cortul. Cum ieşi afară, începu să alerge şi nu se opri decît la pîrîiaşul unde îl întîlnise pe Colbrand.

Se aşeză jos şi începu să plîngă. De ce viaţa ei nu era simplă, aşa cum părea a fi a celorlalţi oameni? Bineînţeles, pentru că ceilalţi erau siguri dacă erau femei sau bărbaţi.

Nu-şi dădu seama cît stătuse acolo plîngînd însă cînd îşi ridică privirea, luna răsărise deja.

La un moment dat, cînd îşi şterse nasul cu mîneca cămăşii, îl zări pe Howard în spatele ei.

– Tu chiar nu ai nimic de făcut? se ţăţoi ea.

Tearle se aşeză lîngă ea.

– Nu, nu am. Sînt un Howard care nu este bun la nimic, nu-ţi aminteşti?

Zared îl privi. Severn îi spusese că bărbatul acesta o dorea.

– Îmi amintesc cum fratele tău a luat-o pe Janne şi apoi pe Liana.

– Tu erai copil pe atunci. Cum de-ţi aminteşti de Janne? Ea este tot ceea ce a avut Oliver mai de preţ.

Zared privea luna ce se oglindea în apă.

– Liana vorbeşte foarte frumos despre Janne. Îl iubeşte mult pe fratele tău Oliver? Zared nu mai spusese nimănui, însă povestea primei iubiri a lui Rogan o fascina. Fratele ei cel mai mare îl pusese pe Rogan să se căsătorească, pentru că aveau nevoie de zestrea unei femei. Rogan se căsătorise cu o tînără femeie pe nume Janne, dar, la cîteva luni de la căsătorie, Oliver Howard a luat-o prizonieră.

Bărbaţii din familia Peregrine s-au luptat, pe viaţă şi pe moarte, cu Howardienii pentru a o salva. În luptă, doi dintre fraţii ei fuseseră ucişi. După ce aceştia au

murit, aflară că Janne, ce era prizonieră, se îndrăgostise de Oliver Howard şi era însărcinată cu el.

Copii fiind, Zared îşi întipărise în minte furia celor trei fraţi rămaşi în viaţă. Părinţii şi fratele ei, William, muriseră cu un an în urmă, iar ei îi fusese teamă că fraţii, unul cîte unul, o vor părăsi.

– Cred că Janne l-a iubit odată, demult, spuse Tearle, aducînd-o în prezent. Însă acum nu mai sînt sigur. Fratele meu este furios pentru că nu are fii cărora să le transmită averea sa.

– Rogan are un fiu, spuse ea zîmbind, căci îşi aminti de copilaşul cu părul creţ şi roşcat.

Tearle nu spuse nimic un moment, apoi îi şopti:

– De ce plîngi? De ce plîngi în somn şi aici, singură?

Zared se ridică deodată în picioare şi se îndreptă spre corturi. Însă şi el sări repede şi o prinse de umeri.

– Dă-mi drumul sau am să te fac să-ţi pară rău că m-ai atins.

– Oh, spuse el zîmbind, vei înfige far pumnalul în mine? Sau îl vei chema pe iubitul tău Colbrand.

– El nu este... începu ea, apoi, îmbrîncindu-l, făcu un pas în spate, mai înainte ca el s-o prindă.

– Deci, de aia plîngi? Din cauză cu hu-ţi dă atenţie? Te-ai făcut din nou de rîs în faţa lui? Iarăşi nu şi-a dat seama că eşti fată?

Zared încercă să scape din strînsoare, însă Tearle o ţinea strîns, aşa că, pentru un moment, încetă să se mai zbată.

– Ce doreşti de la mine? De ce nu pleci să mă laşi odată în pace? Chiar nici o altă femeie nu te mai interesează? Sîntem duşmani! Chiar nu înţelegi asta? De vreme ce nu poţi să ne învingi pe cîmpul de luptă, vrei să ne cucereşti pretinzînd că ne eşti prieten?

Ochii ei străluceau, iar el se afla atît de aproape de ea!

– Nu, nu vreau să-ţi fiu prieten, spuse, pe nerăsuflate, şi o trase puternic spre el.

La început, Zared se zbătu pentru ca buzele lui să nu o atingă. Îl împinse, încercă să-şi mişte capul, însă el o ţinea atît de strîns, că ea nu se putea mişca deloc. Dîndu-şi seama că nu are nici un rost să i se opună, îşi lăsă trupul moale, gîndindu-se că, imediat ce el va slăbi strînsoarea, o va rupe la fugă.

Dar cînd încetă să se mai zbată, se întîmplă cel mai ciudat lucru. Tearle o sărută atît de încet şi tandru, încît acest gest exprima un sentiment... era ceva ce Zared nu mai simţise niciodată.

Stătea acolo, cu ochii larg deschişi, în timp ce el o săruta simţind cum trupul i se încălzeşte, cu fiecare secundă care trecea. Tearle îi întoarse capul într-o parte. Zared îşi simţea trupul aproape de al lui, avînd sentimentul că se topeşte, că se va integra în el.

Buzele lui se deschiseră, tentînd-o şi pe ea să facă la fel. Închise ochii şi se lăsă luată în braţe, simţindu-i trupul musculos peste al ei. El îşi mişca buzele sărutîndu-i buzele, obraji, tîmplele, gîtul, alunecînd în jos spre piept.

Trupul lui Zared era o masă de senzaţie. Toată viaţa sa fusese lipsită de afecţiune. Să fie atinsă atît de tandru, să fie ţinută în braţe şi sărutată era mai mult decît putea suporta.

Tearle o privea ţinînd-o în braţe. Se lăsase complet în voia lui. Dacă l-ar fi dat drumul, fără îndoială că s-ar fi prăbuşit la pămînt. Nici o femeie nu se mai lăsase în voia lui, aşa cum o făcea Zared. Îi atinse părul, mîngîind-o. Dacă Zared ar iubi un bărbat, l-ar iubi cu toată

ființa ei, iar el intenționa să fie acel bărbat.

– Mă numesc Tearle, îi șopti el, sărutînd-o pe frunte, iar vechiul lui nume – Smith – îi părea acela al unui prost.

– Tearle! șopti și ea.

Tearle îi zîmbi căci știa că Zared poate fi blîndă și delicată.

– Aș vrea să te pot lua cu mine, îi spuse el atingîndu-i părul. Aș face dragoste cu tine toată noaptea și toată dimineața.

Ea se apropie mai mult de el și ridică capul astfel ca el să o sărute din nou.

Tearle o sărută din nou, încet, tandru, un sărut pentru o virgină.

– Acum, dragostea mea, trebuie să mă întorc la fratele tău.

– Mmm! fu tot ceea ce putu rosti Zared, în timp ce-și apropia corpul de el, cu buzele lipite de pielea lui. Habar nu avusese că atingerea unui bărbat era atît de plăcută.

Tearle o îndepărtă puțin, căci chipul ei îl făcea să-și simtă sîngele clocotindu-i în vene. Putea să o ia cu el, dacă voia; știa asta.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse el, știind că dacă o va lăsa virgină, cum era, în noaptea asta va primi o răsplată mare în ceruri.

O luă de mînă și se îndreptă spre cort.

Nu merseră decît puțin și Zared începu să-și vină în fire. Își scuturâ capul, vrînd parcă să alunge o ceață deasă, apoi își trase mîna dintr-a lui. Era gata să se dea dușmanului. În loc să-și amintească că este o Peregrine, iar el e dușmanul de moarte al familiei ei, ea aproape că-și pierduse memoria și-i permisese s-o

atingă. Să-i permit? I-ar fi permis mai multe, dacă el ar fi vrut, dar el n-a vrut.

Își scoase din teacă micul pumnal, se întoarse și-l îndreptă spre el avînd de gînd parcă să-l înjunghie.

– Dacă mă mai atingi vreodată, te voi ucide, spuse ea.

El, hidosul, odiosul, îi zîmbea.

Zared se năpusti asupra lui, însă el o prinse cu ușurință de mînă, îi luă pumnalul și o strînse din nou în brațe.

– Am o rană de pumnal pe jumătate vindecată și o întreagă parte a trupului plină de vînătăi, din cauza ta. Nu vreau să mai am și alte răni.

– Îți voi provoca și altele dacă te mai apropii de mine.

Tearle o privea zîmbind, apoi își aplecă capul, ca și cum ar fi avut de gînd să o sărute din nou.

Zagred întoarse capul.

– Nu, spuse ea, hotărît.

El îi dădu drumul, iar cînd Zared o luă la fugă, îl putu auzi rîzînd în spatele ei.

8

Zared o ţinu numai într-o fugă pînă la cort, iar cînd ajunse acolo tremura. Severn care era lungit în pat şi mînca un măr, se întoarse cînd o auzi.

– Te-a alergat cineva? întrebă el. Iar te-a urmărit însoţitorul lui Colbrand? Cred că băieţelul acesta şi-a dat seama că eşti fată. El pare să aibă mintea şi raţiunea care-i lipsesc stăpînului lui.

– Chiar n-ai altceva de făcut? se răţoi ea. Nu ai săbii de ascuţit sau femei după care să alergi?

– Am cucerit toate femeile, spuse el, umflîndu-se în pene.

– Cu excepţia lui lady Anne.

Termină mărul şi bătu cu piciorul în pămînt.

– Unde este Smith? L-ai văzut cu o altă femeie şi asta te-a indispus? Fii atentă, surioară, că nu te străduieşti prea mult să-l obţii.

– Habar n-ai de nimic, ţipă ea. De nimic.

Severn se strîmbă la ea şi ieşi din cort.

Zared se aşeză pe pat, fierbînd de mînie. Era furioasă pe fratele ei că nu vede adevărul despre Tearle şi, pe ea însăşi, fiindcă se comportase ca o proastă.

– Aşa se întîmplă dacă oricare bărbat m-ar fi sărutat, spuse ea cu voce tare, dacă blondul Colbrand m-ar fi atins... Se cutremură, amintindu-şi de ceea ce simţise cînd Howard a atins-o. Aşa aş fi simţit dacă m-ar fi atins orice bărbat, se corectă ea, imediat. S-ar fi simţit la fel de minunat dacă ar fi fost sărutată şi strînsă în braţe de orice bărbat. Da, mai spuse ea, ridicîndu-se. Era o Peregrinè şi aşa cum fraţilor ei le plăcea o mulţime de femei, şi ei îi plăceau bărbaţii. Îi era poate ruşine că duşmanul de moarte al familiei ei o făcuse să reacţioneze aşa cum reacţionase, dar asta e.

Tot ce trebuia să facă era să-şi ţină firea şi să nu-l mai lase pe acel bărbat să o facă să-şi mute gîndul de la ceea ce este important. Era un Howard şi se instalase în cortul Peregrinilor cu un motiv. De vreme ce ea era singura, de la acest turnir, care-i cunoştea identitatea, voia să o seducă deghizat.

Nu ştia încă ce spera el să obţină, deghizîndu-se astfel, însă ştia că este datoria ei să-şi protejeze familia. Asta nu o pot face, răspunzîndu-i la sărutări, se gîndi ea. Nu se va mai întîmpla. Nu-i voi mai permite să mă atingă şi, dacă se întîmplă să mă atingă, nu-i voi mai cădea în braţe ca o ţărăncuţă. Îl voi înjunghia mai înainte de a mă atinge.

Cîteva ore mai tîrziu, fiind în pat, cu ochii închişi, intrară în cort Severn şi duşmanul el. După felul cum rîdeau şi glumeau, ea se gîndi că băuseră destul să se îmbete.

– Sssţ! spuse tare Severn, să nu o trezim pe Zared.

– O voi culca eu la loc, spuse Tearle tare şi izbucniră amîndoi în rîs.

Zared îşi strînse pumnii. De furioasă şi indignată ce era, nu putuse dormi, iar dacă furia nu o lăsase să doarmă pînă atunci, era sigură că nu va putea dormi deloc din cauza sforăiturilor lor.

Era gata să adoarmă, cînd îl auzi pe Howard ridicîndu-se din pat, foarte încet, şi ieşind afară. Se uită la Severn care dormea dus, apoi se ridică şi ea din pat, se îmbrăcă repede şi se duse după Tearle.

Severn era însă treaz cînd Tearle se ridicase din pat, uitîndu-se atent la el cînd îşi luase sabia şi ieşise din cort. Oricît i-ar fi plăcut de Tearle, Severn era întotdeauna prudent, iar ostilitatea lui Zared faţă de el îl făcea să se îndoiască puţin de acest bărbat.

El şi Smith se îmbătaseră, sau cel puţin Severn se prefăcuse beat pentru a-l putea trage de limbă, să afle cum de ştia atît de multe despre arme şi totuşi nu se înscrisese la turnir, şi unde-l găsise Liana. Însă nu putuse să scoată nimic de la el. Se pricepea foarte bine să evite răspunsurile la întrebări şi să evite, de asemenea, divulgarea unor amănunte din viaţa lui sau despre el.

Cînd văzu că şi Zared se strecoară afară, se relaxă. Era încîntat că lui Smith îi place de Zared şi ştia, de asemenea, că acesta o poate proteja foarte bine, aşa cum ar fi făcut şi el. Aşa că se lungi la loc şi adormi.

Zared îl urmărea pe Tearle care-şi făcea loc prin mulţimea ce mai hoinărea încă pe afară. Se putea constata cu uşurinţă faptul că el nu voia să fie văzut. De două ori, Zared fu nevoită să se ascundă pentru a nu fi văzură, căci Tearle întorcea destul de des capul să vadă dacă-l urmăreşte cineva.

După multe ocolişuri şi priviri furişe în spate, el se strecură pe o uşă ce se deschidea în zidul ce înconjura castelul *Marshall*. Zared nu-l putea urma şi acolo, fără să fie văzută, aşa că găsi un copac în care se putea urca să urmărească ce se petrecea peste zid. Trebui să se urce cu grijă pentru a nu fi auzită, iar cînd fu suficient de sus, ca să vadă peste zid, rămase cu gura căscată de uimire.

Howard se apropie de lady Anne, ce purta o frumoasă rochie lipită de trup, o luă în braţe şi o roti. O puse apoi jos şi o sărută pe amîndoi obrajii.

Zared nu voia să vadă mai multe, aşa că se dădu jos din copac.

Pentru un moment, aşa cum mergea spre cort, mintea i se înceţoşă din nou. Descoperise motivul pentru care Howard intrase în viaţa lor. Voia să facă totul pentru ca averea familiei Marshall să nu intre în mîinile Peregrinilor. Voia să se asigure că familia Peregrine nu va fi niciodată atît de bogată ca să-i înfrîngă pe Howardieni.

Se băgă în pat, dar nu putu dormi. Cînd Howard se întoarse, în cele din urmă, corpul i se crispă şi ea stătu trează toată noaptea. Abia către dimineaţă o fură somnul.

A doua zi dimineaţă se întîmplară două lucruri: unul – jocurile începuseră deja; al doilea – Howard dispăruse.

Severn dormi pînă tîrziu, iar cînd se trezi şi văzu că Zared dormea încă, iar patul lui Smith era gol, se înfurie la culme stringîndu-i că ea i-a făcut ceva acelui bărbat, determinîndu-l să plece. Severn strigă că are nevoie de Smith, căci acesta îi dădea sfaturi bune cu privire la felul în care ar trebui să lupte, şi preciză iarăşi că Zared îi făcuse ceva care l-a determinat să plece.

Zared nu avea cum să se apere. Îi ascunsese prea

multe secrete ca să se apuce să i le spună în acel moment. Singura ei consolare era că o să-i povestească totul, cînd vor ajunge din nou acasă, şi că fratele ei va avea măcar atîta amabilitate, încît să-şi ceară scuze pentru lucrurile care i le spusese.

Aşadar, nu putea face altceva decît să-şi strîngă pumnii şi să strige că nu are nici cea mai mică idee unde era Smith şi de ce plecase.

Odată ce ajunseră la locul turnirului, începură „glumele". Cînd Severn îşi puse coiful, observă că acesta era plin de noroi. La primul tur, lancea i se rupse mai înainte de a-şi atinge adversarul. Cineva dădu drumul la un roi de albine şi acestea veniră toate să se aşeze pe Severn, pentru că cineva îi mînjise armura cu miere. Cînd steagul Peregrinilor se ridică, acesta nu era steagul roşu, decorat cu un şoim, ci unul decorat cu un satir hărţuind o tînără fată, iar acel satir semăna foarte bine cu Severn.

La fiecare „glumă" de acest fel, mulţimea rîdea în hohote, ajungînd ca numai la vederea vreunui Peregrine să pufnească în rîs. Zared privi spre tribune şi o văzu pe lady Anne şi pe tatăl ei rîzînd şi arătîndu-i cu degetul. Era bucuroasă că regele plecase cu o zi în urmă, dar, fără îndoială, va auzi cum cavalerul Peregrine fusese făcut să pară ca un prost.

Severn îşi puse oamenii să-i păzească armura zi şi noapte, pentru a nu se mai repeta ceea ce se întîmplase. Zared fu nevoită să ceară lănci altor cavaleri. Colbrand îşi trimise servitorul cu un braţ plin de [illegible], iar Zared se chinui să-i spună băiatului „Mulţumesc".

Severn primi toate aceste glume calm, nescoţînd un cuvînt cînd Zared îi şterse pămîntul de pe faţă şi îi scoase noroiul din coif. Dar faptul că nu aplecase capul

pentru ca ea să-l poată şterge, ci fu nevoită să se urce pe un scăunel, pentru a ajunge la creştetul lui, spunea totul: sîngele lui Severn clocotea. Nu a spus nimic nici cînd Zared a şters mierea de pe armură, nici cînd cineva le-a înlocuit steagul.

Zared era sigură că, în spatele acestor „glume", se află Howard. Toate aceste „glume" sînt genul lui, se gîndi, căci se părea că tot timpul îşi bătuse joc de ea şi o luase în rîs, iar acum făcea să rîdă toată lumea şi de fratele ei.

Şi rîsul acesta, se mai gîndi ea, înfuriată, o asigura că lady Anne nu se va căsători cu Severn. Se îndoia că un bătrîn nebun, ca Hugh Marshall, îşi va căsători fata cu cineva ce fusese ţinta unor glume de acest gen.

Severn însă se ţine bine, îşi zise ea, privindu-şi fratele cum doboară un alt adversar. Se părea însă că Howard va reuşi, pînă la urmă, să-l împiedice pe Severn să dobîndească averea lui Marshall, prin căsătoria cu lady Anne.

Se va căsători el însuşi cu lady Anne? se întrebă ea. Îşi aminti din nou cum o sărutase. Ce ar fi făcut dacă i-ar fi acceptat cererea în căsătorie? Să mai adauge şi altceva de care să rîdă lumea? Va sta cu fratele său mai mare şi vor rîde că cea mai tînără din familia Pregrine îi acceptase cererea în căsătorie.

– Asta este o plăcere de care o să-l scutesc, spuse Zared cu voce tare.

Cînd jocurile se oprirră – pentru că venise ora cinei – Severn nu se duse la castel să mănînce şi nu-i permise nici lui Zared să meargă acolo. Nici ea nu dorea să meargă, căci nu voia să mai audă pe cineva rîzînd de el. Severn trimise pe unul din oamenii săi să-i aducă ceva de mîncare şi mîncă împreună cu Zared, nici unul

din ei nesocotînd vreun cuvînt.

La un moment dat, Zared îl întrebă dacă are vreo idee cine anume făcuse acele glume proaste pe seama lor.

– Indiferent cine este, îi voi ucide, spuse Severn printre dinţi şi continuă să mănînce.

Zared ştia că spune adevărul. Să-l informeze că Smith – cel despre care fratele ei avea o părere atît de bună, era de fapt un Howard şi că el îi făcuse de rîs în faţa lumii întregi? Ştia că, dacă-i va spune, îl va ucide. Ei şi ce? Îl vor executa pe Severn? Oare Oliver Howard se va răzbuna asediindu-i pe Rogan, pe Liana şi copilaşul lor?

Zared continuă să mănînce, nespunînd nimic.

După masă, Severn nu se mai duse să lupte. Nu se simţea în stare să lupte decît a doua zi. Nu-l mai satisfăcea nici faptul că învinsese atîţia adversari. Intră în cort şi nu mai ieşi.

Zared se hotărî să meargă să privească luptele. Aşa că-şi îndreptă spatele, pregătindu-se să fie ţinta rîsetelor celorlalţi.

Apropiindu-se de locul întrecerii, îşi dădu seama că se întîmplase ceva senzaţional, care atrăsese privirile mulţimii, căci nimeni nu-i mai dădea atenţie, nimeni nu se mai sinchisea să rîdă de ea. Toate privirile erau îndreptate spre locul întrecerii şi văzu că toţi se uită încordaţi, cu ochii larg deschişi.

Îşi făcu loc prin mulţimea spectatorilor şi se pomeni stînd lîngă Jamie. Acesta nici măcar nu se deranjă să o privească, părînd că nici nu-şi mai aminteşte de faptul că Peregrinii fuseseră umiliţi, dimineaţa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. În acel moment, mulţimea era tăcută, aşteptînd parcă ceva.

– Uită-te acolo, îi spuse Jamie arătînd cu mîna spre cîmpul de luptă.

Acolo se afla un bărbat călare pe un cal negru, îmbrăcat cu haine negre de mătase, purtînd armură neagră, cu faţa acoperită şi cu pene negre deasupra coifului. Zared nu găsi nimic extraordinar la acel bărbat.

– La ăla vă holbaţi toţi? întrebă ea.

Jamie îi aruncă o privire dispreţuitoare, de parcă era prea proastă ca să înţeleagă.

– Acela este Cavalerul Negru. Nimeni nu ştie cine este şi a venit să se lupte cu toţi participanţii. Pînă acum nu a fost doborît de nimeni.

– Nici fratele meu n-a fost doborît, se răţoi Zared.

– Dacă cineva i-ar mai mînji o dată armura cu miere, albinele îl vor doborî cu siguranţă, spuse Jamie, batjocoritor.

Zared ridică mîna să-l pocnească însă în acel moment, Colbrand se aşeză între ei, zîmbindu-i lui Zared. Privindu-l, furia ei se topi ca untul la soare.

– Acest bărbat este un mister pentru toţi, spuse Colbrand.

– Cine este? întrebă Zared zîmbind. Părul lui blond se mişca minunat în bătaia vîntului, iar ochii lui erau foarte albaştri.

– Este Cavalerul Negru, se răţoi Jamie. Toată familia ta este la fel de proastă ca tine? o întrebă Jamie, peste Colbrand, astfel încît numai ea să-l audă.

– Te voi face să-ţi mănînci limba, spuse ea, repezindu-se la el, însă strigătele mulţimii o făcură să se oprească. Cavalerul Negru urma să lupte cu un alt adversar.

Calul său puternic se năpusti înainte. Cavalerul stătea drept în şa, cu lancea în mînă. Cînd îşi lovi adver-

sarul, lovitura lui fu atît de puternică, că bărbatul căzu pe loc din şa, atingînd pămîntul cu un zgomot asurzitor de armură.

– Este bun! exclamă Zared entuziasmată.

– Mai bun decît oricine, cu excepţia lui Colbrand, spuse Jamie, cu o undă de îndoială în glas.

– Cine este? De unde vine? Şi ce vrea? întrebă Zared.

– A fost anunţat ca fiind concurentul lui Marshall şi s-a anunţat, de asemenea, că provoacă toţi concurenţii la duel, dar că identitatea sa va fi ţinută secret.

– Oamenii au diferite motive pentru a ţine secret ceva, spuse Zared. Ce doreşte el?

– Să cîştige smaraldul, spuse Colbrand. Ce altceva ar putea dori?

– Toată averea lui lady Anne, puterea, sau să intre în atenţia regelui, spuse Zared.

Colbrand o privi cu ochii săi albaştri în care nu puteai citi parcă nimic şi, deodată, lui Zared nu i se mai părură atît de frumoşi.

Ea întoarse privirea. Avea să se gîndească la mai multe, nu numai la faptul dacă Colbran e frumos sau nu. Era ceva putred la mijloc. De ce acest Cavaler Negru aşteptase atît ca să se înscrie la turnir? Şi de ce dorea să nu i se cunoască identitatea?

Plecă de lîngă Colbrand şi Jamie şi-şi făcu loc pînă la Cavalerul Negru, care tocmai se odihnea. În jurul lui roiau numeroşi băieţi, înmînîndu-i lănci noi, curăţîndu-i calul, adorînd pe acest bărbat misterios ce ştia să se lupte atît de bine.

Zared îl privi ţintă şi-şi dădu seama că are ceva familiar. La început se gîndi că poate este fratele ei mai mare, căci avea aceleaşi dimensiuni cu Rogan, însă nu

se mişca la fel ca el. Nu era nici unul dintre fii nelegitimi ai tatălui ei, căci îi cunoştea pe toţi.

Se apropie privindu-l cu atenţie însă în acel moment, el se întoarse către ea. Zared nu-i putea zări faţa, căci era acoperită cu o mască neagră, însă felul cum îşi mişca capul o făcu să tresară şi să-şi ţină respiraţia.

Howard, se gîndi ea, se ascunde sub armură.

Zared îi întoarse spatele mai înainte ca el să vadă expresia chipului ei. Reveni în tribune, lîngă Colbrand, şi-l urmări cum se luptă, însă-l privea acum cu alţi ochi.

Acela era bărbatul care aproape că-şi dăduse duhul, cînd ea-l rănise cu pumnalul? Care fusese pe moarte? Sau doar se prefăcuse? Zăcea acolo pe iarbă şi-i spunea că-i era frică să rămînă singur, iar ea, proastă, l-a crezut. L-a lăsat acolo, dar s-a întors totuşi căci se temea că va muri. Minciuni, se gîndi ea. Omul era un mincinos şi jumătate, se prefăcuse că era slab. Pretindea că este cine nu este. Se prefăcuse că vrea să se căsătorească cu ea, o Peregrine. Se prefăcuse că este prieten.

– Crezi că fratele tău îl poate doborî?

Trecu un moment pînă ce Zared să-şi dea seama că îi vorbise Colbrand şi un alt moment pînă să-şi dea seama că nu mai simte furnicături, în tot corpul, cînd stă lîngă el. Era frumos, da, dar frumoase erau şi mănuşile pe care i le dăruise Tearle, iar ochii lui Colbrand reflectau faptul că este la fel de inteligent ca şi acele mănuşi. Ar fi vrut să vorbească cu cineva despre misteriosul cavaler, dar, uitîndu-se la faţa lui Colbrand, îşi dădu seama că el nu putea fi acela. Se gîndi că el nu va putea înţelege, nu va putea purta o discuţie inteligentă, o discuţie în care se implică deducţia şi logica.

– Fratele meu îl va ucide, spuse Zared calm.

– Cu noroi sau miere? întrebă Jamie hohotind.

Zared nu reacţionă la cuvintele lui, doar se întoarse spre el şi-i spuse:

– Du-te şi nu-l întărîta pe fratele meu.

Jamie nu mai ezită. Se întoarse şi o rupse la fugă.

Zared îl urmări pe Cavalerul Negru doborînd adversar după adversar. În urechi îi răsunau toate cuvintele pe care ea i le spusese: că este un papă-lepte, că se pricepe la lucrurile femeieşti, dar că nu ştie nimic despre treburile bărbaţilor.

Cum trebuie să-şi mai fi rîs de ea! se gîndi. Cum trebuie să fi chicotit la fiecare cuvînt al ei! Oare a rîs de ea şi atunci cînd a ţinut-o în braţe pe lady Anne? Recunoscuse că o cunoaşte din Franţa, aşa că poate plănuiseră acolo să se căsătorească. Ce se întîmplase însă? Oare tatălui lui lady Anne îi displăcea ideea de a-l avea ca ginere pe Howard şi îşi obliga fiica să aleagă pe altcineva? Oare îl alesese Hugh Marshall pe Severn?

Dar Howard îl eliminase pe Severn din competiţia pentru mîna lui lady Anne. Mulţimea rîdea ori de cîte ori vedea vreun Peregrine, rîdea chiar şi atunci cînd vedea stindardul Peregrinilor. Acum Howard dorea să atragă atenţia şi simpatia publicului, apărînd ca un cavaler misterios. Nu lupta mai bine decît Severn, dar, în cele din urmă, cînd turnirul se va termina şi el îşi va dezvălui identitatea, tot de fratele ei va rîde mulţimea. Luînd în considerare gloria Cavalerului Negru, puternicul Hugh Marshall nu va mai avea încotro şi va fi nevoit să asculte propunerea lui Howard de a lua în căsătorie pe lady Anne.

Zared îl privea pe aşa-zisul *Cavaler Negru* din ce în ce mai concentrată. Severn trebuie să-l învingă, se

gîndi ea.

Peste puţin timp, Severn veni şi se aşeză lîngă ea.

– La ce te gîndeşti? întrebă el încet.

– Îl poţi învinge, spuse Zared. Numele pe care l-a ales îi intimidează pe ceilalţi participanţi, care parcă aşteaptă să fie doborîţi de el. Îi sperie. Este puternic, dar nu este mai puternic decît tine.

– Pari foarte sigură de cele ce spui.

Zared se întoarse şi-l privi ţintă.

– Sînt sigură.

Pe chipul lui Severn se putea citi că rîsetele şi „glumele" acelea proaste îl jigniseră profund. Pentru a-i da putere, Zared spuse:

– El este cel care ţi-a umplut coiful cu noroi, cel care a dat drumul albinelor.

– Eşti sigură? întrebă Severn cu dinţii încleştaţi.

– Da, spuse ea, cu hotărîre. El nu se foloseşte de îndemînare, ci de sfidare şi frică. Pur şi simplu îşi sfidează adversarii. Cine altcineva a mai apărut deghizat? El ştie că nu te poate învinge, că nu te poate face să-ţi fie teamă de el, aşa că încearcă să te învingă folosindu-se de rîsetele mulţimii.

Zared ar fi putut să-i spună fratelui ei că bărbatul în armură este Smith, cel pe care el îl credea prieten, dar nu o făcu. Nici ea nu înţelegea de ce nu putea să-i spună lui Severn adevărul; poate pentru că se temea de furia fratelui său atunci cînd va afla că a fost trădat sau poate pentru că, dacă i-ar fi dat mai mult decît informaţiile necesare, asta l-ar putea determina să-şi dea seama de adevărata identitate a lui Tearle.

Severn privea cu atenţie bărbatul în armură neagră şi ochii i se schimbară. Prinsese din nou curaj. În ochii lui nu se mai citea îndoiala, ci numai convingerea că îl

poate învinge.

– Da, îl pot învinge, spuse el, cu hotărîre.

Învinge-l pentru mine, se gîndi ea. Învinge-l pentru a-mi putea lua astfel revanşa pentru umilinţele la care m-a supus. Se întoarse şi plecă, împreună cu Severn, la cort, pentru a-l ajuta să se îmbrace.

O oră mai tîrziu, Zared păşea, alături de fratele ei, spre cîmpul de luptă. Cum îi văzu, mulţimea începu să zîmbească şi să-şi facă semne. Aflară atunci că acest Cavaler Negru îl doborîse pe Colbrand, trîntindu-l jos de pe cal, iar apoi îi propusese o luptă cu securile, însă Colbrand refuzase provocarea.

– Dacă acest Cavaler Negru l-a putut învinge pe Colbrand, înseamnă că poate învinge pe oricine, spuse cineva. Severn însă păşea drept înainte, neluînd în seamă şoaptele mulţimii.

– Aminteşte-ţi de albine, îi spuse Zared fratelui ei, care deja încălecase şi îşi primise lancea dată de ea.

Severn dădu din cap afirmativ şi-şi puse coiful, iar cînd mesagerul sună din trompetă, dădu pinteni calului.

În primul tur, li se rupseră lăncile la amîndoi. Scor egal. În al doilea tur, lăncile se rupseră din nou. Tot egalitate.

– Aminteşte-ţi de noroiul din coif, îi strigă Zared.

În al treilea tur, Severn îşi rupse lancea, reuşind să se ferească de cea a Cavalerului Negru. Cîştigă deci un punct.

– Cred că o doreşte pe lady Anne, îi spuse Zared, dîndu-i apă. Vrea să o obţină, împreună cu toţi banii ei, iar pe tine să te facă de rîs în faţa lumii.

Severn îşi trase din nou coiful pe cap şi atacă, stînd drept în şa, cu lancea în mîna dreaptă.

Totul se petrecu atît de repede, că Zared nici nu

apucă să vadă. În acest moment, fratele ei atacă, şi, în acelaşi moment, era la pămînt. Mulţimea îl ovaţiona pe Cavalerul Negru, iar Zared alergă să-şi ajute fratele.

Severn, umilit peste măsură, o împinse, se ridică şi se îndreptă spre cort. Zared îl urma ducîndu-i coiful.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea cînd fură singuri.

– M-a doborît, îi răspunse Severn. Cel mai bun a cîştigat.

– Nu pot să cred. Eşti mai bun decît el.

Severn luă un măr de pe masă şi-l sfărîmă în mînă. După un moment, se întoarse spre Zared, cu un chip răvăşit de mînie.

– Şaua mi-a alunecat de sub fund. Cineva mi-a slăbit-o. El nici măcar nu m-a atins. Am căzut de pe cal, pur şi simplu.

Zared înghiţi în sec. Howard va plăti pentru asta, se gîndi ea, chiar dacă va trebui să mor, în schimbul revanşei pe care mi-o voi lua.

9

Tearle se scufundă în apa rece a lacului, nelesnind la suprafaţă decît atunci cînd nu mai putu respira. Înota pe spate, zîmbind. Se îndoia că se va mai putea simţi vreodată atît de bine. Era obosit, înfometat şi i se părea că eliminase, prin transpiraţie, toată apa din corp. Se simţea însă extraordinar.

Făcuse exact ceea ce îşi plănuise. Îi dovedise lui Zared că este bărbat în toată puterea cuvîntului. Era sigur că îl recunoscuse, căci îi citise asta pe faţă. Se întrebase ce anume îl dăduse de gol. Probabil că ea îl recunoscuse, aşa cum şi el îşi dăduse seama, de la prima lor întîlnire, că ea e femeie.

Se întoarse pe burtă şi continuă să înoate. Atitudinea ei se va schimba, se gîndi el. Acum nu se va mai îndoi de el şi nu-l va mai considera un papă-lapte.

Înotă spre mal şi ieşi din apă. Doi din oamenii fratelui său erau ascunşi în spatele unor boscheţi. În timpul turnirului erau deghizaţi în vînzători, iar Tearle îi plătise bine ca să-şi ţină gura. Ei l-au ajutat să se îmbrace şi să se dezbrace, ei i-au ascuns calul şi armura.

Se uscă şi începu să se îmbrace, zîmbind. Nu fusese uşor să învingă toţi adversarii. Pînă cînd să ajungă să se lupte cu Severn, avea deja dureri în tot corpul. Rănile din locul unde îl lovise calul se combinaseră cu cele provocate de lăncile adversarilor şi rezultase o durere insuportabilă.

Însă meritase să îndure toată această durere, căci îi învinsese pe toţi. Colbrand fusese un adversar pe măsura lui şi numai forţa sa de fier l-a mai ţinut în şa. Cînd venise şi rîndul lui Severn, îl cuprinsese îndoiala că-l va mai putea învinge şi pe el. Severn era bun, foarte bun, iar cînd în al treilea tur lancea lui se rupsese, a fost sigur că Severn îl va învinge. Dar în ultimul tur, ca prin minune, Severn a căzut din şa şi s-a prăvălit la pămînt.

Fusese un moment dulce-amar pentru Tearle, căci nu putu să-şi savureze victoria. Nu putu să-şi dea coiful jos şi să-şi dezvăluie identitatea. Nu o văzu pe Zared decît un moment, atunci cînd venise să-şi ajute fratele, căci, în următorul moment, îl acoperi mulţimea. Toată lumea voia să ştie cine era acest bărbat misterios. Tearle întorsese calul şi gonise nebuneşte, mai înainte ca ei să-l poată ajunge.

Călărise prin pădure cîteva mile, cu oamenii fratelui său în spate, apoi oboseala îl cuprinsese şi descălecase la marginea unui lac. Oamenii fratelui său îi desfăcură armura şi îi scoseseră hainele ude de transpiraţie.

O oră mai tîrziu, se simţea deja mai bine. Era nerăbdător să o vadă pe Zared. Ea acorda multă atenţie îndemînării şi cunoaşterii armelor, aşa cum celelalte femei acordau atenţie florilor şi cuvintelor dulci. Tearle îi arătase că este mai bun în luptă chiar şi decît fratele ei.

Încălecă şi continuă să zîmbească. În sfîrşit, ea nu îl va mai privi ca pe un duşman.

Zared nu ştia cum să aducă alinare unui bărbat descurajat şi abătut, deoarece de cînd îi cunoştea, fraţii ei fuseseră de cele mai multe ori furioşi şi trişti. Îi văzuse copleşiţi de durere atunci cînd un alt membru al familiei murea, însă această durere se transforma în ură, căci de cele mai multe ori un Peregrine murea din cauza unui Howard.

Oricum, mînia lui Severn era oarecum diferită astăzi, căci se părea că-şi pierduse încrederea în sine. Zared nu mai văzuse niciodată, în această stare, pe unul din fraţii ei. Era mai îngrijorată decît fusese vreodată în viaţa sa, căci Severn stătea tăcut în cort, fără să vorbească cu nimeni, mîncînd singur şi neîntîlnindu-se cu nimeni, decît cu ea.

Cînd soarele apusese, se întoarse şi Howard. Zared îl privi, citindu-i-se ura pe faţă. Îi venea să-l ucidă în acel moment, pentru a-şi răzbuna fratele. Dar ea nu voia să i se citească ura ce-o avea în suflet, căci plănuise să se răzbune. Nu ştia cum, însă ştia că-l va face să slăbească.

– O rudă de-a mea s-a îmbolnăvit, spuse Tearle uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul. Repetase cu grijă în gînd scuza pe care avea să le-o spună pentru absenţa sa, însă privirea din ochii lui Zared îl făcură să uite totul. Ura din ochii ei era cu mult mai aprinsă, nici nu se putea compara cu cea pe care i-o arătase cu o zi în urmă.

– Ai pierdut ultima umilire a familiei Peregrine, spuse Severn stînd întins pe pat.

Tearle se uită cînd la faţa răvăşită a lui Severn, cînd la chipul plin de ură a lui Zared şi-şi dădu seama că

ceva nu este în regulă. Oare lui Severn îi venea atît de greu să îndure înfrîngerea, singura înfrîngere? se întrebă el.

El îşi puse ceva în castron şi începu să mănînce. Zared nici măcar nu-l privea.

– Am auzit c-a fost zarvă mare astăzi, spuse, cu gura plină. Ceva în legătură cu un cavaler misterios.

Severn îi aruncă o privire furioasă şi ieşi din cort. Zared, bucuroasă că fratele ei nu-l recunoscuse pe Cavalerul Negru, ieşi repede şi îl urmă.

– Întoarce-te în cort, îi spuse Severn cînd ajunseră la marginea pădurii.

– Mulţimea ar trebui să ştie, spuse ea, să afle că el nu te-a doborît de pe cal. Dacă chinga nu ar fi fost slăbită, nu ai fi căzut de pe cal.

Severn se întoarse.

– Vrei să apar ca un prost? Asta va aduce şi alte rîsete pe seama noastră. Tu nu înţelegi? Am eşuat.

– Nu ai eşuat. La acest turnir ai avut un duşman, un duşman care ţi-a furat victoria.

– Da, noi Peregrinii avem un duşman, dar Oliver Howard nu este aici. Chiar nu vezi că aici şi acum se sfîrşesc speranţele noastre de a recîştiga ce este al nostru?

– Ce vrei să spui?

– La acest turnir am sperat să pot arăta cît mai bine, pentru a-i atrage atenţia şi admiraţia lui Hugh Marshall. După umilinţa pe care am îndurat-o astăzi, nimeni nu-şi va mai mărita fata cu un Peregrine. Veştile de la acest turnir se vor împrăştia în toată Anglia. Dacă nu mă însor cu o fată bogată, nu vom putea niciodată să facem rost de cele necesare pentru a-i învinge pe Howardieni. Nu vom recupera niciodată ce este al nostru.

Zared nu mai suporta să audă toate acestea, căci era numai vina ei. Dacă i-ar fi spus, din capul locului, lui Severn, că bărbatul în care el avea încredere era, de fapt, un Howard, toate acestea nu s-ar fi întîmplat. Îşi aminti şi de întîlnirea lui Howard cu lady Anne.

– Tu te vei căsători cu lady Anne, spuse Zared. Da, tu te vei căsători cu ea.

Se întoarse şi îl lăsă acolo. Trebuia să se gîndească serios.

Cînd merse spre cort, văzu că toată lumea întoarce capul după ea şi zîmbeşte. Încă o dată el rîdeau de familia Peregrine. Cînd intră în cort, văzu că Howard adormise, aşa că nu ezită, ridică sabia lui Severn, cu amîndouă mîinile, şi se pregăti să-i taie gîtul.

Tarle se rostogoli chiar în momentul cînd sabia se prăvălea peste el. Într-o secundă, fu în picioare şi, dintr-o mişcare, o azvîrli pe Zared la pămînt.

– Ai fi putut să mă omori, îi strigă el.

– Asta am şi vrut, se răţoi ea. Ar fi fost o onoare pentru mine să scap lumea de unul ca tine.

Tearle o privi şi-şi dădu seama că, pînă atunci, deşi Zared îl privise mînioasă, în ochii ei se citise şi o blîndeţe ascunsă. Acum, această blîndeţe dispăruse. Dacă ar fi dormit buştean, ar fi fost mort, căci ea i-ar fi zburat capul dintr-o lovitură.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el eliberînd-o puţin din strînsoare.

– Ceea ce n-a putut face fratele tău, ai făcut tu. Totuşi el foloseşte armele, pe cînd tu te foloseşti de trădare şi înşelăciune.

– Fratele meu se consideră un... un prieten.

Tearle nu îndrăzni să-i dea drumul din strînsoare, căci, după privirea ochilor ei, îşi putu da seama că va

sări din nou asupra lui.

– Ce ştii tu?

– Ştiu tot. Ştiu că o vrei pe lady Anne. Tu...

– Anne? Eu o vreau pe Anne?

El nu mai putu spune nimic. Se gîndea doar. Zared tocmai îi spusese că el o vrea pe Anne. Dacă Anne ar fi furioasă pe un bărbat, şi-ar fi pus cea mai frumoasă rochie, l-ar fi sedus şi ar fi făcut din el ce voia, nu ar fi procedat ca Zared, care a încercat să-l decapiteze. Totuşi, el nu o voia pe Anne. Îi plăcea mai mult de Zared, care vorbea şi acţiona din sinceritate, fără gînduri ascunse şi trucuri.

– De ce aş dori-o eu pe Anne?

– Pentru că este bogată.

– Într-adevăr, spuse Tearle apropiindu-se mai mult.

– Nu mă atinge, ţipă ea, zbătîndu-se. El însă nu depunea nici un efort pentru a o ţine în braţe, căci Zared era foarte uşoară. Totuşi, se strîmbă de durere cînd ea îi atinse o rană făcută în timpul turnirului.

Ea încetă să se mai zbată. Apoi, după ce el s-a relaxat, se desprinse brusc din braţele lui, lovindu-l între picioare.

Tearle simţi atunci o durere cumplită. O apucă totuşi pe Zared cu o mînă, o sili să se aşeze pe pat, apoi începu să se mişte încolo şi încoace, pentru a-i trece durerea. Cînd putu respira, se aplecă peste ea şi-i spuse:

– Vreau să aud totul. Vreau să ştiu ce este în capul tău.

– Nu-ţi voi spune nimic,zise ea printre dinţi.

– Dacă nu-mi spui, îi voi spune fratelui tău cine sînt.

– Te va ucide.

– Aşa cum a făcut astăzi la turnir? spuse el, bat-

jocoritor, apoi îşi dori să nu fi spus asta.

– Tu i-ai slăbit chingile, ţipă ea. Tu l-ai umilit. Şi o vrei pe lady Anne.

Tearle o ţinu bine, ţintuită acolo în pat, gîndindu-se la ceea ce Zared tocmai îi spusese. Poate că, într-adevăr, nu fusese o „magie" faptul că Severn a căzut din şa. Poate că nu a căzut din şa din cauza loviturii primite de la el. Dacă stătea bine să se gîndească, lancea lui de-abia îl atinsese.

– Cineva i-a slăbit chingile lui Severn? întrebă, gîndindu-se dacă nu cumva era mîna fratelui său. Din moment ce regele plecase, este mai mult decît sigur că Oliver prinsese curaj.

– Tu ştii asta. Tu i-ai pus noroi în coif, mierea pe...

– Ce? întrebă Tearle privind-o ţintă. Eu i-am pus noroi în coif?

– Oamenii au rîs de Severn, zise ea, supărarea înlocuindu-i furia. Severn nu se va mai însura cu acea femeie bogată şi asta numai din vina mea. Dacă i-aş fi spus despre tine, de la început, ar fi putut să te omoare. Mai bine să fi fost executat decît să îndure umilinţa aceasta.

Un timp, păru că Tearle nu mai poate gîndi. Intenţionase să se îmbrace în armură neagră, să impresioneze o fată, dar, în loc s-o impresioneze, cauzase familiei ei umilinţă şi dezonoare.

– Ce vrei să fac? o întrebă încet. Să plec, să părăsesc acest loc şi să nu te mai văd niciodată?

– Da, spuse, acoperindu-şi faţa cu mîinile, ai stricat totul. Severn nu se va căsători niciodată cu mireasa lui bogată.

Tearle îi mîngîie uşor părul.

– Trebuie să crezi că am dorit numai binele tău şi al fratelui tău. Nu am intenţionat niciodată...

Zared se smuci deodată.

– Pleacă! Lasă-mă. Nu vreau să te mai văd. Ai stricat totul.

Tearle se întoarse, neînţelegînd, însă simţind durerea profundă din glasul ei. Părăsi cortul intenţionînd s-o lase în pace, dar mai întîi dorea să afle ce a vrut să spună cu noroiul din coif.

Nu i-a luat mult timp să audă povestea, pentru că pretutindeni oamenii vorbeau despre ea. În timp ce auzea reconstituirea poveştii cu albine, noroi, cu lănci rupte, Tearle se gîndi imediat la cineva.

– Hugh Marshall nu îşi va da încîntătoarea fată unui Peregrine, spuse un bărbat, rîzînd. El nu vrea să aibă ca ginere un prost.

– Pe Cavalerul Negru îl vrea Marshall. Am auzit că oferă o recompensă aceluia ce-i poate spune cine este cavalerul. Recompensa este lady Anne, spuse altcineva.

Tearle nu mai ascultă în continuare, ci plecă. Plăti un băiat să meargă la castel şi să-i predea un mesaj lui Anne, în care-i spunea că o aşteaptă în grădină, la lăsarea întunericului.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd ajunse în grădină, Anne îl aştepta deja, chipul ei frumos iradiind în lumina lunii.

– Ai fost nemaipomenit, îi spuse, ţinîndu-l de umeri şi sărutîndu-l pe obraji. Într-adevăr, nemaipomenit. Tatăl meu nu mai vorbeşte de acel Peregrine. Acum vorbeşte numai despre Cavalerul Negru care, bineînţeles, nu va fi găsit niciodată.

– Iar faptul că Severn nu mai este luat în considerare, pentru căsătorie, te mulţumeşte? o întrebă încet.

– Foarte mult. Este un om cumplit şi nu suport nici măcar să petrec cinci minute cu el. Ce ai de gînd? Nu eşti mulţumit de victoria ta?

Tearle se întoarse. Mulţumit? Intenţionase să-i arate lui Zared că nu era o persoană slabă, aşa cum credea ea, dar, din contră, a făcut-o să-l urască mai mult şi a provocat atîta umilinţă unui bărbat atît de bun ca Severn, se gîndi el.

Se uită din nou la ea.

– Cine a pus noroi în coiful lui Severn?

Anne se întoarse, nu înainte de a zîmbi.

Tearle o apucă de umeri şi o răsuci pentru a se uita ţintă la ea.

– Cine, Anne? Cine a făcut ca oamenii să rîdă de el?

Anne se smuci din strînsoare.

– Nu mă voi căsători cu el. M-a umilit în public. Ai văzut ce mi-a făcut la demonstraţie. M-a ridicat pe calul lui, în faţa lumii întregi. A încercat să mă sărute de două ori.

– Nu este ca slugarnicii bărbaţi de la Curte, nu-i aşa? Severn nu ţi-a compus poezii despre frumuseţea ta. Nu te-a încîntat cu vorbe.

Anne îl privi fix.

– Nu-mi place tonul tău, spuse, săltîndu-şi rochia, apoi plimbîndu-se de colo-colo.

Tearle o prinse de braţ.

– Severn este un om bun. Nu este foarte manierat, dar este un bărbat bun. Ţine la familia şi onoarea sa. Are foarte multă mîndrie.

La auzul acestor cuvinte, Anne răbufni, acoperindu-şi faţa cu mîinile pentru a ascunde lacrimile:

– Şi eu nu am mîndrie? Îşi ridică privirea în timp ce încerca să-şi stăpînească lacrimile. Da, l-am umilit. Da, am făcut ca oamenii să rîdă de el. Dar, spune-mi, ce altceva pot să fac? Ce alte modalităţi de luptă am? I-am spus tatălui meu că nu vreau să mă căsătoresc cu el. I-am spus-o şi lui, dar nimeni nu m-ascultă. Nu înţelegi că trebuia să fac ceva?

Tearle nu avu nici un răspuns. Oftă, apoi o întrebă:

– Cine l-a cîştigat pe tatăl tău, acum cînd Severn pare un prost pentru el?

Anne trase adînc aer în piept.

– Tatăl meu l-a ales pe bărbatul surorii mele pe baza legăturilor pe care acesta le are la tron. Pentru mine, spune că vrea un bărbat puternic.

– Un tată înţelept, murmură Tearle.

– Îl preţuieşte pe Colbrand.

– Colbrand! exclamă Tearle, înecîndu-se. Este un idiot. Nu are nici o raţiune.

– Este foarte manierat şi foarte frumos.

– Şi uşor de condus, răspunse Tearle. Dacă te vei mărita cu el, îl vei mînca de viu. Nu este o partidă bună pentru tine.

– Şi cine este? întrebă Anne, venindu-şi în fire. Acel Peregrine murdar?

– E cel mai potrivit pentru tine, din cîţi am văzut. Severn nu-ţi va permite să-l controlezi şi să-l contrazici.

– Nici nu-mi doresc să-l controlez şi nici nu doresc să mă uit la el, zise ea, punîndu-şi mîna pe braţul lui Tearle. Acest Peregrine poate îţi este prieten, dar pentru mine este un necioplit. Niciodată nu-mi vorbeşte. La cină vorbeşte numai cu tata.

– Este bine şi aşa. După cum ai spus-o chiar tu, trebuie să-l cucerească pe tatăl tău şi nu pe tine.

Se uită la Tearle, exasperată. Oare nu putea înţelege nimic?

– Colbrand îmi vorbeşte. El...

– Colbrand! şuieră Tearle. Îmi ajunge cîte am auzit despre el. Este prea prost să deosebească fete de băieţi. În mai puţin de un an, îl vei urî pe Colbrand.

Anne se uită la el.

– Nu-mi trebuie un an să-l urăsc pe acest Peregrine. Dacă îi iubeşti aşa de mult, însoară-te tu cu el, nu eu. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de această obsesie a tatălui meu de a mă căsători cu el, dar nu cred că-ţi sînt datoare. Ai obţinut ce ai vrut.

– Ce am vrut? Te implor, spune-mi ce am vrut?

Se uită, uimită, la el.

– Ha, acelaşi lucru pe care l-am vrut şi eu, să umileşti pe Peregrine. Toată Anglia va rîde de ei, iar cînd se va afla că un Howard l-a bătut pe acest Severn, vor rîde şi animalele de pe cîmpuri. Nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru războiul cu ei, pentru că le va fi prea frică să-şi mai scoată nasul din bîrlog. Zîmbi, apoi adăugă: Am făcut bună treabă împreună. Lui Severn al tău îi va fi foarte greu să găsească o soţie, fie bogată, fie săracă.

Îşi săltă rochia şi îl lăsă singur în grădină.

Tearle era prea buimac pentru a putea să se mişte în întunericul grădinii. Fiecare cuvînt pe care Anne îl spusese, îi răsuna în urechi. Dorise să impresioneze o fată, dar în loc de asta contribuise la ruşinea familiei Peregrine.

Ştia că Anne avea dreptate: identitatea Cavalerului Negru va fi, probabil, aflată. Ştiau prea mulţi oameni pentru a rămîne secretă. Ştiau unii din oamenii lui, ştia Anne, ştia Zared. Pînă să se ştie prea multe, aşa cum spusese şi Anne, toată Anglia va rîde de victoria unui Howard asupra unui Peregrine.

Tearle se gîndi la fratele său, Oliver, şi ştia că acesta

va fi foarte bucuros să afle ce făcuse. Oliver va avea grijă ca vestea despre un Howard ce a învins un Peregrine să fie răspîndită peste tot.

Se aşeză pe o bancă. Zared avea dreptate. El distrusese familia Peregrine. În ciuda unor intenţii bune, el realizase ceea ce trei generaţii ale familiei sale nu putuseră face cu arme.

Se întinse pe bancă şi se uită la stele. Era oare o cale să îndrepte răul pe care-l făcuse?

Zared nu dormise prea mult în noaptea aceea. Stătea trează, încercînd să găsească un mod de a-şi ţine promisiunea faţă de Severn şi s-o facă pe lady Anne să se căsătorească cu el. Se gîndise să meargă la Anne, dar îşi aminti felul cum aceasta reacţionase cînd Severn a salvat-o. Se gîndise să meargă la Hugh Marshall şi să pledeze cauza lui Severn, dar, aşa cum spusese şi fratele ei, nu era bine să faci *jocul proştilor*. Oricum, se îndoia că va fi crezută.

Stătea acolo şi asculta cum se foia Severn pe haina sa. Nu-şi mai petrecuse serile cicălind-o sau petrecînd cu femeile. Rămăsese în cort, refuzînd să-şi petreacă timpul cu oamenii săi; acesta era un lucru bun din moment ce ei nu erau tocmai mîndri să călărească sub steagul Peregrine.

De dimineaţă, merse să le ducă mîncare. Severn urma să se dueleze abia după-amiază şi se gîndi că nici unul dintre ei nu va părăsi cortul pînă atunci. La amiază, ieşi afară din cort pentru a rămîne singură, însă în timp ce mergea, o mînă îi astupă gura.

Lovi şi zgîrie braţul din jurul mijlocului ei, dar nu putu scăpa. Cînd se gîndi că o să moară din lipsa aerului, mîna se dădu la o parte de pe gura ei şi ea răsuflă repede. În timpul acesta, o cîrpă îi fu băgată în gură, apoi o pelerină o acoperi.

Fu luată, aruncată pe şaua unui cal şi dusă departe. Se gîndi la un Howard. Încă o dată fusese capturată de un Howard.

Călăriseră ceva timp pînă cînd Tearle se opri şi o puse jos. Nu fu surprinsă să-l vadă.

– Nu te uita la mine, spuse Tearle. Nu vreau să-ţi fac rău.

Odată pelerina aruncată, Zared o luă la fugă, scoţîndu-şi căluşul în timp ce alerga.

O prinse în mai puţin de cîţiva metri, înhăţînd-o şi ţinînd-o lîngă el, în timp ce ea se zbătea din toate puterile.

– Nu mă mai lovi, te rog, spuse, obosit. M-ai înjunghiat, am fost călcat de un cal în timp ce încercam să te protejez, aproape m-am omorît singur pe cîmp, la turnir, ai încercat să-mi tai capul, mi-ai luat orice speranţă de a mai avea copii, iar astă-noapte nu am dormit deloc. Te rog, dă-mi un moment de odihnă.

Părea aşa de obosit încît lui Zared îi veni să rîdă. Nu rîse, dar stătu liniştită deasupra lui. Era atît de cald şi confortabil, iar ea nu mai dormise de două nopţi.

– Ce mai vrei de la mine acum? îl întrebă.

Îşi puse capul pe pieptul lui.

– Te rog, nu te mai împotrivi. Sînt prea slab pentru a mă feri de pumnalele şi săbiile tale... şi de picioarele tale.

– Slab! pufni Zared. L-ai doborît pe Colbrand.

– Uşor, spuse. Foarte, foarte uşor.

– Scuteşte-mă, spuse încercînd să se îndepărteze, dar el nu o lăsă. Ţip după ajutor.

– Atunci te voi săruta.

– Nu!

Tearle zîmbi cînd văzu teama din ochii ei.

– Te căsătoreşti cu mine, dacă o fac pe lady Anne să se mărite cu fratele tău.

La auzul acestor cuvinte, Zared începu să se lupte cu el serios.

Cu un oftat, îi dădu drumul, dar, cînd încercă să se ridice, îi puse mîna pe umăr şi o făcu să stea lîngă el.

– Nu mă mărit cu tine chiar de-ai fi ultimul bărbat...

– Chiar dacă aş aduce bogăţiile lui Anne familiei tale?

– Nu mă voi căsători cu tine. Se uită la el. Tearle stătea întins înaintea ei. După un moment, continuă: Tatăl ei nu-i va permite să se căsătorească cu un Peregrine. Ai avut grijă de asta. Ne-ai făcut de rîs în întreaga Anglie.

– Nu v-am făcut de rîsul nimănui. Nu am pus miere pe armura lui Severn, nu am făcut eu steagul ăla. Dacă doresc să bat un bărbat, o voi face cu o sabie sau o lance. Îi zîmbi. Ai văzut şi tu.

– Ştiai că nu-l poţi învinge pe fratele meu, aşa că i-ai slăbit chingile calului, să pară că poţi să-l baţi.

– Puteam să-l bat pe fratele tău dacă era să-mi pierd braţul?

Faţa lui Zared se înroşi brusc şi, se depărtă puţin, gata să-l sugrume.

El chicotea şi o răsucea, aruncînd-o încoace şi încolo în braţele sale, mişcîndu-şi capul cînd încerca

să-l pocnească. După cîteva momente, Zared îşi dădu seama că Tearle se juca cu ea şi deveni rigidă. Cînd braţele lui îşi slăbiră strînsoarea, ea se îndepărtă.

– Nu mă voi căsători cu duşmanul meu, spuse ea uitîndu-se în altă parte.

– Am crezut că ţii la numele familiei tale, spuse el, ridicîndu-se. Am crezut că te doare dacă numele de Peregrine este făcut de rîs. Se îndreptă către cal, dar Zared i se puse în faţă.

– Nu ştii nimic de mîndria familiei mele, îi spuse printre dinţi. Locuieşti pe pămînturi furate. Fratele tău este nebun. Dacă te lupţi, trebuie s-o faci deghizat?

– M-am deghizat pentru a proteja numele familiei tale, spuse agasat. Nu doream ca oamenii să ştie că un Howard a învins un Peregrine.

– L-ai bătut pe fratele meu, ţipă Zared. A trebuit să-i slăbeşti chingile calului pentru a...

Se aplecă şi o sărută.

Zared îşi întoarse capul, urîndu-l pentru ceea ce o făcea să simtă.

– Nu mă voi căsători cu un Howard, pentru că îmi iubesc familia, îi şopti.

– O alianţă matrimonială va pune capăt războiului.

Se uită din nou la el, revenindu-şi.

– Fratele tău va...

– Voi locui cu tine, spuse el, unde doreşti. Voi merge cu tine să locuiesc cu fraţii tăi.

Zared clipi.

– Rogan te va omorî, îi şopti.

– Mă îndoiesc că va putea.

– Eşti un prost.

– Poate, răspunse. Poate că sînt un prost, dar nu

unul fără mîndrie. Nu am slăbit chingile calului fratelui tău. Pot să-l bat şi fără astfel de trucuri josnice.

– Ha! Nu poţi... Se opri pentru că el arăta de parcă ar fi vrut s-o sărute din nou. Se întoarse şi continuă: Oricum, nu contează. Totul a fost făcut. Lady Anne nu se va căsători cu un bărbat care s-a făcut de rîs.

– Atunci înţeleg că nu vei face nimic pentru a opri ura dintre familiile noastre sau pentru a-ţi ajuta familia să aducă o mireasă aşa bogată. Apucă frîiele calului.

– Voi face tot ce pot pentru a-mi proteja fraţii. Voi face orice.

– Oh! spuse, ridicîndu-şi sprînceana. Mie nu mi se pare.

Se uită la el cu ochii micşoraţi.

– Cum ai de gînd să-l faci pe Hugh Marshall să-i permită fiicei sale să se căsătorească cu un Peregrine?

– Lasă asta pe seama mea.

Zared îi zîmbi rece şi tristă.

– Intenţionezi să-i arunci o pelerină pe cap, să-i pui un căluş în gură şi s-o răpeşti? Howardienii se pricep atît de bine în a răpi femei lipsite de apărare! O s-o forţezi să se căsătorească cu fratele meu? Intenţionezi să cauzezi o ceartă între Peregrini şi Marshall? Intenţionezi să te aliezi cu Marshall şi să ne declaraţi război?

Tearle tăcu un moment, stînd doar şi clipind.

– Nu te poţi gîndi decît la război? Crezi că nu există nici o altă motivaţie pentru fapta aceasta, decît războiul? Nu intenţionez s-o forţez pe Anne Marshall să facă nimic. Tatăl ei o va lăsa să se căsătorească cu fratele tău.

– Eşti sigur de asta?

– La fel de sigur ca viitorul, îi zise. Nu îmi voi face

însă greutăţi aranjînd căsătoria fratelui tău, dacă nu voi obţine ceea ce vreau, în schimb.

– Şi vrei un Peregrine, scrîşni ea. Nu vei merge să locuieşti în casa fraţilor mei, cum ai spus. Mă vei forţa să merg în casa Howard. Şi apoi? Mă vei tortura? Sau mă foloseşti drept ostatic să-l obligi pe fratele meu să facă ce vrei tu?

– Ţi-am spus că nu te voi duce să locuieşti cu fratele meu. Voi locui cu tine şi cu fraţii tăi, aşa cum fac şi acum, ca Smith.

Zared îl privi fix. Era oare prost?

– Howardienii ne urmăresc. Te vor vedea cu fraţii mei şi îţi vor trăda identitatea. Cînd fraţii mei vor afla cine eşti, te vor omorî. Iar fratele tău...

– Da, ştiu, spuse, plin de dispreţ. Nu are rost să mai discutăm. Întoarce-te la fratele tău. Roagă-l să-i propună lui Colbrand să se căsătorească cu tine. Măritã-te cu el. Vezi dacă în noaptea nunţii îţi va putea spune că eşti femeie. Încălecă pe cal şi se uită la ea. Transmite-i salutările mele fratelui tău.

În timp ce se uita la el, nu se putea gîndi la altceva decît că toate necazurile ei s-au terminat. În sfîrşit, se elibera de greaua povară de a-i ţine în secret identitatea.

Dar în timp ce-şi întorcea calul, îi strigă:

– Stai!

El se opri şi se uită la ea.

– Dar cu lady Anne cum rămîne? Cum o faci să se căsătorească cu fratele meu, Severn?

– Problema este că fratele tău este subiect de batjocură, iar Hugh Marshall nu-i va permite fiicei lui să se căsătorească cu Severn.

– Şi-l poţi face să se răzgîndească? îl întrebă ea răutăcios.

Întoarse capul, însă Zared îi apucă frîiele calului.

– Spune-mi, cum? îi porunci. Îmi datorezi asta, după ce ţi-am ţinut, în secret, secret identitatea.

– Şi tu îmi eşti datoare că te-am salvat de oamenii fratelui meu, îmi eşti datoare că te-am salvat de acel cal, şi-mi eşti datoare pentru...

– Spune-mi, ţipă lovindu-i gamba cu pumnul. Este foarte important pentru familia mea.

– Îmi cunoşti mîndria, îi spuse.

Îşi puse fruntea pe gîtul calului.

– Nu mă pot căsători cu tine. Îmi eşti duşman şi te urăsc.

– Nici nu se compară cu ceea ce va simţi Anne Marshall cînd va fi obligată să se căsătorească cu fratele tău.

Zared zîmbi şi se uită la el.

– Înaintea întrecerilor, calul ei o luase la goană şi, cu toate că Severn a salvat-o, a rîs de el. A spus că va trebui să fiarbă frîiele înainte să le mai atingă.

– Este genul lui Anne.

– O cunoşti bine?

Tearle nu era sigur, dar i se păru că Zared avea un ton ciudat. Nici nu îndrăznea să creadă că era gelozie.

– Destul de bine, spuse.

Respiră adînc, pentru că voia s-o facă să ia o hotărîre. Nu mai putea suporta incertitudinea despre viitorul lui şi, din moment ce era ultima zi a turnirului, era *atunci* sau *niciodată*.

– O voi obţine pe Anne pentru fratele tău. Hugh Marshall o va da pe lady Anne lui Severn, dar nu fără

să fii de acord să te căsătoreşti cu mine.

– Nu vei reuşi, spuse ea. Hugh Marshall nu-şi va mai mărita fata cu un Peregrine.

– Atunci nu ai de ce te îngrijora, nu-i aşa? Dacă dau greş, nu va trebui să te căsătoreşti cu mine. Dar nu voi încerca dacă nu-mi juri că aşa vei face.

Zared lăsă frîiele şi se depărtă, uitîndu-se la pădure. Să se căsătorească cu el! Să se căsătorească cu un Howard! Cum vor reacţiona fraţii ei dacă vor descoperi că noul cumnat era în realitate un Howard? Severn s-ar putea să ezite în a-l omorî, din moment ce-l plăcea, dar Rogan nici n-ar fi clipit. L-ar fi spintecat. Şi apoi Oliver Howard ar fi adus armata să-l omoare.

Pe de altă parte, toată Anglia rîdea de Peregrini. Numai căsătoria lui Severn cu Anne Marshall ar fi oprit acest lucru.

Zared îşi puse mîinile la urechi. Tearle era ca un diavol ce o ispitea şi chiar arăta ca diavolul, stînd pe acel cal mare, cu ochii şi părul negru. Să se căsătorească cu el? se gîndi. Să se căsătorească cu el şi să locuiască sub autoritatea unei familii, pe care familia ei o ura de generaţii?

– Nu pot! şopti.

Tearle dădu pinteni calului.

– Stai! ţipă. Cu pumnii încleştaţi şi neuitîndu-se la el, spuse: Mă voi mărita cu tine!

– Nu te-am auzit.

Nu se uită la el.

– Mă voi mărita cu tine! şopti.

– Tot nu te-am auzit.

Se uită la el cu ochii scînteindu-i de mînie.

– Mă voi căsători cu tine, ţipă. Dacă o poţi face pe

lady Anne să se căsătorească cu Severn, mă voi căsători cu tine. Avea buzele strînse. Dar niciodată nu voi locui la fratele tău. Nu voi fi pusă niciodată sub autoritatea lui Oliver Howard.

Se uită la ea şi faţa i se lumină.

– Voi locui oriunde vei locui şi tu, pînă cînd vei vrea să mă urmezi oriunde voi merge.

– Ha! spuse ea.

Tearle zîmbi, întoarse calul şi plecă.

10

Zared se întoarse la corturi, tremurînd de furie şi frică. Ce naiba făcuse?

– Ai lipsit cam mult, se răţoi Severn.

Aproape că-i spusese ceea ce gîndeşte. Cum se putea purta aşa de urît cu ea, după ce făcuse atîtea pentru el? Am fost de acord să fac ceea ce am făcut, se corectă ea. Pînă cînd nici unul din îngrozitoarele lucruri, care se puteau întîmpla, nu se întîmplase.

Gîndul acesta o mai înveseli puţin. Poate că, în cele din urmă, nu se va întîmpla nimic rău. Poate că ea şi Severn vor putea rămîne în cort pînă la ultima luptă a fratelui ei, în cadrul turnirului, iar apoi vor putea merge acasă şi se vor preface că nimic nu se întîmplase. Poate că oamenii vor uita de misteriosul Cavaler Negru şi de noroiul din coiful lui Severn şi de drapelul cu acel satir.

Şi, bineînţeles, se gîndi ea, Dumnezeu îmi va da mîine aripi de înger. Severn dădu drumul pumnalului.

– Ce ai? Pari cam supărată, zise el.

– Nu am nimic. Sînt bine. Viaţa mea este alcătuită numai din bucurii.

Severn zîmbi.

– Ţi-e dor de Smith, nu-i aşa?

– Bine că ai şi oase să-ţi susţină capul, căci numai cu creierul ăla al tău nu îţi poţi ţine coiful pe cap.

– Nu-ţi permit să-mi vorbeşti astfel, spuse el şi, într-o secundă, fu lîngă ea gata să o plesnească.

Zared nu mai încercă să se apere sau să fugă, aşa cum făcea de obicei. În schimb avea chef să se bată zdravăn cu cineva, aşa că-i trase lui Severn un pumn zdravăn în stomac. Acesta se strîmbă de durere, apoi o apucă de ceafă şi o împinse.

– Ce naiba ai? întrebă el chiar în momentul în care Zared îl lovi în fluierul piciorului.

– E, fir-ai tu..., strigă el, tîrînd-o în cort.

Severn avea de gînd să-i dea surorii lui mai mici o binemeritată lecţie, însă în acel moment, intră Smith, împreună cu o femeie bine îmbrăcată, ce purta încă urme de lacrimi pe obraji şi care se ţinea de braţul lui. Severn ridică privirea spre Smith, însă chiar atunci, Zared îl lovi în coaste. Gemînd, el îi trase una făcînd-o să se rostogolească pe pămînt.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Zared se ridică clătinîndu-şi capul pentru a nu mai simţi ameţeala, apoi, cum îl văzu pe Howard, se încruntă.

– Spune-i, îi porunci Tearle femeii.

Ea începu să plîngă, apoi îşi plecă capul făcînd un semn negativ.

Tearle îşi încolăci braţul pe mijlocul ei.

– O să te dau lui, atunci, o amenință el.

Femeia îl privi cu teamă pe Severn.

– Fratele meu nu este... începu Zared, însă Tearle o întrerupse:

– Spune-i, îi ordonă femeii care se tînguia zicînd:

– Ea mă va ucide.

Tearle nu-i mai spuse nimic femeii însă după privire, nici nu mai era nevoie. Privirea lui era suficient de sugestivă.

Zared privi această femeie care plîngea cu sughițuri. Cînd începu să vorbească, rosti cuvintele atît de încet, că abia o putu auzi:

– Lady... noroi... armura... stindardul.

Zared îl privi, uimită, pe Severn și observă că și acesta se chinuia să audă și să înțeleagă.

– Mai tare, spuse Tearle.

Femeia îl privea pe Severn ca și cum ar fi privit un diavol.

– *My* lady nu dorește să se căsătorească cu tine. Ea a plătit pe cineva pentru a-ți pune noroi în coif și miere pe armură. Tot ea a plătit pe cineva pentru a picta acel satir pe...

Femeia se opri, căci Severn se apropia de ea, însă Tearle, vrînd s-o protejeze, se puse în fața ei.

– Nu este ea, spuse Tearle. Lady Anne a făcut asta.

– Anne? întrebă Severn, mirat la culme. De obicei, femeile îl plăceau și făceau tot ceea ce el dorea, fiind încîntate că-i puteau fi pe plac. Fără îndoială că Severn era un bărbat chipeș. Dacă n-ar fi fost fratele ei, Zared l-ar fi considerat mai frumos decît Colbrand, așa că erau surprinzătoare știrile despre lady Anne.

– Lady Anne a făcut toate acestea? întrebă Severn.

– Da, răspunse Tearle. Ea îl place pe Colbrand însă acesta știe că tatăl ei te place și te vrea pe tine ca ginere, așa că s-a gîndit că o să facă o glumă bună pe seama ta.

Zared îl observă pe Severn. Mînia îi înroșise gîtul și obrajii, parcă și ochii.

– O glumă? spuse el. Eu am fost făcut să par ca un prost și ea consideră că a făcut o glumă? A săvîrșit cel mai josnic lucru, făcînd lumea să rîdă de mine. De mine! Un Peregrine. Cine se crede? Cine este ea? Nu este nimic altceva decît fiica unui așa-zis comerciant, în timp ce eu... Se întrerupse, nemaiputînd continua. Unde este ea acum?

– Cred că servește cina, spuse Tearle, înviorat. Îi dădu drumul femeii, însă aceasta nu se mișcă.

– Am să-i arăt eu ce înseamnă să rîdă cineva de mine, spuse Severn.

– *My* lord, se tînguí femeia. Nu puteți...

Severn o împinse și ieși din cort. Femeia îl urmă implorîndu-l să nu-i facă nici un rău lui lady Anne.

– Ce-ai făcut? se răți Zared.

Tearle zîmbea nevinovat.

– Nu pot spune încă, dar judecînd după temperamentul fratelui tău, pot ghici.

Zared nu-și mai pierdu timpul cu el și alergă după fratele ei. Poate că-l mai putea opri pe Severn. Poate că va putea să împiedice astfel ca numele de Peregrine să mai fie ținta rîsetelor și glumelor mulțimii.

– Ajutor, țipă Anne. Vă implor să mă ajute cineva!

Severn o răsturnă pe Anne pe genunchi și îi ridică rochia, dezvelindu-i fundul. „Plici".

– Asta este pentru noroiul din coif, spuse el. Se auzi

apoi un alt „plici". Iar asta, pentru noroiul de pe faţa mea.

În acel moment, oamenii începură să-şi dea seama despre ce vorbea Severn. Ei ştiau faptul că Peregrinii nu cunoşteau mai nimic despre bunele maniere şi avuseseră timp destul să observe comportamentul prea înfumurat al lui lady Anne. Aşa că tot ce aveau de făcut era să pună aceste date cap la cap.

Hugh Marshall fu primul care începu să rîdă. Era o plăcere pentru el să-şi vadă fata prea-deşteaptă adusă la acest nivel.

– Şi pentru lăncile rupte. Şi pentru miere. Şi pentru stindard, spuse Severn lovind-o cu mîna peste fund, la fiecare propoziţie pe care o rostea.

Anne încetă să se mai zbată cînd auzi primul rîset. Frica se transformase în mînie şi ură. Îşi strînse pumnii, îşi încleştă dinţii şi refuză să plîngă din cauza acestei umilinţe. Căci, într-adevăr, asta era umilinţă. Severn nu o lovise tare, însă loviturile lui o usturau. Era furioasă la culme.

Imensa şi vechea sală răsuna de rîsetele oamenilor: invitaţi, servitori, copii. Pînă şi cîinii începură să schelălăie şi să alerge de colo, colo.

În cele din urmă, Severn îi aranjă rochia şi o ridică pe Anne în picioare. Mulţimea amuţi, căci voia să audă ce avea de spus Severn.

– Asta ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte. Altă dată să nu mai faci glume pe seama bărbaţilor, spuse Severn, continuînd să stea pe bancă. Cu Severn stînd pe bancă, Anne era exact de înălţimea lui. Îl privi în ochi. Pe faţa lui se putea citi bucuria triumfului. În secunda următoare, îl scuipă.

Mulţimea amuţi.

Severn, după un moment de furie, o înşfăcă din nou şi o trase spre el apăsîndu-şi buzele pe buzele ei.

Mulţimea începu să rîdă şi să aplaude, iar cînd văzu că Severn nu o slăbeşte din lungul şi apăsatul sărut, se ridică în picioare în semn de aprobare.

Anne se împotrivea, însă puterea ei nu se compara cu a lui.

După ce, în sfîrşit, Severn încetă să o mai sărute, o luă în braţe, se îndreptă spre masă şi o aşeză cu fundul pe platoul, pe jumătate plin cu mîncare, din faţa tatălui ei.

– Vă sfătuiesc să vă supravegheaţi mai îndeaproape fiica, spuse tare Severn, după care se întoarse şi voi să iasă din sală.

Oamenii rîdeau din nou, dar acum, se gîndi el, nu mai rîdeau de un Peregrine.

În tot acest timp, Tearle o ţinu strîns pe Zared. Nu mai fu nevoie să-i ţină mîna la gură pentru a nu ţipa – probabil nu ar mai fi fost nevoie să o ţină deloc – însă el nu voia să-i dea drumul.

În timp ce Severn se întoarse lăsînd-o pe lady Anne cu fundul în platoul cu friptură de carne de porc, Zared se întoarse furioasă spre Tearle şi-i spuse:

– Acum, Hugh Marshall nu-şi va mai mărita niciodată fata cu un Peregrine.

– Linişte! strigă Hugh Marshall, iar toată sala amuţi.

Severn se opri acolo unde era, cu mîna pe spadă, pentru cazul că va fi nevoie să se apere. Zared ieşi din acel colţ, alăturîndu-se fratelui său pentru a se lupta alături de el.

Încet, Severn se întoarse spre Hugh Marshall.

Hugh o împinse din nou pe Anne, să stea cu fundul pe acel platou, cînd ea încercă să se ridice.

– Am să-ţi spun ceva Peregrine.

– Vă ascult.

Nici unul din sutele de oameni din sală nu mai scotea un sunet, nu mai făcea vreun zgomot. Toţi îşi ţineau respiraţia. Oare bătrînul şi înfiorătorul Hugh îi va declara război bietului Peregrine, pentru felul cum acesta se purtase cu fata sa?

Anne se întoarse şi se uită, triumfătoare, la Severn, stînd cu mîinile încrucişate pe piept, cu fundul în platoul cu mîncare şi cu picioarele în mîncarea de varză înăbuşită. Spera că tatăl ei va ordona uciderea lui Severn.

– Este datoria mea, spuse Hugh, a cărui voce răsună în tăcerea din jur, ca tu... Se întrerupse, respiră adînc, îşi roti privirea prin sală, apoi reluă: Aş fi onorat, sir, dacă v-aţi căsători cu fiica mea.

Acoperişul aproape că se prăbuşi din cauza exploziei de rîs.

Zared rămase cu gura căscată şi-l privea pe Severn, al cărui piept tresălta de mîndrie. Elegant şi cu un aer de om încrezut, Severn se îndreptă spre Hugh, trecu pe lîngă Anne, fără să-i arunce vreo privire, ca şi cum ea nici n-ar fi fost de faţă, luă de pe masă friptură de porc, se aşeză şi începu să mănînce.

– Cît de mult aur sînteţi dispus să-mi daţi pentru a vă lua de pe cap această mică vrăjitoare?

Toţi rîdeau aşa de tare, că abia mai puteau sta pe bănci şi, Doamne, ce-i mai plăcea lui Severn! Avea de gînd să negocieze căsătoria pe îndelete şi să se bucure de fiecare secundă, căci acum lumea nu mai rîdea de familia lui.

Zared rămăsese acolo, uitîndu-se cum Severn se tîrguieşte cu Hugh în privinţa zestrei lui Anne, ştiind că reputaţia Peregrinilor nu va suferi de pe urma acesteia. Vedea capul lui Hugh aprobînd atunci cînd Severn cerea mai mult şi mai mult aur, dacă îl va scăpa de povara ce o constituia lady Anne.

Lui Zared îi era parcă milă de Anne, dar mila asta dispăru cînd îşi aminti cum rîsese lumea de Severn. Însă după ce aruncă o privire spre Anne, ce avea faţa roşie de mînie, se gîndi că nu Severn va rîde, în cele din urmă, căci, fără îndoială, nu va fi uşor să trăiască alături de o femeie ca Anne.

După un timp, zgomotul din sală începu să o obosească, aşa că părăsi încăperea. Avea o mulţime de lucruri de făcut în privinţa nunţii lui Severn.

Afară, nu mai erau decît cîţiva oameni, mai toţi auzind de eveniment, se năpustiseră în sală pentru a fi de faţă la negocierile dintre Hugh şi Severn.

O mînă se aşeză pe umărul lui Zared.

– Ai uitat unica noastră înţelegere?

Zared se întoarse şi, văzîndu-l pe Howard, îşi aminti totul.

– Ce înţelegere? spuse ea, trăgînd de timp. Gura i se uscase deja.

Tearle îi zîmbi.

– I-am dat fratelui tău o soţie bogată.

– Tu i-ai dat-o? Tu nu ai nimic de-a face cu asta. Fratele meu a cîştigat-o prin... prin... A cîştigat-o, umilind-o, făcînd oamenii să rîdă de ea. Tu nu ai contribuit cu nimic.

– Eu am cauzat toate acestea. Eu i-am spus fratelui tău că Anne îi jucase farsele acelea.

– Da, însă nu asta l-a făcut pe Hugh Marshall să-şi de-a fata. Fratele meu a făcut asta singur, fără ajutorul tău, aşa că nu mai este nici o înţelegere între noi. Se întoarse, însă el o prinse de umeri şi o răsuci spre el.

– Eu am aranjat totul. Cunoşteam temperamentul fratelui tău şi ştiam că, atunci cînd este furios, nu se mai poate controla, el...

– Poate controla o sabie şi, dacă acum ar fi de faţă, ar controla-o asupra ta!

– Oh! exclamă Tearle, fără să fie deloc tulburat. Nu s-a putut controla deloc astăzi, iar eu ştiam că aşa se va întîmpla. Dacă Anne ar fi avut un alt tată şi nu unul care apreciază mai mult forţa decît mintea, nu i-aş fi spus lui Severn ce a făcut Anne. Însă am intuit corect ceea ce va face Severn, precum şi faptul că Hugh va fi încîntat de comportamentul lui. Eu, drăguţă soţie, am aranjat căsătoria lor.

– Soţie? spuse ea pe nerăsuflate. Nu sînt soţia ta şi nu voi fi niciodată. Eu nu pot fi de acord cu o înţelegere ale cărei condiţii nu au fost respectate. Tu nu puteai şti dinainte ce se va întîmpla. Severn ar fi putut ucide femeia, era în stare s-o facă, iar tatăl ei ar fi putut...

– Trebuie să reţinem faptul că Severn nu l-a făcut nici un rău. Dacă i-ar fi făcut, ar fi fost acum plină de vînătăi, iar eu îţi spun că n-am mai văzut pînă acum o femeie care ar trebui muştruluită. Tu însă ai merita-o din plin.

– Habar n-ai de nimic. Hugh Marshall ar fi putut ordona uciderea lui Severn pentru ceea ce el a...

– Este trist dar adevărat faptul că Hugh Marshall nu o poate face pe Anne să-l asculte. Ea are mai mult creier în piciorul drept decît are el în tot corpul, şi asta

nu-i place deloc. Am auzit, de asemenea, zvonuri că el nu este tatăl ei adevărat. El parcă doreşte să o facă pe Anne să plătească pentru aceste zvonuri, chiar dacă ea nu este de vină cu nimic.

– Vrei să mă faci să cred că tu ştiai dinainte toate acestea şi de aceea ai adus-o pe acea femeie să-i spună totul lui Severn?

– Nu, l-am adus-o pentru a-i da lui Severn soţia pe care o doreşte, astfel încît să pot avea şi eu soţia pe care o doresc.

Zared nu mai putu scoate un cuvînt. După un moment, îşi reveni şi îi întoarse spatele.

– Tu nu puteai şti ce se va întîmpla, de aceea nu tu eşti cauza acestei căsătorii şi de aceea înţelegerea mea cu tine nu mai este valabilă.

Merse aproximativ zece metri, apoi se opri. Oare ce va face el acum? se întrebă ea. Se va duce la fratele lui şi va ridica o armată împotriva Peregrinilor? Îi va provoca pe Severn la o luptă pe viaţă şi pe moarte? Îi va spune lui Severn cine este şi va da naştere astfel la un război?

Întoarse privirea şi văzu că Tearle o luase într-o direcţie opusă. Alergă după el.

– Ce ai de gînd acum?

– Ce am de gînd? Tocmai mi-ai dat de înţeles că nu pot plănui nimic dinainte.

– Ce ai de gînd să ne faci acum? întrebă ea, cu dinţii încleştaţi.

– Să vă fac? De ce v-aş face eu ceva?

– Pentru că eu nu respect învoiala. Vreau să spun, se corectă ea repede, vreau să te întreb, ce ai de gînd să faci familiei mele, din cauză că nu vreau să mă

căsătoresc cu tine, pentru că înţelegerea ta este falsă?

– Nu voi face absolut nimic, spuse el zîmbind.

– Oh, înţeleg. Fratele tău va face totul. Te duci la el pentru a pune la cale un război? Vei folosi ceea ce ştii pentru a ne distruge?

– Nu-i voi spune niciodată fratelui meu sau altcuiva că un Peregrine a refuzat să respecte o înţelegere. Nu voi spune nimănui că o persoană, care poartă mîndrul şi vechiul nume de Peregrine, are atît de puţină onoare.

– Noi, Peregrinii, nu sîntem lipsiţi de onoare, se răţoi ea.

– Ştiu asta în privinţa fratelui tău, dar tu... Spune-mi, fratele tău Rogan este ca tine sau ca Severn?

Zared îşi strînse pumnii, mînioasă.

– Toţi sîntem oameni de onoare. Eu cu atît mai mult.

– Dacă spui tu, poate că este adevărat.

Zared ar fi vrut să-l ucidă, să înfigă un pumnal în el şi să-l vadă cum sîngerează.

– Mă voi căsători cu tine, ţipă ea.

– Nu, spuse el, îndepărtîndu-se.

Zared se aşeză în faţa lui.

– Nu? Dar înţelegerea noastră spune ca eu să mă căsătoresc cu tine, dacă Severn se căsătoreşte cu Anne.

– Severn a făcut totul singur. Nu eu am avut plăcerea de a o face pe Anne să se zbată în braţele mele. El a făcut totul singur.

– Dar tu i-ai spus că Anne i-a făcut farsele acelea.

– Ce are asta a face cu faptul că Severn a bătut-o la fund?

Bărbatul este într-adevăr prost, se gîndi ea.

– Dacă nu i-ai fi spus tu, Severn n-ar fi ştiut şi, dacă

n-ar fi ştiut, nu s-ar fi dus şi n-ar fi luat-o pe lady Anne... Se opri brusc.

– Da? Spuneai că, dacă eu nu i-aş fi spus lui Severn, el nu ar fi acum logodit cu lady Anne?

Zared refuză să mai vorbească, însă îl aprobă scurt şi abia perceptibil.

– Aşa că se pare că eu am respectat înţelegerea. Tu însă nu vrei să respecţi partea ta. Înţeleg acum. La revedere, lady Zared. Tearle îi zîmbi şi îi întoarse spatele.

Zared îl prinse de braţ.

– Unde te duci?

– Acasă, la fratele meu de care ţi-e atît de teamă, spuse el zîmbind. Pari îngrijorată de faptul că eu aş pune la cale o răzbunare, din cauză că tu nu respecţi înţelegerea. După părerea mea, încălcarea jurămîntului este o dezonoare. Tu trebuie să trăieşti cu asta pe conştiinţă tot restul zilelor tale. Dacă aş fi eu în locul tău, nu mai m-aş putea suporta, însă tu eşti o Peregrine şi nu o Howard şi poate că, pentru tine, numele tău înseamnă mai puţin decît înseamnă Howard pentru mine. Oricum, este alegerea ta. După părerea mea, unii oameni au onoare şi alţii n-au. În acest caz se pare că tu nu ai. De aceea...

– Termină, ţipă Zared, cu mîinile la urechi. Mă voi căsători cu tine.

– Nu poţi face asta, căci se pare că tu te îndoieşti de faptul că eu am respectat înţelegerea.

– Ţi-ai respectat-o, se răţoi ea. Ţi-am mai spus-o. Vrei să strig de pe acoperişul caselor?

– Ar fi o plăcere să te privesc cum îi spui fratelui tău că doreşti să te căsătoreşti cu mine.

– Doresc să mă căsătoresc cu tine? Tu eşti ultima persoană cu care aş dori să mă căsătoresc.

El îi întoarse spatele şi plecă.

– Bine, bine. Îi voi spune lui Severn că eu... Zared înghiţi în sec, apoi reluă: Îi voi spune că doresc să mă căsătoresc cu tine. Va deveni suspicios, altfel.

– Ce drăguţ din partea ta! spuse el zîmbind. Ne întîlnim la biserică peste două ore.

– Două... două ore?

– Bineînţeles, dacă doreşti să respecţi înţelegerea. Dacă nu, plec. Dacă tu poţi trăi cu această lipsă de onoare, atunci pot şi eu.

– Voi fi acolo, spuse ea, apoi, furioasă, se întoarse pe călcîie şi plecă.

Tearle zîmbea. Era foarte fericit.

11

Zared stătea ţeapănă în şa, încercînd să nu se uite la bărbatul ce călărea lîngă ea, bărbatul care-i era soţ. Erau căsătoriţi de două zile şi ea era încă virgină. Era bucuroasă, bineînţeles, că Howard nu se atinsese de ea, însă o parte din ea nu putea fi de acord cu faptul că el nu o făcuse, în adevăratul sens al cuvîntului, soţia lui.

Pe lîngă asta, ea-i spusese cîteva lucruri care-l înfuriaseră la culme.

După ce ea acceptase să-i fie soţie, Tearle nu-şi pierduse timpul să se ducă să ceară permisiunea lui Severn. Severn, la rîndul lui, era încă implicat în propria lui căsătorie, aşa că nu şi-a pierdut timpul cu căsătoria lui Zared. Îl plăcea pe Tearle, credea că Liana îl trimisese, aşa că îşi dăduse consimţămîntul repede. Zared se simţise jignită şi se supărase că fratele ei acordase atît de puţină atenţie faptului că ea se căsătoreşte. Severn o sărutase pe frunte şi se întorsese repede să numere monedele, împreună cu Hugh Marshall.

Zared nu rostise o vorbă pe drumul spre biserică, iar mormăielile, ce le rostise, ca răspunsuri la întrebările preotului, abia dacă se auziseră.

După ceremonie, Zared stătuse ţeapănă cînd Tearle se aplecase şi o sărutase pe obraz. Mai erau oameni în biserică care-şi dădură coate şi rîseseră, căci se părea că acest bărbat musculos se căsătorise cu un băieţel pipernicit. Zared îşi ţinuse capul sus, refuzînd braţul lui Tearle, pe drumul de la biserică spre caii care aşteptau.

Încălecase şi încercase să nu i se facă frică. Ce urma oare să-i facă Howard? Oare intenţiona să o ducă în casa fratelui său, acolo unde atîţia Peregrini muriseră? Oare o va folosi pentru a-i şantaja pe fraţii ei?

– Nu sînt un diavol, spusese Tearle încălecînd. Nu am de gînd să te torturez. Zared nu-i răspunsese. Nu-l întrebase unde o duce sau ce avea de gînd să facă cu ea. Bineînţeles, el îi spusese că o va duce la fraţii ei şi că va locui la Peregrini, însă ea nu-l crezuse.

Părăsiseră pămînturile familiei Marshall, luînd cu ei doar ce puteau duce caii, iar după aceasta îi întîmpinaseră trei oameni – oamenii familiei Howard.

Zared îşi dăduse seama că fusese trădată. Ea însăşi căzuse în plasă, căci ştia că, dacă nu se căsătorea, asta ar fi cauzat moartea fraţilor ei. Călărea alături de bărbatul ce-i era soţ, însă nu-i vorbea. De cîteva ori, Tearle încercase să-i vorbească, însă ea nu-i răspunse. Era nevoie de tot curajul şi de toată puterea ei pentru a se abţine să nu plîngă. Se gîndise cum să-i ucidă pe cei trei bărbaţi ce călăreau alături de ei, însă îşi dăduse seama că nu o putea face. Trebuia să înfrunte ceea ce ştia că o să i se întîmple.

În noaptea nunţii lor, toată frica şi suferinţa ei ieşiseră la suprafaţă. Howard închiriase o cameră la un han. La cină, ea stătuse tăcută lîngă el. Nu a scos o vorbă şi a mîncat foarte puţin. De cîteva ori s-a uitat la Tearle şi a observat că el o privea cu ochi blînzi, de parcă ar fi înţeles prin ce trecea şi ce simţea însă Zared nu se lăsase impresionată.

Cînd sosise vremea de culcare, foarte politicos, Tearle o trimisese pe hangiţă sus, cu Zared, care însă nu se dezbrăcase, stătuse ţeapănă pe marginea patului, aşteptîndu-l.

Puţin timp mai tîrziu, Tearle intrase în cameră şi, la lumina unei singure lumînări, începu să se dezbrace, în timp ce Zared privea prin draperiile patului, auzind foşnetul aşternutului, cînd Tearle se băgase lîngă ea.

La atingerea lui, toată furia şi mînia lui Zared ieşiseră la suprafaţă. Mai tîrziu, nu-şi mai aminti ce anume îi spusese însă ştia că folosise cuvinte pentru care, dacă le-ar fi spus fraţilor ei, ar fi mîncat o bătaie zdravănă. Îi spusese lui Howard ce credea ea despre trădarea şi minciunile lui. Îi mai spusese că sufletele Peregrinilor morţi vor veni după el şi nu-i va da pace o clipă. Îl făcuse cum îi venise la gură şi-i spusese că-şi va lua singură viaţa, dacă el se va atinge de ea.

Cîteva zile mai tîrziu, încă îşi mai amintea chipul şi privirea lui de atunci. Părea să fi rămas uimit de acuzaţiile şi ura ei. Se dăduse jos din pat, îşi trăsese pantalonii şi se întoarse spre ea.

– M-am înşelat. M-am gîndit că poate...

– Poate ce? se răţoise ea.

– Că poate putem fi soţ şi soţie. Se pare însă că m-am înşelat.

– Sîntem un Howard şi o Peregrine, spusese ea. Cum putem fi şi altceva? Te aşteptai să te iubesc din cauza unor cuvinte rostite la biserică? Crezi că momen-

tele acelea din biserică pot să şteargă ura dintre familiile noastre care dăinuieşte de trei generaţii? Ţi-am spus că te urăsc. Nu m-ai crezut?

Tearle tăcuse cîteva momente, privind-o.

– Nu cred că te-am crezut. Eu ţin la tine de cînd te-am văzut prima oară. A fost o prostie din partea mea să mă gîndesc că sentimentele sînt reciproce. S-a îmbrăcat cu cămaşa, apoi şi-a strîns şi celelalte lucruri şi s-a îndreptat spre uşă. Ne vedem mîine dimineaţă, a spus el ieşind din cameră.

Pentru un moment, Zared a fost prea uimită pentru a mai vorbi. A stat pe pat bîlbîindu-se la uşa închisă. Ce fel de bărbat era el? Dacă ea ar fi spus unuia din fraţii săi numai şi jumătate cîte îi spusese lui Howard, ar fi păţit exact ce păţise şi lady Anne cînd s-a înfuriat Severn. Însă Howard nu procedase deloc aşa. Din contră, în loc să-i răspundă cu aceeaşi mînie şi ură, a ieşit din cameră, lăsîndu-şi mireasa singură în noaptea nunţii.

Zared nu a dormit prea mult în acea noapte. Dimineaţa a coborît la parter unde Howard o aştepta deja. Soţul ei nu a mai ajutat-o să urce pe cal, aşa cum făcea de obicei şi nici nu i-a mai vorbit toată ziua.

Noaptea următoare stătură la un han, iar el nu se mai sinchisi să vină în camera ei. Era prea obosită ca să stea trează. Cînd se trezi dimineaţa, încercă să-şi stăpînească indignarea. Călări alături de el şi găsi tăcerea lui mai enervantă decît găsise vorbăria lui continuă.

– Unde mergem? întrebă ea, rostind cuvintele mai dur decît voise să le rostească.

El o privi cu asprime. Era neras şi avea cearcăne sub ochi. Dacă ea n-ar fi fost atît de preocupată de propria ei suferinţă, poate s-ar fi întrebat ce se petrece cu el. Nu avea de unde să ştie că Tearle îşi petrecuse cele două nopţi singur, stînd treaz, cu sticla de băutură în mînă, blestemîndu-şi zilele. Se felicitase că fusese atît de inteligent încît o făcuse să se căsătorească cu el, însă nu se gîndi decît la oficierea căsătoriei. Poate era o prostie din partea lui să creadă că Zared ar fi putut să-l iubească, după tot ce-i spusese. Chiar dacă o cunoştea bine, nu se aştepta la vehemenţa cu care îl atacase în noaptea nunţii. O cîştigase, e adevărat, dar cu ce se alesese? Cu o femeie care-l ura din tot sufletul.

– O să te duc la fratele meu să te bage într-o pivniţă şi să te tortureze. Îi voi da voie să te folosească în războiul împotriva fraţilor tăi. Eu, ca şi el, am marea dorinţă de a cuceri acel castel părăginit al vostru. Este marea mea dorinţă, aceea de a-l vedea pe Severn mort şi de a fi căsătorit cu o femeie care mă urăşte.

Zared nu se mai uită la el. Repetă întrebarea, dar cu o voce mai blîndă:

– Unde mergem?

– La mine acasă. Nu stau decît foarte rar cu fratele meu. Casa aparţine mamei mele. Zared îl privi surprinsă. Te surprinde faptul că am avut şi eu mamă? Sau ţi s-a spus că Howardienii s-au născut direct din iad?

– Nu m-am gîndit niciodată la mama ta. Fratele tău a lăsat-o să moară de foame pe a mea, cînd eu eram copil.

Tearle întoarse privirea.

– Da, Oliver ar fi în stare să facă asta.

Zared nu-i mai vorbi, pentru cîteva momente, apoi îl întrebă despre mama lui, spunîndu-i că ea crede că el fusese crescut în Franţa. Tearle îi spuse că trăise, într-a-

devăr, împreună cu mama lui, în Franţa, dar că, în fiecare an, ea se întorcea pe proprietatea ce fusese cîndva a tatălui ei, pentru a supraveghea oamenii ce munceau pămîntul, luîndu-l şi pe el.

Urmă o altă perioadă lungă de linişte, apoi Tearle o privi.

– Ştii de ce am dorit să mă căsătoresc cu tine?

– Nu, răspunse ea sincer. Nu ştiu.

– Pe de o parte, pentru că vreau să se termine acest război şi ura dintre familiile noastre. A mers prea departe ura asta. Spre deosebire de tine, eu n-am fost crescut în această ură dintre Howardieni şi Peregrini. Ştiu că este o dispută în privinţa proprietarului pămîntului şi titlului. Fratele meu nu are copii şi, uitîndu-mă la el, îmi pot da seama că nu va mai trăi mult.

– Atunci tu vei deveni duce, spuse Zared încet.

– Da, voi deveni duce. M-am gîndit că, dacă mă voi căsători cu o Peregrine şi din această unire se va naşte un copil, atunci, copilul într-o zi, va moşteni pămînturile şi titlul. În acest fel şi familia Howard şi familia Peregrine vor deţine, împreună, ceea ce doresc amîndouă.

– Nu, spuse Zared înţepată. Este pămîntul Peregrinilor. Aşa a fost dintotdeauna. Fratele meu Rogan ar trebui să fie duce, iar fiul lui ar trebui să-l urmeze. Nici un Howard n-ar trebui să deţină nici titlul, nici pămînturile.

Tearle ridică dintr-o sprînceană.

– Fiul tău va deveni duce. Nu doreşti asta?

– Fiul meu nu ar merita titlul. Şi nici tu. El aparţine fratelui meu Rogan. Te-ai căsătorit cu mine pentru a asigura titlul pentru tine şi pentru fratele tău?

La auzul acestor cuvinte, Tearle oftă şi dădu din cap.

– Oare mereu o să crezi ce este mai rău despre mine? Eu nu sînt ca fratele meu. Am văzut o modalitate prin care să pun capăt acestei uri dintre familiile noastre şi tu-mi spui că doresc puterea. Ce să fac pentru a-ţi dovedi faptul că sînt o persoană de încredere?

– Cînd vei moşteni titlul, dă-i-l fratelui meu.

Tearle holbă ochii.

– Bunica ta nu a fost niciodată căsătorită legal. Numai legenda spune că a fost căsătorită. Familia ta este un grup de bastarzi. Chiar regele a spus asta.

– Nu este adevărat, ţipă ea. Familia mea este adevăratul proprietar a ceea ce deţine fratele tău. El nu s-ar lupta pe viaţă şi pe moarte cu noi, dacă n-ar fi aşa.

– Poate asta are de-a face cu faptul că fraţii tăi i-au omorît pe ai mei, spuse Tearle, apoi se opri un moment. Dacă această căsătorie a noastră şi copilul ce se va naşte nu vor pune capăt acestei uri dintre familii, nu văd nici un motiv pentru care am mai rămîne căsătoriţi.

– Nici eu, spuse ea privindu-l ţintă.

Tearle o privi un timp, apoi zîmbi.

– Am mai făcut prostii la viaţa mea, dar nu ca asta. Zared, continuă el luîndu-şi băscuţa de pe cap, îmi cer scuze că te-am forţat să te căsătoreşti cu mine. Îmi cer scuze că m-am gîndit că, poate, te voi face să ţii la mine. Îmi dau seama acum că am fost un prost. Ura unui Peregrine este mai puternică decît dragostea unui Howard. Cum nu poate fi vorba de nici un compromis, în această ură, cum fiecare parte doreşte capitularea definitivă a celeilalte părţi, propun să punem capăt acestei căsătorii.

– Cum... cum putem face aşta?

– Voi scrie o petiţie regelui. Sînt sigur că, dacă îi voi da o parte din pămîntul meu, va fi de acord cu anularea

căsătoriei. Atunci vom putea să ne întoarcem fiecare la treburile lui. Oamenii voştri îi vor spiona pe ai noştri şi invers. Vrei aşa?

– Nu sînt sigură, spuse ea ezitînd.

– Nu eşti sigură? Ce altă alternativă ar mai putea exista? Tu mă urăşti şi spui că mai bine ai muri decît să te ating, deci nu poate fi nici o speranţă că vom avea copii. Eu îmi doresc copii, aşa că propun să locuim în casa mamei mele pînă primim răspunsul regelui. Nu cred că vreau să stau cu aceşti formidabili fraţi ai tăi şi presupun că nici tu nu vrei să locuieşti împreună cu fratele meu.

– Nu, spuse ea repede. Nu vreau să stau în casa fratelui tău.

– Atunci am aranjat. Bineînţeles dacă eşti şi tu de acord. Nu vreau să mai fiu acuzat că te-am silit să te căsătoreşti cu mine, că te-am silit să te culci cu mine. Aşa cum ai spus şi tu, mai bine te-ai împerechea cu... Cum i-ai spus? A, da. Cu un cocoşat cu trei picioare şi cu semnul diavolului pe obraz. Am reţinut bine?

Zared întoarse privirea, căci se înroşise. Spusese multe lucruri urîte în noaptea nunţii şi nu-şi mai amintea nici jumătate din ele. Ar fi spus orice în noaptea aia, pentru a-l împiedica să o atingă. Dădu afirmativ din cap.

– Bine. Se pare că sîntem, în sfîrşit, de acord, într-o privinţă. Cu cît căsătoria se anulează mai repede, cu atît ne vom despărţi mai repede, iar eu pot face rost de cîteva femei pentru mine. Zîmbi într-un fel pe care Zared nu-l mai văzuse. Întreaga faţă i se relaxase. La turnir era cea mai frumoasă fată blondă, cu ochi verzi. Părul ei era... Se opri, tuşi puţin, apoi adăugă: Ei bine, am stabilit. Batem palma?

Zared dădu mîna cu el, apoi întoarse privirea. Căpătase ceea ce dorise, însă nu ştia de ce nu era fericită.

Cînd văzu casa soţului ei, Zared fu şi mai nefericită. Era o casă – nu o fortăreaţă apărată de ziduri înalte, o casă mare, frumoasă, din piatră portocalie. În grădina imensă, ce o înconjura, erau copaci umbroşi sub care puteai vedea şi căprioare. Totul era curat şi al naibii de frumos.

Pe de-o parte, ei nu-i plăcu casa, gîndindu-se că este prea descoperită, că poate fi cucerită de oricine. Pe de altă parte, găsea locul încîntător.

Cînd intră în curte, caii loveau cu copitele pavajul ce ducea spre uşa casei. Auzind zgomotul, oamenii din casă ieşiră să-i întîmpine. Erau trei doamne în vîrstă, ce purtau haine din brocart, iar pe cap, bonete ce străluceau din cauza bijuteriilor.

Tearle le făcu cunoştinţă, iar cele trei doamne fură politicoase şi amabile, îndeajuns să nu reacţioneze cînd văzură că Zared era îmbrăcată băieţeşte. Ea se gîndise să descalece şi să facă o mică plecăciune în faţa lor, însă Tearle o prinse repede de mînă şi o împiedică să se aplece.

Îi spuse că cele trei doamne drăguţe erau servitoarele şi că ele vor avea grijă de ea, aşa cum avuseseră şi de mama lui. Îi spuse să se ducă cu ele şi că se vor întîlni la cină.

În timp ce se uita la acele femei, la frumoasele lor straie, Zared simţi un nod în stomac. Pînă în acel mo-

ment se gîndise că, atunci cînd va trebui să se îmbrace ca o femeie, viaţa nu va mai avea nici o valoare pentru ea. Fusese atît de preocupată de furia împotriva soţului ei, că nu se gîndise deloc la această problemă. Se gîndise la un halat de mătase şi fusese emoţionată închipuindu-şi acea mătase moale pe pielea ei. Totuşi o parte din ea era îngrozită. Se uita la oamenii angajaţi de Howardieni. Fără îndoială se duceau la grajduri sau în salonul bărbaţilor să bea bere şi să pălăvrăgească despre turnir. Ce ar fi vrut să meargă şi ea cu ei! S-ar fi simţit mai în largul ei cu acei bărbaţi, decît cu aceste femei.

Luă privirea de la ei şi se uită la Tearle, observînd că şi acesta o privea. Pentru prima oară nu-l privi ca pe un duşman; era persoana pe care o cunoştea cel mai bine de acolo. Îi zîmbi puţin.

El păru uimit de zîmbetul ei.

– Pe aici, lady Zared, îi spuse una dintre femei.

Zared îi aruncă lui Tearle o privire rugătoare, cerîndu-i voie, în tăcere, să o lase să se ducă la acei bărbaţi.

Încet, încet, el păru că înţelege ce doreşte, aşa că zîmbi.

– Voi veni la tine peste puţin timp, îi spuse el.

Cuvintele o făcură să roşească, căci sunaseră ca şi cum ea n-ar fi putut sta o clipă fără el. Aşa că, cu nasul pe sus, le urmă pe acele femei. O să-i arate ea că n-are nevoie de el!

Sus, fu mai rău decît se aştepta. Se părea că femeile credeau că se îmbrăcase în haine bărbăteşti pentru a se apăra şi că era foarte nerăbdătoare să-şi pună o rochie de mătase. Şi se scuzară că încă nu-i pregătiseră camera cum trebuie.

Zared se uită la camera mohorîtă, cu scînduri de stejar, şi se întrebă ce mai era, oare, de îngrijit acolo... În castelul familiei sale, nu era nici măcar o singură cameră pe jumătate frumoasă, ca aceasta. Se îndreptă spre patul mare şi atinse uşor lenjeria.

– Doriţi să vă ajut să faceţi baie şi să vă îmbrăcaţi, *my* lady? întrebă una dintre femei.

Zared nu voia să pară nepăsătoare.

– Nu, eu... îmi voi face singură baie. Văzu că femeile se uitau una la alta şi-şi dădu seama că spusese o prostie.

– Foarte bine, atunci vă vom trimite cada aici.

Zared încuviinţă în tăcere, iar femeile ieşiră din cameră. În cîteva minute, patru bărbaţi aduseră o cadă mare din lemn. După ei intrară femeile, cu apă caldă, săpun şi prosoape.

Zared era bucuroasă că Liana îi arătase cum să se spele, astfel încît să nu pară mai proastă decît păruse în faţa servitoarelor.

Îşi săpuni corpul şi părul, apoi se scufundă în apă pentru a se limpezi. Cînd apa se răci, ieşi din cadă pe piatra rece din care era făcută podeaua şi ridică de jos un prosop. Era un prosop moale, nu ca cel cu care era obişnuită, şi cald, căci fusese pus lîngă foc. Pentru un moment, îşi îngropă faţa în prosopul moale şi-l mirosi. Indiferent cîtă curăţenie se făcea în castelul fratelui ei, nu ar fi mirosit niciodată aşa de frumos ca în această casă, şi ca tot ce se afla în ea.

După ce se şterse, îşi căută lucrurile, dar nu le putu găsi nicăieri. În locul lor, pe pat erau aşezate o cămaşă curată şi o rochie lungă, care era albastră şi decorată cu mici crini cusuţi cu fir de aur. Închise ochii, o clipă, şi atinse cu obrazul materialul moale.

În acel moment, cineva bătu la uşă, încet, apoi intră una dintre servitoare. Zared crezu că o cheamă Margaret.

– *My* lady, îi spuse ea (Lui Zared îi luă un moment să-şi dea seama că ei i se adresa), lord Tearle vă roagă să coborîţi pentru a cina împreună.

Zared deschise gura să spună că va coborî imediat, căci era, într-adevăr, înfometată, însă îşi aminti că nu mai are hainele cele vechi.

– Vreau să mi se aducă lucrurile, spuse ea cît de nobil putu.

– Dacă sînteţi amabilă să-mi spuneţi unde vă sînt bagajele, vi le voi aduce imediat.

Nu mai putu spune nimic, căci ea nu mai avea nici un bagaj.

– Spune-i... că nu mi-e foame şi n-am să mănînc cu el.

– Atunci vă voi ajuta să vă pregătiţi de culcare.

Zared ştia că nu are nici măcar cămaşă de noapte. În familia ei, aceasta era considerată o cheltuială care nu era necesară. Fratele ei îi cumpărase haine pe care le purta zi şi noapte, pînă cînd se rupeau sau rămîneau mici.

– Nu, îi spuse ea servitoarei. Am să mă ocup eu de asta. Cînd femeia ieşi din cameră, răsuflă uşurată.

Oftînd, se uită la pat. Nu putea face altceva decît să se culce cu stomacul gol. Tresări, cînd, cîteva minute mai tîrziu, intrară cei patru bărbaţi să la cada cu apa murdară.

După puţin timp, cînd ea stătea lîngă foc să-şi încălzească mîinile pe care şi le plimba de-a lungul rochiei, se auzi un alt ciocănit. De data aceasta, fără să răspundă, uşa se deschise şi intră în cameră soţul ei.

– Ai mers prea departe, îi spuse el. Urăşti compania mea atît de mult, încît acum te-ai hotărît să mori de foame?

– Nu... spuse ea surprinsă. Eu n-am...

– Ah, atunci te-ai hotărît să iei mereu masa aici, singură?

– Nu am cerut să mi se aducă masa aici. Adevărul era că habar nu avea că se poate să i se aducă mîncarea aici, sus, la ea în cameră. În casa fraţilor săi nu se pomenise aşa ceva.

Tearle se duse şi îi puse mîinile pe umeri.

– Nu poţi face asta. Nu poţi să te laşi să mori de foame. Dacă nu-ţi place compania mea, atunci am să comand să ţi se aducă mîncarea aici, sus, de acum încolo. Nimeni nu te va deranja, dar dacă vii jos, am muzică şi distracţie. Chiar nu te pot convinge să cinezi cu mine acum?

Zared îl privi dezgustată.

– Nu am cu ce mă îmbrăca, prostule! Cu ce să stau îmbrăcată la masă? Servitoarele acelea ale tale mi-au luat hainele.

Păru că-i trebui puţin timp ca să înţeleagă despre ce vorbea Zared, apoi îi zîmbi. Se întoarse şi se duse la un sipet aflat într-o scobitură făcută în perete.

– Ar fi trebuit să spui sau să ceri. Te-am pus să stai aici, pentru că aici a fost camera mamei mele. Hainele sînt aici.

Zared se dădu înapoi cînd el începu să răscolească prin cufăr, scoţînd apoi o rochie de catifea multicoloră – neagră, roşie şi maronie. Avea şi o blăniţă de un maro ce bătea spre negru. Dorea foarte mult să o atingă însă se dădu înapoi.

– Cum puteam să cer servitoarelor haine? Trebuia

să le spun prin asta că sînt săracă? Cumnata mea, cînd s-a mutat la noi, a venit cu care pline de rochii. Voia să-i spună prin asta că, dacă ea nu avea haine, ar trebui să aibă.

Tearle văzu mîndria pe faţa ei.

– Le voi spune că toate hainele tale le-am scăpat cînd treceam un rîu şi că le-a luat apa. Da, că tu aveai opt, nu, douăsprezece care pline cu cele mai frumoase veşminte aduse din Franţa, însă au fost luate toate de apă, aşa că acum eşti nevoită să porţi hainele mamei mele. Sînt cam vechi, însă cred că ţi se potriveşte această rochie şi că-ţi stă bine cu aceste culori.

Zared întinse mîna să atingă blăniţa din jurul gîtului.

– Vizon, spuse ea zîmbind.

– Vei îmbrăca rochia?

Zared dădu din cap afirmativ.

– Atunci voi chema o servitoare să te ajute să te îmbraci şi să-ţi aranjeze părul.

– Nu, spuse ea, privindu-şi mîinile. Mă voi îmbrăca singură. Nu voia să arate ca proasta în faţa servitoarelor. Ştia că vor rîde de ea cînd vor vedea că nu ştie cum să-şi pună rochia sau cum să-şi arajeze părul. Zared auzise servitoarele punîndu-i Lianei o mie de întrebări despre cum să-i împletească părul, despre ce panglici să-i pună, ce bijuterii, iar ea ştia că nu va şti ce să-i răspundă servitoarelor de aici.

Tearle îi puse rochia pe pat, apoi o prinse de mînă şi o duse să se aşeze pe un scăunel, lîngă foc, după care luă un pieptene frumos, făcut din carapace de broască ţestoasă, şi începu să-i pieptene părul.

– Pot să fac şi eu asta, spuse ea.

– Noi doi nu vom mai sta mult împreună. Te rog, fă-mi plăcerea şi lasă-mă să te aranjez eu.

Zared nu-i răspunse. Închise doar ochii în timp ce el îi pieptăna, încet, părul. Cînd era mică, nu se pieptănase niciodată. Doar cînd se făcu mai mare şi începu să observe chipeşii bărbaţi, ce se antrenau cu fraţii ei, luă un pieptene şi începu să se pieptene. Părul, era încîlcit, aşa că pieptenele nu aluneca uşor şi ea îl aruncă imediat.

– Ce culoare frumoasă! spuse Tearle uitîndu-se la părul ei. Şi, la fel de moale ca un puf. Îşi plimbă mîinile pe spatele şi gîtul ei. Nu este nici o mătase la fel de moale ca părul tău.

Cînd se opri, Zared deschise ochii şi-l văzu stînd între ea şi foc. În ochii ei se putea vedea o căldură pe eare nu o mai simţise niciodată.

– Este un păr obişnuit, spuse ea repede, încercînd să ascundă faptul că vorbele lui îi făcuseră plăcere.

– Te vei îmbrăca acum?

Zared privi rochia de pe pat. Precis, se va descurca eă. Înainte să se hotărască ce să facă, Tearle veni pe la spatele ei, îi puse mîinile pe umeri şi începu să o dezbrace de rochia cu care era îmbrăcată. Instinctiv, Zared şi-o trase la loc.

– Voi face pe servitoarea ta, în seara asta, spuse el. Te voi ajuta eu. Doar dacă nu vrei s-o chem pe Margaret, adăugă el zîmbind.

– Nu, eu... Poate că ar trebui să cinez aici, în această cameră.

– Zared, spuse el hotărît, odată şi odată tot o să trebuiască să ieşi din cameră. Nu poţi rămîne aici îmbrăcată doar cu acea rochie. Dacă nu vrei să stau aici cu tine, voi chema pe una dintre servitoare.

Îi era duşman, dar cel puţin îl cunoştea bine. Petrecuse multe zile în compania lui. Dădu drumul rochiei iar

el i-o dădu jos. Zared luă repede rochia de pe pat şi o ţinu în faţă.

– Acum, spuse el, trageţi-o pe cap. Nu, nu aşa, pe cealaltă parte. Uite, întoarce asta, pentru ca faţa să vină aici!

Zared ţinea rochia strîns, pentru a nu i se vedea sînii. Niciodată în viaţa ei nu mai stătuse pe lumină, cu sînii neîncorsetaţi, şi nu-şi mai pusese vreo rochie; avea acum sînii liberi, fără acel corest ce îi ţinea strîns, aşa că se simţea oarecum ciudat.

– Ţine strîns, spuse Tearle din spate, în timp ce-l înnoda la spate dantela.

Zared era obişnuită cu pînza strîns legată, însă aceasta, de obicei, era trecută peste sînii ei, acoperindu-i. Această strînsoare era însă ceva mai moale şi-i punea în evidenţă sînii. Se uită în jos şi văzu că sînii erau ridicaţi foarte sus. Puse repede mîinile pentru a se acoperi.

Tearle termină de legat dantela, apoi o întoarse pe Zared cu faţa spre el, pentru a o vedea.

– Cred că rochia asta ţi se potriveşte perfect. Mama mea a fost întotdeauna suplă. Se dădu un pas înapoi pentru a o vedea mai bine. Lasă mîinile jos. Haide, pune-ţi mîinile de-a lungul trupului.

Zared îl ascultă, însă nu se uită la el pînă cînd tăcerea lui deveni grea.

– Mergem acum la masă? spuse el oferindu-i braţul.

Zared făcu doi paşi spre el, însă era să cadă cu faţa în jos. Ar fi lovit podeaua dacă el n-ar fi prins-o la timp.

– Trena este de vină, spuse el.

Zared se uită în spatele ei şi văzu că rochia avea o trenă lungă. Cum, se întrebă ea, poate merge cineva îmbrăcat în aşa ceva?

– Cred că trebuie să ţii trena cu mîna, spuse Tearle, iar cînd Zared îl privi, neîncrezătoare, încercă să-i arate. Uite, aşa cred că are să-ţi placă.

Tearle făcu cîţiva paşi mărunţi, apoi se aplecă uşor, de parcă ar fi vrut să ia ceva de jos. Ridică obiectul imaginar şi îl trecu peste braţ. Zared făcu tot ce putu pentru a nu pufni în rîs. Acesta era Cavalerul Negru? Acesta era cavalerul misterios ce învinsese toţi adversarii?

– Tot nu înţeleg. Vrei să-mi mai arăţi o dată?

– Ţi-am mai spus că nici eu nu ştiu exact cum se face, dar femeile pot să facă asta cu uşurinţă. Acum, păşeşte aşa.

Tearle imită paşii mărunţi ai unei doamne.

– Apoi apleacă-te, fă asta graţios, ridică trena şi trece-o peste braţ. Uite aşa. Nu a fost greu, nu-i aşa?

– Am să încerc şi eu. Zared făcu doi paşi încercînd să-l imite, apoi se aplecă şi dinadins nu apucă bine trena. Ridică privirea spre el. Cred că trebuie să-mi arăţi din nou.

– Bine, spuse el oftînd, dar fii atentă de data asta. Mergi, te apleci şi ridici trena. El îi arătă, apoi se întoarse spre ea. Acum încearcă şi tu.

Din nou Zared se prefăcu că nu ştie să treacă trena peste braţ.

– Mergi, îi ordonă el, apoi se aplecă în faţă, obligînd-o şi pe ea să facă la fel. Îi luă mîna dreaptă. Acum apucă chestia aia afurisită şi arunc-o peste braţ.

Zared făcu cum făcu şi iarăşi o scăpă. Se dădu un pas înapoi, făcînd o faţă de nevinovată.

– Cred că sînt o proastă. Poate că ar trebui să îmbraci tu rochia şi să-mi arăţi.

Faţa lui o făcu să rîdă în hohote.

– Fir-ai tu să fii de ştrengăriţă, spuse el întinzînd mîna s-o apuce. Făcînd o mişcare, la care era expertă, Zared luă trena şi o aruncă peste braţ, înainte să o ia la fugă spre uşă. El însă ajunse acolo primul şi blocă uşa, pentru ca ea să nu poată să o mai deschidă. Pentru un moment, ei i se făcu frică. Dacă şi-ar fi şicanat fraţii aşa cum îl şicanase pe el, bătîndu-şi joc de masculinitatea lor, ar fi încasat o bătaie zdravănă. Însă cînd se uită în ochii lui, văzu că şi el era amuzat.

Zared o luă iarăşi la fugă, ţinînd cu o mînă trena, strecurîndu-se cu uşurinţă pe lîngă stîlpii patului. La început i se păru ciudat că el nu o prinde, deşi ar fi putut. Alergă spre o masă, punînd-o între ei. Cînd ea o luă într-o parte, el îi blocă trecerea, aşa că o luă în partea opusă, blocîndu-i-o din nou. Ea zîmbea, rîdea şi se mişca înainte şi înapoi, cît putea de repede. El însă părea să fie întotdeauna mai iute.

Zared împinse un scaun spre el. Tearle sări repede peste scaun şi o ajunse. Nu o prinse însă, căci ea fugi mai înainte să o prindă. Alergă spre fereastră. Cînd el întinse mîna să o apuce, o pufni din nou rîsul. De două ori o prinse, însă nu o strînsese cu putere, astfel că putuse să scape cu uşurinţă.

Cînd sări pe pat, era deja fără respiraţie, din cauza alergăturii şi a rîsului şi din cauza altui lucru pe care ea nu-l putea înţelege. El o prinse pe pat. O roti şi o gîdilă pînă cînd Zared aproape leşină de rîs.

– Mă implori să te iert? întrebă el, cu mîna pe coastele ei. Se opri şi o privi. Ea stătea pe spate, cu coapsele lipite de ale lui.

– Niciodată, spuse ea zîmbind. Nu voi cere niciodată iertare unui Howard.

Zared nu voise să-l supere – nici măcar nu se gîndise la înţelesul cuvintelor pe care le rostise – însă de pe chipul lui, dispăru zîmbetul, în timp ce se ridică de pe ea. Îl luă de mînă înainte ca el să se ridice de pe pat.

– Nu am vrut să... Nu ştiu cum să termine fraza. Tearle stătu un moment pe marginea patului, apoi se întoarse spre ea. Zared îşi ţinu respiraţia. De fapt, se gîndi ea, nu e deloc un bărbat urît. Îi zîmbi.

Tearle, zîmbi şi el (iar Zared se gîndi că el este chiar un bărbat frumos). Îi zîmbi mai larg şi întinse mîna spre ea.

– Voi muri din cauza ta, spuse el luînd-o în braţe.

Zared se zbătu, apoi se opri privindu-l. Ochii lui erau blînzi şi aveau o expresie pe care ea nu o cunoştea.

– Eşti foarte drăguţă, spuse el şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

– Nu sînt, spuse ea încet. Arăt ca un băiat.

Auzind asta, pe el îl pufni rîsul şi se întinse lîngă ea, pe pat, apoi o luă din nou în braţe.

– Nu arăţi deloc ca un băiat.

– Da, nimeni nu şi-a dat seama vreodată că eu...

– Asta demonstrează cît de tîmpiţi sînt oamenii.

Zared se relaxă. Nimeni nu o mai ţinuse aşa în braţe. Între ea şi fraţii ei nu era nici un pic de afecţiune fizică şi erau doar cîteva femei în casa lor. O parte din ea îi spunea că nu e bine ce face – să stea aşa în braţele lui – însă se simţea atît de bine că nici nu se mişcă.

Mîna lui mare îi mîngîia părul. Nu i se uscase încă. Zared simţi cum el îşi îngroapă faţa în părul ei. Închise ochii.

– Nu eşti la fel de frumoasă ca Anne Marshall, spuse el. Semeni cu... un mînz de două zile sau cu un căţeluş.

Zared îl împinse, însă el nu îi dădu drumul.

– Un cal? Arăt ca un cal? Sau ca un câine?

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, îi răspunse el, cufundîndu-şi din nou faţa în părul ei, mirosindu-l. Buzele lui îi atinseră gîtul şi o sărută de cîteva ori.

– Mmmm... Înţeleg, spuse ea, cu ochii deschişi. Bărbaţii o plac pe Anne Marshall. Şi fratelui meu îi place de ea, în ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care ea i le-a făcut. Zared îşi mişcă capul astfel încît el să îi poată atinge mai bine gîtul. Tearle o muşcă uşor. Pun rămăşag că ţi-ai fi dorit să o ai pe lady Anne!

Tearle încetă să o mai sărute şi o trase mai aproape de el.

– Mi s-a oferit, însă am refuzat-o!

Zared fu uimită să audă asta şi dori să-l privească în ochi, pentru a vedea dacă minte sau nu. Se uitau unul la altul.

– Nu ai fi refuzat-o pe lady Anne. E frumoasă, bogată. Oricare bărbat ar fi acceptat să se căsătorească cu ea.

– Puteam, dar nu am acceptat. Începu să-i mîngîie din nou părul. Ce roşcat este! Şi la fel de moale ca o pînză de păianjen.

– Pînzele de păianjen sînt lipicioase. De ce ai refuzat-o pe lady Anne?

– Pentru că nu o doream. Are limba ascuţită şi e prea inteligentă pentru a putea locui cu ea.

– Dar ce importanţă au toate acestea? Lui Severn nu-i va păsa de limba ei ascuţită. O va face să-i dea ascultare.

– Aşa cum fratele tău a făcut-o pe Liana să-i dea ascultare?

Zared se întrebă cum de ştia atîtea despre familia ei, apoi îşi aminti că el este un Howard şi că familia lui o spiona pe a ei. Însă îşi mai aminti şi ca Tearle băuse cu Severn şi ştia ce poftă de vorbă au bărbaţii după ce beau ceva vin şi bere. În loc să o ocărască, aşa cum fu înclinată la început, îi zîmbi.

– Ţi-a spus ceva Severn despre fratele nostru Rogan?

– În cele mai mici detalii. Nu ştie dacă să-şi urască sau să-şi iubească cumnata. Tearle îşi plimbă mîinile de pe umeri mai jos, făcînd ochii mari. Cum ai reuşit să ascunzi aşa ceva sub hainele tale bărbăteşti?

Zared îşi plecă privirea, uitîndu-se la sînii ei ce se revărsau parcă peste catifeaua rochiei. Ridică mîinile pentru a se acoperi şi, în acel moment, dori să se îndepărteze de el, însă mîinile lui o ţineau strîns.

Tearle îi dădu mîinile la o parte.

– Dacă nu te pot atinge, am măcar dreptul să privesc.

Zared simţi cum se înroşeşte şi cum tot corpul i se strînge parcă în vîrfurile picioarelor.

– Nu mă poţi atinge? spuse ea.

– Dacă această căsătorie a noastră se va termina, deci dacă regele o va anula, atunci înseamnă că trebuie să te las virgină. Dacă vei avea un alt soţ, bănuiesc că va dori să aibă el plăcerea de a-ţi lua virginitatea.

– Oh, spuse ea, bineînţeles. Ea nu mai putea respira, căci mîna lui se plimba pe pielea fină a sînilor ei.

– Sper să te iubească bine.

– Cine?

– Bărbatul cu care te vei căsători. Cel care va avea dreptul şi plăcerea să se joace cu trupul tău frumos.

– Nu sînt frumoasă. Tocmai mi-ai spus-o. Şi mi-ai mai spus şi că nu sînt deşteaptă.

– Dar nu m-ai auzit niciodată spunîndu-ţi că eşti fata pe care o doresc cel mai mult pe lumea asta, nu-i aşa?

– Nu. Nu te-am auzit. Vocea-i era foarte blîndă.

Degetele lui alunecară şi mai jos pe trupul ei.

– Nici la Curtea Franţei n-am mai văzut o femeia atît de o atrăgătoare.

– Şi cum anume sînt atrăgătoare? Ţinea ochii închişi şi putea mirosi parfumul trupului lui mare, musculos, simţindu-i căldura lîngă al ei.

– Tu ai o anume inocenţă. Prea multe femei ştiu ceea ce este de ştiut despre un bărbat şi o femeie, înainte de a face dragoste pentru prima dată. Însă tu... tu eşti ca o tăbliţă de fier neprelucrată. Un bărbat te poate învăţa ce anume vrea el ca tu să ştii.

Zared deschise ochii mari.

– Ştiu cum sînt concepuţi copiii, spuse ea, cu oarecare mînie în glas. Nu sînt o ţărancă neştiutoare. Poate nu sînt la fel de frumoasă şi deşteaptă ca lady Anne, însă ştiu multe despre bărbaţi şi femei.

Tearle îi zîmbi oarecum nervos.

– Ştii numai despre actul propriu-zis, însă nu ştii nimic despre ceea ce se petrece înainte.

– Înainte de ce?

El îşi plimbă degetele pe umerii ei goi.

– Între ceea ce se petrece cu un bărbat şi o femeie, cînd concep un copil, şi a face dragoste este o mare diferenţă. Astea sînt două lucruri complet diferite.

Zared se simţi rănită de vorbele lui, căci tocmai îi spusese că ea habar n-are de nimic.

– Poate că tu ar trebui să-mi spui care e diferenţa, iar eu îţi voi spune dacă ai dreptate.

Tearle începu să rîdă.

– Ah, micuţa mea, nu că n-aş vrea să-ţi spun care e diferenţa, însă trebuie să mă gîndesc la sănătatea mea. Cred că am discutat destul şi că e timpul să mergem la masă.

Tearle îşi luă mîinile de pe ea şi se mişcă pentru a se ridica din pat, însă Zared îl prinse de mînă.

– Lui lady Anne i-ai spune, nu-i aşa?

El o privi peste umăr.

– Cred că acum ştiu tot ce era de ştiut din acest domeniu. Dacă fratele tău nu o va satisface, în noaptea nunţii, Anne, fără îndoială, îi va spune asta în faţă şi se va plînge tuturor.

Zared se îndepărta de el, lungindu-se din nou pe perne, stînd cu mîinile încrucişate pentru a-şi ascunde sînii.

– Atunci şi eu mă voi plînge. Dacă voi aveą un soţ care nu mă va satisface, îi voi spune asta direct.

– Şi cu ce-l vei putea compara? Ai avut amanţi pentru a observa diferenţa? spuse el zîmbind.

– Nu, eu... Crezi că lady Anne a avut amanţi? Lui Severn nu-i va plăcea asta, spuse ea, cu ochii măriţi.

– Înfierbîntatul tău frate ar fi în stare s-o ucidă dacă ea n-ar fi virgină, iar Hugh Marshall ar fi deosebit de încîntat dacă Severn ar face asta.

Zared nu mai înţelegea nimic. Dacă Anne Marshall era şi ea virgină, atunci cum putea să ştie atîtea despre a face dragoste? Nu prea înţelegea ce dorea să-i spună Tearle, însă ştia că fusese insultată. Fraţii ei o trataseră întotdeauna ca pe un copil şi acest bărbat o trata la fel: ca pe un copil.

Ea îşi întoarse capul şi dori să coboare din pat. Nu voia să se mai umilească punîndu-i şi alte întrebări.

– Zared, şopti Terale, trăgînd-o din nou spre el.

Ea începu să se zbată, împotrivindu-i-se. Nu-i plăcea surîsul lui încrezut şi nici faptul că-i vorbea de alte femei.

Tearle o trînti pe pat. Mîinile ei erau însă libere, aşa că începu să-l lovească cu pumnii peste umeri.

– Dă-mi drumul, îi ordonă ea. Te urăsc. Urăsc faptul că eşti lîngă mine. Tearle îi prinse capul în mîini şi începu să o sărute pe gură. Zared ţinu buzele lipite pentru un moment, însă, cum atingerea lui era plăcută, nu putu să-i reziste mult. El îi muşcă uşor buza de sus, iar vîrful limbii îi pătrunse lin prin deschizătura buzelor. Apoi o sărută pe obraz şi îi sărută ochii.

Zared avea senzaţia că nimeni nu o mai atinsese pînă atunci – şi adevărul era că puţini oameni o atinseseră – aşa că era parcă înfometată de atingera fizică. Uită că el îi era duşman, aşa că deschise gura. Ea îşi întoarse capul în aşa fel încît el să o poată săruta mai adînc. Nu-l mai lovea cu mîinile, în schimb îl strîngea pentru a-l ţine cît mai aproape de ea.

Zared însă crescuse călare pe cal, cu sabia în mînă. Era obişnuită cu mişcarea. Era, de altfel, o neastîmpărată.

Cînd simţi dorinţa cuprinzîndu-i trupul, ea reacţionă cu tot entuziasmul. Aşa era ea: nu-şi putea ascunde sentimentele. Aşa că îi introduse şi ea limba în gură, îşi încleştă picioarele în jurul coapselor lui, lipindu-şi apoi gleznele.

Cînd el păru că vrea să o îndepărteze, se agăţă de el, aşa că, atunci cînd el se roti, ajunse deasupra lui.

Tearle fu nevoit să o ia de umeri şi să o îndepărteze. Stătea cu faţa în sus, privind-o uimit.

– De unde ai învăţat asta? spuse el abia ascunzîndu-şi mînia. Ei îi trebui un moment pentru a-şi da seama cine era, unde se afla şi cine era el. Era deasupra lui, cu picioarele încolăcite în jurul coapselor lui: poziţia pe care o avusese el mai înainte. Era plăcut să fie deasupra lui, căci i se părea că se luptase cu el şi îl ţintuise la pămînt.

– Ce să învăţ? spuse ea zîmbind.

Tearle nu-i zîmbi. În schimb o aruncă în partea cealaltă a patului şi se ridică.

– Trebuie să te fi învăţat un bărbat asta. Nu cumva a fost Colbrand? Nu cumva ai făcut şi altceva decît să-l speli?

Zared fu luată prin surprindere de cuvintele lui. Simţea mînia crescînd, însă se relaxă şi se întinse pe perne.

– Nu m-a învăţat nimic. Ştiu şi cu asta, basta.

Auzind asta, Tearle o prinse de mijloc, o trase spre el şi se puse deasupra ei.

– Poate că vrei să-mi fii soţie, însă numai dacă te prind că te uiţi la un alt bărbat, voi... Se întrerupse.

– Ce vei face? îl întrebă ea.

Tearle îi dădu drumul şi se uită la ea fix.

– Încalţă-te şi vino jos. Supa cred că s-a răcit deja.

Cînd rămase singură, Zared făcu cîteva piruete prin cameră, iar trena lungă a rochiei i se lipi de trup.

– Cinaţi acum, *my* lord?

Tearle ridică privirea.

– Oh, Margaret, nu te-am văzut. Ea a coborît?

– Nu, spuse Margaret. Cred că îi va fi greu să se

îmbrace singură.

– Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? spuse el zîmbind. Margaret era servitoare în casa mamei lui de cînd erau amîndouă copii. Mama lui murise în braţele ei.

– Nu pot să nu observ că eşti îndrăgostit la nebunie de ea.

– Ea mă urăşte, spuse el, abătut.

Pe Margaret aproape că o pufni rîsul.

– O fată care te priveşte aşa cum te-a privit ea acolo, în curte, cînd ai venit, nu te urăşte.

– Nu ai auzit-o cum îmi vorbeşte. Ah, cîteodată mă doreşte, dacă o sărut şi-i spun că e frumoasă, însă ea doreşte asta de la fiecare bărbat. Doreşte asta chiar şi de la mine, pe care mă consideră un urît. Ea este o Peregrine, preciză el, trist.

De pe chipul lui Margaret dispăru zîmbetul. Se duse şi-i puse mîna pe umăr.

– Ai fost întotdeauna un băiat cuminte. Dacă te-ai căsătorit cu această fată-băiat, pentru a pune capăt urii dintre familiile voastre, este foarte nobil din partea ta.

– Am păcălit-o pentru a se căsători cu mine, spuse el. Şi nu m-am căsătorit cu ea pentru a pune capăt războiului. M-am căsătorit cu ea pentru că o doresc.

– Ah, nu puteai doar să te culci cu ea?

Tearle tăcu pentru un moment.

– Poate. Nu mai spuse nimic. Stătu acolo mut, uitîndu-se la paharul cu vin.

Margaret se aşeză pe un scaun, lîngă el. Tearle era ca un fiu pentru ea.

– Am auzit de aceşti Peregrini. Sînt atît de duri şi încăpăţînaţi pe cît am auzit?

– Mai rău.

– Atunci cred că puţină blîndeţe i-ar face plăcere

fetei. Poate, cu puţină muzică, cu cîteva cuvinte dulci, o vei cîştiga. Poate că, dacă o laşi să te vadă aşa cum eşti, va începe să te iubească.

– I-am spus că voi trimite o petiţie regelui pentru a anula căsătoria. Intenţionez să mă ţin de cuvînt.

– I-ai spus cînd vei trimite mesagerul?

– Nu, nu i-am spus, zise el zîmbind. Însă i-am spus că această căsătorie se va anula, aşa că nu o pot atinge.

– Nu ştiai că există şi alte plăceri în viaţa asta, decît aceea de a te culca cu o femeie? spuse Margaret rîzînd. Tearle o privi, parcă spunîndu-i că este pe cale să înnebunească. Fata a tresărit cînd am vrut să o iau de mînă, continuă Margaret. Şi se uita la rochia mea cu o privire pierdută. În ciuda hainelor ei bărbăteşti, cred că ea-şi doreşte ceea ce femeile au şi poartă. Cred că, oferindu-i trandafiri, o vei cuceri.

– Trandafiri?

– Şi muzica, şi poveştile de dragoste, şi sărutările pe ureche o vor cuceri.

Tearle o privi, trecîndu-i prin cap o mulţime de gînduri. Îşi aminti de felul cum Zared reacţionase la sărutările lui. Poate că totuşi ea nu-l ura atît de mult pe cît îi spusese. Dacă nu s-ar fi lăsat copleşit de gelozie, ce s-ar fi putut întîmpla? Poate că ar fi posibil să o cucerească, făcîndu-i puţină curte. Gîndindu-se asta, îi zîmbi lui Margaret.

12

Modul de viaţă cu care se obişnuise Zared nu se compara nici pe departe cu traiul şi manierele celor ce locuiau în casa lui Howard. Cina fu delicioasă. Stătu la o masă curată, iar soţul ei o tratã ca pe ceva nespus de preţios.

Amabilitatea, manierele servitorilor, pacea şi liniştea casei reprezentau ceva nou şi interesant pentru ea. În casa fraţilor ei, era ceva obişnuit ca unul dintre oameni să intre tunînd şi fulgerînd pe uşă, spunînd, în timpul mesei, că are chef de luptă. Fratele ei, Rogan, deseori răsturna masa atunci cînd se înfuria. În casa lui Howard era însă întrebată, politicos, dacă mai doreşte vin sau dacă supa este suficient de caldă.

După cină, un tînăr chipeş începu să le cînte din lăută.

– Ce spune? întrebă ea, căci bărbatul cînta în franceză.

Tearle o privea, stînd cu un pocal de argint, plin cu vin, în mînă. Şemineul împrăştia o lumină plăcută în

toată camera.

– Cîntă despre frumuseţea ta, despre felul frumos în care îţi mişti mîinile.

– Mîinile? întrebă ea mirată. Fraţii ei întotdeauna se plîngeau că nu are putere în mîini, că nu este în stare să ridica o sabie. Zared rămase cu mîinile pe masă, uitîndu-se la ele.

Tearle îi luă o mînă şi începu s-o sărute.

– Ai nişte mîini minunate.

– Ce altceva mai spune? întrebă Zared, cu ochii cînd la Tearle, cînd la chipeşul bărbat.

– Spune doar ceea ce ţi-am spus eu. Ştiu asta pentru că eu am scris cuvintele cîntecului.

– Tu? Tu scrii cîntece într-o altă limbă?

– Cîntece şi poezii. Pot interpreta chiar eu cîntecul. Vrei să-ţi arăt?

– Dacă ştii să scrii, înseamnă că ştii şi să citeşti. Liana ştie să citească. Ai putea să-mi citeşti şi mie o poveste?

Tearle încetă să-i mai sărute mîna. Îi zîmbi şi-i făcu semn omului să plece. Făcu un mic semn unui servitor şi acesta îi aduse cinci cărţi.

– Acum, ce anume ai vrea să-ţi citesc? o întrebă el zîmbind. Ştiu: îţi voi citi *Heloise şi Abelard*. Cred că-ţi va plăcea.

O oră mai tîrziu, Zared stătea în faţa focului, abţinîndu-se să nu plîngă, căci povestea pe care Tearle i-o citise fusese foarte tristă.

– Ei, haide, asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă, aşa că nu trebuie să plîngi. Nu ştiam că ai o inimă atît de bună, îi spuse el luînd-o în braţe.

– Iar eu cred că tu nu ai inimă deloc.

Tearle o sărută pe frunte, ţinînd-o încă în braţe, apoi

începu să urce cu ea scările.

– Cred că este timpul să mergi la culcare.

Zared se ghemui în braţele lui. Era duşmanul ei, desigur, dar se ghemui. Însă la gîndul de a petrece noaptea cu el, se cutremură. În ciuda aşteptărilor ei, odată ajunşi în cameră, Tearle o sărută pe frunte şi ieşi, lăsînd-o singură.

Nu ştia dacă să fie bucuroasă sau supărată. În cele din urmă, fu doar uimită. Se dezbrăcă şi se băgă în pat, stînd trează o vreme şi gîndindu-se la acest bărbat ciudat, cu care se căsătorise. Ştia că el are această idee de a o lăsa virgină pînă vor primi răspunsul regelui, care putea fi o anulare a căsătoriei lor sau nu, însă nu ştia, sincer vorbind, cum se putea abţine.

Fraţii ei nu ar fi lăsat o femeie, cu care se căsătoriseră, virgină, indiferent de ce ar fi spus aceasta. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai uimită. Tearle nu semăna cu nici un bărbat pe care îl cunoscuse.

Cînd se trezi, îl găsi lîngă ea. Pe pernă, se afla un trandafir. O ajută să îmbrace un costum de călărie şi coborîră împreună. Jos, îi aşteptau caii şi servitorii ce aveau în mînă pîine proaspătă, brînză şi pocale cu vin. În timp ce călăreau împreună, el nu-i vorbi despre războaie sau arme, ci despre frumuseţea acelei zile. Îi arătă o mulţime de păsări, odată chiar imitînd cîntecul uneia.

Se opriră lîngă un lac. Tearle o rugă să înoate alături de el. Ea-i spuse că nu-i plăcea să înoate şi că nu-i plăcea apa, aşa că se aşeză sub un pom, privindu-l cum se dezbracă şi cum intră în apă. Îl privi cît dori, căci el nu o vedea. Cu fiecare săptămînă ce trecea, i se părea că se face mai spătos, mai musculos. Îşi aminti că, la început, îl considerase un papă-lapte, un om slab

de înger. Atunci, cînd se întîlniseră prima oară, crezu că el o să moară din cauza unei răni uşoare. Atunci îl considerase o persoană slabă, care nu era în stare de nimic.

Acum, uitîndu-se mai bine la el, observă că era lat în spate şi că avea muşchii tari şi puternici. Trupul lui era plin de cicatrice ce semănau cu cele ale fraţilor ei, cicatrice lăsate de arme. Zared se întrebă dacă acele cicatrice le căpătase în război sau la turnirurile la care participase.

Se sprijini de copac, privindu-l cum înoată. Totul era pierdere de timp, bineînţeles. Ea ar fi trebuit să se antreneze la ora asta. Zîmbi. Antrenamentele ei constaseră întotdeauna în pregătirea de război împotriva familiei Howard. Şi acum era căsătorită cu un Howard.

Tearle înota pe spate, iar Zared nu putea să-şi ia ochii de la pieptul lui musculos. Nu era mai musculos decît fraţii ei, desigur, însă fără îndoială era mai musculos decît Colbrand.

Zared încă îl mai privea, pierdută, cînd el îi făcu semn cu mîna, după care se scufundă din nou. Ea stătu nemişcată, aşteptînd să iasă la suprafaţă. Trecuse un minut şi încă nu ieşise.

Mai aşteptă cîteva secunde, apoi se ridică şi se duse la marginea lacului. Îl strigă o dată, însă el nu-i răspunse. Strigă mai tare. Din nou, nici un răspuns.

În acel moment, nu se mai gîndi ce face. Se aruncă în apă după el. Fraţii ei o învăţaseră să înoate, însă ei niciodată nu-i plăcuse. În acel moment, însă nu se mai gîndi dacă îi place sau nu.

Respiră adînc şi se scufundă sub apă, ţinînd ochii larg deschişi. Nu îi luă mult timp. Îl zări repede. Deşi nu mai putea să-şi ţină respiraţia, mai rezista sub apă. Îl

apucă bine şi îl trase la suprafaţă. Tearle nu mai respira şi era palid ca un mort.

Zared înotă pînă la marginea lacului, după care îl tîrî pe ţărm. Era la fel de greu ca un cal mort, aşa că trebui să se forţeze să-l tragă afară. După ce-l trase din apă, îl privi: era palid şi rece ca un mort. Ce să fac? se întrebă.

– Howard! ţipă ea. Howard!

El nu-i răspunse. Îl apăsă atunci pe abdomen şi-l plesni peste obraji, însă asta nu avu nici un efect asupra lui.

– Să te ia naiba, Tearle, spuse ea lăcrimînd. Să nu îndrăzneşti să mori tocmai acum cînd începusem să cred că valorezi totuşi ceva.

Stînd în genunchi, se aplecă peste el şi-i zdruncină capul. În acel moment, Tearle începu să dea afară, pe gură, apă. Zared împietrise de uimire.

– Pot să-mi ţin respiraţia mai mult decît atît, îi spuse el deschizînd ochii şi zîmbind.

În acel moment, Zared îşi dădu seama că el se prefăcuse şi că-şi bătuse joc de ea. Îl lovi tare în abdomen însă el parcă nici nu simţi.

– Eşti un bărbat îngrozitor, îi strigă ea lovindu-l cu pumnii.

– Erai îngrijorată pentru mine? spuse el aşezîndu-se peste ea.

– Nu eram. M-am temut numai că moartea ta va da naştere unui război dintre familia mea şi a ta. Asta este impropriu spus, căci fratele tău nu poate alcătui singur o familie. Mă tem numai pentru fraţii mei, pentru Liana, pentru fiul lui Rogan, dar nu pentru tine. Tearle o ţintuise la pămînt, cu mîinile în lături. Zared ştia, în acel moment, că dorea ca el să o sărute. Fusese într-adevăr îngrijorată pentru el, dar nu voia să recunoască.

Tearle îşi lipi faţa udă şi rece de ea şi începu să o sărute pe gît. Cînd îi dădu drumul din strînsoare, se agăţă de el, ţinîndu-l strîns. El însă se desprinse.

Atunci ea se simţi respinsă şi jignită.

– Vei îngheţa dacă nu te usuci, spuse el, pe un ton care i se păru încrezut, iar asta o enervă. Era ca şi cum el dorise să afle ceva şi era bucuros că aflase răspunsul care-i convenea. El se ridică, luînd-o în braţe. Ar fi atît de îngrozitor dacă o Peregrine ar începe să ţină la un Howard?

– Asta nu se va întîmpla niciodată, spuse ea, cît de sincer putu, însă cuvintele îi sunară, pînă şi ei, goale şi neadevărate.

Tearle începu să rîdă şi să o învîrtească pînă cînd ameţi. Cînd îi dădu drumul Zared rîdea în hohote.

– Haide, micuţul meu duşman, hai să ne uscăm. În apropiere este căsuţa unui mic fermier. Hai să vedem dacă are să ne dea ceva de mîncare.

Zared îl lăsă să se îmbrace, apoi îl lăsă să o ajute să încalece.

După această întîmplare, lucrurile dintre ei începură să se schimbe. Zared nu putea spune exact ce anume, însă ştia că ceva s-a schimbat. Era ca şi cum încercarea de a-l salva îi răspunsese lui la o întrebare şi îi supulberase toate reţinerile şi îndoielile.

Ea nu-l cunoştea în realitate, căci îl întîlnise în cele mai neobişnuite împrejurări. Din acea dimineaţă, Zared începu să-l privească cu alţi ochi.

Tearle nu semăna deloc cu fraţii ei. Aşa cum fraţii ei încercau să muncească cît mai mult, într-o zi, aşa şi Tearle încerca să se distreze cît mai mult, într-o zi, să stoarcă dintr-o zi cît mai multă plăcere. Se antrena, aşa cum făceau şi fraţii ei, însă el era întotdeauna bine

dispus, nu era niciodată încordat. Rîdea mereu. Punea pariu cu oamenii săi, plătind pe loc atunci cînd pierdea. Nu se supăra niciodată şi, spre deosebire de fraţii ei, nu se antrena pe viaţă şi pe moarte.

La început, fu uimită de această atitudine a lui. Ea credea că el nu poate pricepe că un antrenament este foarte important, că acesta trebuie luat în serios, căci un bărbat trebuie să fie întotdeauna pregătit de război; credea că pînă şi ea îl poate învinge cu un pumnal. Ştia că nu are nici o şansă în faţa lui, dacă se va lupta cu o sabie, însă se credea mai iute şi mai agilă decît el.

După un minut, îşi dădu însă seama că se înşală. În ciuda faptului că el lua antrenamentele în joacă, era un adversar foarte puternic. Se juca, practic, cu ea, necăjind-o, lăsînd-o să creadă că ea-l va învinge însă în clipa următoare, îi zbura sabia sau pumnalul din mînă. În acel moment enervarea ei ajungea la maximum.

– Cred că ai învăţat lecţia, îi spuse, într-o zi. O minte care judecă la rece este mai bună decît un creier înfierbîntat. În clipa în care ea sări asupra lui, o luă în braţe şi o sărută apăsat. Zared fu stînjenită din cauza rîsetelor oamenilor din jur.

Mai tîrziu veni la ea încercînd să o împace. Îi aduse un buchet de flori şi îi spuse că este frumoasă şi că ochii ei strălucesc mai frumos decît orice bijuterie. Deşi se gîndi că toate acestea sînt absurde, Zared nu se putu abţine să nu zîmbească. Era un bărbat extraordinar.

A doua zi, o duse la un iarmaroc, la două mile depărtare de casa lor. Zared nu mai fusese la un iarmaroc niciodată, căci, de mică, nu i se permisese să părăsească domeniul castelului şi, în afară de asta, fraţii ei considerau asta o pierdere de timp.

I se păru minunat. În timpul turnirului nu avusese timp să se distreze, căci fusese neliniştită de faptul că fratele şi duşmanul ei se aflau sub acelaşi acoperiş şi fusese nevoită să stea tot timpul cu ochii pe ei. Acum însă totul era schimbat. Nimic nu se schimbase, de fapt, însă ei i se păru că ceva se schimbase totuşi. Era însoţită tot de duşmanul familiei, însă, aşa cum stătea pe cal, Tearle nu mai părea deloc un duşman. Zared începuse să creadă că Tearle era la fel de puternic şi frumos ca şi fraţii ei. Ziua petrecută la tîrg fu minunată. Toţi vînzătorii fură încîntaţi să-i vadă pe lord şi pe frumoasa lui doamnă. Acum nu mai era ca la turnir. Nu mai era doar o Peregrine, murdară.

Tearle îi cumpără de toate. După ce fusese crescută într-o casă în care fiecare bănuţ avea valoarea aurului, Zared trăia acum ca în Rai. Îşi putea cumpăra orice. Mîncă tot ce se putea mînca. În cele din urmă, el o avertiză că o va durea stomacul şi începu să rîdă, căci ea era murdară la gură ca un copil.

Tot în tîrg se afla un luptător ce se lăuda că poate învinge orice adversar. Tearle acceptă provocarea. Zared explodă de fericire şi de mîndrie cînd Tearle îl învinse. Ţinea premiul de parcă ea ar fi cîştigat un trofeu la turnir.

Se amuzară amîndoi de spectacolul oferit de un căţeluş. Apoi, cînd se iscă o bătaie între vreo douăzeci de bărbaţi, ce băuseră prea mult, Tearle o luă în braţe şi o scoase de acolo.

Vizitară şi o tarabă unde se vindeau lucruri aduse din Italia. Erau acolo o mulţime de săgeţi. Cînd ea se opri să se uite, el îi ceru vînzătorului să i le arate pe toate. Erau, fără îndoială, scumpe, aşa că Zared îi spuse omului că nu este nevoie. Tearle i le cumpără

însă pe toate.

Zared încercă să-şi amintească că banii aceştia, pe care el îi cheltuia cu atîta uşurinţă, erau de fapt ai ei, ai familiei sale, însă nu mai putu să se gîndească la asta.

Tearle stătu alături de ea, cînd privea, uimită, cum un om mergea pe sîrmă.

– Nu este greu. Şi eu pot merge aşa, se lăudă el.

– Ba nu poţi, spuse Zared. Cînd îl văzu că se îndreaptă spre acel bărbat, îl prinse repede de mînă, rugîndu-l să nu se ducă. Una era să se lupte cu un bărbat şi alta era să meargă pe o sîrmă, la zece picioare de pămînt. Ar fi putut să cadă şi să moară.

Fu nevoită să-l implore şi iarăşi să-l implore să nu se suie pe sîrmă. Pentru a-l împiedica, îi spuse că îl crede că poate să meargă pe sîrmă şi de aceea nu mai era nevoie să-i demonstreze. De asemenea, îi spuse că este cel mai bun şi mai curajos cavaler din regat. Tearle o întrebă dacă ea crede că este mai bun decît Severn.

– Fără îndoială că eşti, îi răspunse ea.

– Îl pot învinge pe Rogan?

– Bineînţeles.

– Şi pe Colbrand?

– Ai vrea tu, spuse ea rupînd-o la fugă.

Tearle o prinse şi o gîdilă pînă cînd ea recunoscu că este posibil ca el să fie mai bun decît Colbrand.

Cînd veni seara, el îi spuse că e timpul să se întoarcă acasă, căci tot felul de indivizi dubioşi umblă, la acea oră, pe drumuri şi că nu vrea ca ea să păţească ceva. Zared se împotrivi însă era, într-adevăr, obosită. Tearle încălecă, iar unul dintre oamenii ce îi însoţiseră o ajută să încalece lîngă Tearle. Merse aşa, în braţele lui, pînă acasă.

Cînd ajunseră acasă, ea se dezbrăcă şi îl aşteptă.

Era sigură că va veni să se culce cu ea, însă nu se întîmplă aşa. Procedase la fel ca şi pînă atunci: o sărută pe frunte şi plecă. Deşi era foarte obosită, nu putu dormi, aşa că se ridică din pat şi se duse lîngă foc.

Se întinse pe spate, simţind căldura focului. Cîteodată îşi dorea să fie acasă. Acolo ştia cine îi sînt prietenii şi cine îi sînt duşmanii. Crescuse ştiind că trebuie să-i urască pe Howardieni. Acum însă îşi aminti tot felul de lucruri, care o împiedicau să se mai gîndească la Tearle ca la un duşman. Îşi aminti de turnir, de faptul că el îşi învinsese toţi adversarii. Îşi aminti zîmbetul şi rîsul lui. Şi-l aminti zîmbindu-i, atunci la masă, cînd îi citise acea poveste.

Îşi duse mîinile la cap. Nu mai înţelegea nimic. Tearle era duşmanul sau prietenul ei? El era un Howard, deci nu-i putea fi prieten. Şi totuşi... În ultimele săptămîni, fusese zi de zi alături de el şi putuse vorbi cu el aşa cum nu mai vorbise cu nimeni. În familia ei, orice discuţie, care nu se referea la familia Howard, era considerată o pierdere de vreme. Tearle nu considera niciodată discuţiile o pierdere de vreme.

Vorbiră despre multe: despre copilăria lor, despre ceea ce le place şi ce nu, despre ceea ce le-ar plăcea să le aducă viitorul. Pe tot parcursul discuţiilor, evitară să pomenească de ura dintre familiile lor. De fapt, reuşiră să evite subiectul atît de bine, că era ca şi cum nu erau duşmani deloc.

Tearle îi arătă planurile sale de renovare a casei, apoi îi făcu cunoştinţă cu unii din oamenii care munceau pe domeniu lui. Fraţii ei considerau că sînt importanţi doar oamenii care sînt în stare să se lupte. De aceea nu se sinchiseau să memoreze numele oamenilor ce munceau pămîntul castelului. Tearle, împreună

cu mama sa, ajunsese să cunoască oamenii ce le munceau pămîntul, în multele vizite făcute în Anglia. S-au interesat, de asemenea, de copiii lor, de aceea se făcură iubiţi de toţi servitorii şi lucrătorii lor.

Cum ar fi putut ea oare să urască un om atît de bun şi care rîdea tot timpul? La început, Zared crezu că Tearle se preface numai că-i pasă de ceilalţi, însă observă că bărbaţii şi femeile, ce munceau pentru el, nu se temeau. Copiii alergau spre el pentru că întotdeauna le aducea dulciuri.

O dată, i-a pus mai multe întrebări despre viaţa lui, despre ce a făcut de cînd s-a întors, împreună cu mama lui, în Anglia.

– Te-ai dus să-ţi vezi fraţii de cum te-ai întors?

– Nu, i-a răspuns Tearle încet. Mama a considerat că şi-a făcut datoria dăruindu-i soţului său fiii doriţi, pe care el însă i-a pierdut în lupta cu familia Peregrine, aşa că nu-i mai era datoare cu încă un fiu. Eram cel mai mic membru al familiei, aşa că m-a luat cu ea în Franţa. Am locuit acolo cu ea, aşa că mi-am văzut foarte rar tatăl şi fraţii.

Zared îşi dădu atunci seama că Tearle nu fusese crescut să-i urască pe Peregrini, iar ura dintre familiile lor nu însemna nimic pentru el. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai zăpăcită şi nu mai ştia ce să creadă. Dacă pe el nu-l interesa războiul dintre familiile lor, atunci de ce să căsătorise cu ea? Îl sugerase să anuleze căsătoria atunci cînd îi spusese să nu o atingă, însă fără îndoială, o plăcea.

Se dădu jos de pe scaun şi se apropie mai mult de foc. Mă place, nu-i aşa? Închise ochii, pentru un moment, încercînd să-şi imagineze că se va întoarce în casa fraţilor ei, acolo unde nu se rîdea decît foarte rar şi

unde totul era luat în serios, acolo unde nimeni nu glumea.

Se gîndi la fratele ei mai mare, Rogan, şi la felul cum soţia lui, Liana, trebuia să se lupte pentru un pic de libertate. Rogan îşi iubea soţia. Asta nu însemna însă că îi dădea voie să facă sau să spună orice. Şi apoi mai era şi Severn. Zared se întrebă dacă firea şi comportamentul libertin ale lui lady Anne nu îl făcuseră pe Severn să o ucidă, pînă acum.

Se aşeză din nou pe scaun, luîndu-şi capul în mîini. Dumnezeu să o ierte însă nu voia să se întoarcă acasă. Dorea să rămînă aici, cu acest bărbat care-i era duşman, pe care fraţii ei îl urau. Prin venele lui curgea sîngele familiei care îi omorîse fraţii, care furase tot ceea ce aparţinea familiei ei. Era un bărbat pe care ea ar fi trebuit să-l urască, însă nu-l ura.

Pe masă, se afla premiul pe care el îl cîştigase la tîrg pentru ea. Îşi aminti ce mîndră fusese cînd Tearle se luptase cu acel bărbat şi-l învinsese. Oare ce să facă? Chiar nu exista nici o modalitate prin care să-l păstreze pe el şi, totodată, să fie împreună cu familia ei?

Se băgă în pat pentru a adormi, însă nu se odihni nici un pic în acea noapte. Dimineaţa, coborî la masă. Tearle veni imediat după ea. Spre deosebire de ea, nu avea cearcăne deloc. Din contră, îi zîmbi fericit.

Zared îl privi nervoasă. Veselia lui o agasă.

– Cînd vei primi răspunsul regelui?

Tearle se aşeză în capul mesei, tăindu-şi o felie mare de brînză.

– Eşti nerăbdătoare să desfacem căsătoria?

– Ar fi mai bine să se termine odată, spuse ea uitîndu-se în altă parte, pentru ca el să nu-şi dea seama că ea nu asta voia de fapt.

Tearle tăcu un moment. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Cum de se făcuse aşa de frumos? se gîndi ea. Cînd se transformase oare dintr-un broscoi urît, în cel mai frumos bărbat pe care îl văzuşe vreodată? Dacă căsătoria lor trebuia să se termine, atunci era mai bine să se termine mai repede. Nu voia să se îndrăgostească de el mai mult decît era acum.

– Cine poate spune cînd ne va răspunde regele? spuse el, într-un tîrziu. Trebuie să avem răbdare. Se poate însă să ne răspundă negativ, îi spuse el privind-o fix.

– Negativ? spuse ea ţinîndu-şi respiraţia. De ce ar face regele una ca asta?

– Pentru că, orice ai spune, noi am încheiat o căsătorie bună. Am unit prin ea două familii rivale. Poate din această cauză nu ne va da voie să ne despărţim.

Prima reacţie a lui Zared fu să zîmbească. Poate vor locui aici pentru totdeauna. Poate că va avea o grădină plină de flori. Poate că-şi va face cîteva rochii noi. Poate că vor avea şi cîţiva copii. Îşi reveni repede şi se prefăcu supărată.

– Fraţilor mei nu le va plăcea faptul că sînt căsătorită cu un Howard. Poate că ar trebui să mă întorc în casa fraţilor mei. Poate că regele va semna anularea căsătoriei, dacă eu mă întorc acasă.

Zared îl privi. Ar fi dorit, în acel moment, ca el să-i spună să rămînă cu el, pentru totdeauna, să-i spună să nu mai plece niciodată.

– Cum doreşti, îi răspunse el. Să-i chem pe oameni să te însoţească acasă?

– Dacă fraţii mei mă vor vedea călătorind sub stindardul familiei tale, precis îi vor ucide pe oamenii tăi.

– Ah, atunci poate că ar fi mai bine să rămîi aici,

pînă voi primi răspunsul regelui.

– Poate că asta ar fi mai bine, spuse ea zîmbind fericită.

În acea zi, s-au îndepărtat mult de casă. Au călărit singuri. Tearle o duse într-un loc unde zăceau o mulţime de pietre imense, care formau nişte coloane infinite. Acestea fuseseră construite de oameni cu mii de ani în urmă. El îi spuse şi o poveste îngrozitoare despre acel loc. Pe acele pietre se aduceau zeilor sacrificii umane. Tearle se aruncă asupra ei prefăcîndu-se că doreşte să o sacrifice zeilor, aşa cum făceau oamenii cu secole în urmă. Zared se zbătu, la început, însă, cînd trupurile lor se apropiară şi buzele aproape că se atinseră, se gîndi: Mă va săruta acum. Va uita de anularea căsătoriei şi mă va lua în braţe.

El însă nu făcu aşa. Se duse să se uite la altă piatră. Ea se ţinu după el, dar nu primi nici o atenţie. Numai după ce trecu ceva timp, el întoarse privirea spre ea.

– Se întunecă, spuse el, ar trebui să ne întoarcem.

Începînd cu acea zi, Tearle nu se mai atinse de ea. Într-o atît de mică perioadă de timp, Zared se obişnuise aşa de mult să-şi petreacă timpul cu el, că acum îi era dor de el. Îl văzu în grădină antrenîndu-se, aşa că împrumută nişte haine de la băiatul bucătarului şi coborî repede şi ea. Îi zîmbi, însă Tearle nu schiţă nici un gest.

– Eşti soţia mea, aşa că nu ar trebui să te arăţi îmbrăcată astfel în faţa oamenilor mei, îi spuse el uitîndu-se la picioarele ei. Zared era încălţată doar cu nişte pantaloni subţiri, tricotaţi.

– Şi ce vrei, mă rog frumos, să fac toată ziua? se răţoi ea. Şi nu sînt soţia ta!

Voia să spună că este soţia lui numai cu numele. El însă a înţeles cu totul altceva.

– N-avea grijă, vei fi liberă în curînd, spuse el, pe un ton dur.

Zared îi întoarse spatele şi plecă în camera ei. Se simţea singură. Toată viaţa fusese şi se simţise singură. Acum însă acest sentiment de singurătate era cu mult mai puternic. Se simţea foarte rău. Simţea că găsise un prieten şi apoi îl pierduse.

Se aruncă pe pat. Îi venea să plîngă. Mai bine că o ocoleşte şi nu-i mai vorbeşte, se gîndi ea. Cine doreşte, pînă la urmă, compania unui Howard? Ea era o Peregrine şi îi ura pe toţi cei din familia Howard, nu-i aşa?

Se gîndi la reacţia fratelui ei, Rogan, cînd va afla că sora lui mai mică este căsătorită cu un Howard. Rogan se va duce el însuşi la rege şi va cere anularea căsătoriei. El nu avea încredere în nimeni, aşa că, fără îndoială, va pune o moaşă să vadă dacă Zared mai era virgină, să se asigure că Howard nu o atinsese.

– Sînt încă virgină, şopti ea. Sînt la fel de curată ca în ziua în care m-am născut.

Fără îndoială că, după ce Rogan va obţine hîrtiile de anulare a căsătoriei, îi va urî şi mai mult pe Howardieni, pentru că se va gîndi că sora lui a fost respinsă de un Howard.

Trebuie să fac ceva, îşi spuse ea. Trebuie să fac ceva pentru a împiedica ura să mai crească între familiile noastre.

– *My* lord, îi spuse Margaret lui Tearle. Era la fîntînă şi se spăla, căci transpirase în timpul antrenamentelor.

– Da? Tearle se întoarse spre ea. Nu fusese în apele sale în ultimele zile. Era munçit de gînduri zi şi noapte. Se îndrăgostise de acea fată-băieţoi. Poate că se îndrăgostise de ea din prima clipă cînd o văzuse zbătîndu-se în braţele oamenilor fratelui său. Oameni ce nu avuseseră atîta minte încît să se prindă că ea este, de fapt, o fată. Sentimentele lor nu erau însă reciproce, căci Zared continua să vorbească de anularea căsătoriei şi de faptul că doreşte să se întoarcă în casa fraţilor ei. Se gîndi că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să trimită regelui o cerere de anulare a căsătoriei. Se uită la Margaret şi o întrebă: Ce este?

– Lady Zared s-a dus în sat.

– Nu este prizonieră aici. Poate să se ducă unde vrea. Ai trimis nişte oameni cu ea?

– Da, însă nu a primit, sub nici o formă, să fie însoţită.

Tearle se alarmă imediat. Oare Zared plecase la fraţii ei? Înainte ca el să poată face o mişcare, Margaret îi puse mîna pe umăr.

– Am găsit-o. Unul dintre oameni a văzut-o ducîndu-se la Hebe.

– De ce să vrea Zared să o vadă pe acea bătrînă?

– Se spune că este o bătrînă vrăjitoare. Margaret tăcu. La fel ca şi ceilalţi servitori ştia ce se petrece între Tearle şi Zared.

– De ce s-ar duce ea la o vrăjitoare?

– Hebe scapă femeile de o sarcină nedorită, spuse Margaret.

Tearle păli.

– Spune-i lui John să-mi înşeueze calul.

O oră mai tîrziu, Tearle dădu buzna în cocioaba întunecată şi murdară a vrăjitoarei. Prima reacţie a lui fu

aceea de a o ucide pe bătrînă, după care să o omoare şi pe femeia cu care era căsătorit. Fără îndoială că Zared era însărcinată cu copilul lui Colbrand. Nu-i de mirare că dorea să se întoarcă la fraţii ei. Acolo ar fi putut spune că acest copil este al lui. Va folosi acest copil pentru a dobîndi pămînturile familiei Howard. Se blestemă pe sine, o blestemă pe Zared şi le blestemă pe toate femeile din lume şi tot ceea ce privea o relaţie dintre un bărbat şi o femeie.

– Soţia mea a fost aici, tună Tearle. Ai scăpat-o de copilul cu care era însărcinată?

– Nu, *my* lord, spuse ea cu o voce tremurîndă. Nu e însărcinată.

– Nu mă minţi. Te voi arde de vie dacă mă minţi.

Femeia se retrase, speriată, într-un colţ al odăii. Peste tot erau ierburi.

– Nu mint. Vă rog, *my* lord, nu vreau să mor.

Deodată, mînia lui Tearle se risipi. Se trînti pe singurul scaun pe care îl găsi în acea cocioabă. Nu era vina femeii că soţia lui dorea să scape de un copil. Poate că ar trebui să fie bucuros că ea dorea să scape de copilul lui Colbrand. Luînd în considerare sentimentele ei pentru Colbrand, mă mir că Zared nu doreşte să aşeze copilul pe tronul Angliei, se gîndi el.

– Ce a dorit soţia mea de la tine?

– Ierburi de dragoste.

– Ce?

– Soţia dumneavoastră mi-a cerut ierburi pentru dragoste. Ierburi cu care să înnebunească un bărbat. Să-i trezească poftele trupeşti.

– Pentru cine? mai putu el să întrebe. Se gîndi că, în ultimele săptămîni, Zared plănuise să cucerească un alt bărbat. Sau poate că intenţiona să se întîlnească cu

Colbrand şi...

– Pentru dumneavoastră, *my* lord. Dorea ierburile pentru soţul ei.

Tearle clipi de cîteva ori, nemaiînţelegînd nimic.

Bătrîna văzu că Tearle nu intenţiona să-i mai facă rău, aşa că prinse curaj. Se ridică în picioare.

– Lady Zared mi-a cerut o licoare pe care să i-o dea soţului ei, astfel încît, atunci cînd el o va bea, să i se aţîţe atît de mult poftele trupeşti, încît să nu-i mai poată rezista.

Tearle se holbă la bătrînă cîteva minute.

– Eşti sigură? întrebă el, nevenindu-i să creadă. A spus pentru soţul ei?

Femeia îndrăzni să zîmbească puţin.

– Nu am îmbătrînit, ca să mă prostesc. Doar nu credeţi că aveam de gînd să dau licoarea soţiei unui om bogat şi puternic, ca să o folosească asupra altui bărbat decît soţul ei. Dacă ar fi fost soţia unui ţăran, poate i-aş fi dat licoarea. Ei i-am spus că, dacă nu va folosi licoarea asupra soţului ei şi o va folosi asupra altui bărbat, o va urmări ghinionul toată viaţa. Ea a spus...

– Hai, zi. Ce a spus?

– A spus că soţul ei, dumneavoastră, *my* lord, o tratează ca pe un copil, ca pe un băieţoi. Vrea să vă dea ceva să beţi, pentru ca dumneavoastră să vedeţi că ea este o femeie.

Tearle se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin odaie. Se întoarse cu spatele la femeie şi începu să rîdă pe înfundate. Zared credea că el nu o doreşte, nu-i aşa? Şi, în tot acest timp, el crezuse că ea se gîndeşte şi îl doreşte, cu înfocare, pe Colbrand. Dar repede îşi mai schimbă Zared sentimentele! Dacă el o poate face

să se culce cu el, de bunăvoie, înseamnă că, în scurt timp, va primi din partea ei şi dragostea mult aşteptată.

– Ce i-ai dat? întrebă el, întorcîndu-se.

Femeia putu vedea că Tearle era amuzat de întîmplare. Îl cunoştea de cînd era mic şi-şi putuse da seama că nu este un bărbat violent. Aşa că-şi îndreptă spatele.

– Licorile reprezintă secrete pe care le ştiu numai eu. I-am spus să vă invite la cină, sus, în camera ei, să facă focul, să aprindă lumînări, după ce va fierbe acele ierburi pe care i le-am dat. Am sfătuit-o să poarte cea mai frumoasă rochie pe care o are. Ierburile le va pune în berea soţului, după care, dacă el o va bea, nu se va mai putea controla.

Tearle nu se mai putu abţine şi începu să rîdă.

– Şi, spune-mi, voi fi ca lovit de trăsnet?

Femeia se simţi jignită de tonul lui.

– Eu nu-mi înşel clienţii. Licoarea îşi va face efectul.

– Sînt sigur de asta, spuse Tearle rîzînd. Voi fi cel mai îndrăgostit bărbat. Băgă mîna sub tunică şi scoase o mică pungă de bani. Îi dădu femeii cîteva monede, după care, gîndindu-se mai bine, îi dădu toată punga. Fără îndoială, îi dăduse mai mult decît cîştigase ea vreodată.

Femeia, ce rămăsese cu gura căscată, întinse o mînă tremurîndă şi luă punga.

Cînd ieşi din cocioabă, Tearle era în culmea fericirii.

Zared întîmpină unele greutăţi în a o convinge pe Margaret să facă ceea ce ea dorea. Pentru prima dată,

de cînd venise în această casă, femeia părea că o priveşte cu dispreţ. Îi răspunse la toate întrebările, politicos, însă nu lăsă să-i scape nimic din ceea ce Zared nu ar fi trebuit să ştie.

Zared dorea o rochie deosebită şi trebui să o întrebe, de cîteva ori, unde erau veşmintele ce rămăseseră de la mama lui Tearle. Femeia ocolea răspunsul, aducînd-o pe Zared în stare să o ameninţe cu pumnalul. În cele din urmă, o duse într-o sală unde se croiau haine şi acolo, printre stofe, îi arătă o ladă mare de lemn. Fără tragere de inimă, privind-o chiar duşmănos, Margaret deschise lada scoţînd la lumină rochii ce puteau străluci chiar în întuneric. Majoritatea erau cusute cu fir de aur.

Zared nu mai văzuse niciodată rochii atît de frumoase. Luă una şi o duse la fereastră pentru a o vedea mai bine.

– Ce material este? întrebă ea.

Fără tragere de inimă, Margaret îi spuse că materialul a fost adus din Italia. Rochia era din mătase cusută cu fir de aur. Cusăturile erau foarte fine şi delicate. Margaret mai ţinu să o informeze că era foarte scumpă.

Zared mai ridică, cu foarte mare grijă, şi alte rochii din ladă. Erau foarte multe. Nu ştia cît anume costaseră, însă era sigură că valorau cît castelul fraţilor ei.

Respiră adînc şi încercă să se uite, cît mai normal, la ele, fără să se holbeze. Fac asta pentru a împiedica un război, se gîndi ea. Poate că soţul meu are dreptate. Poate că aş putea face un copil care să moştenească proprietăţile familiei Howard. Nu ar fi corect, desigur, pentru că pămînturile ar trebui să aparţină fratelui meu mai mare, dar, cel puţin, moştenitorul va avea şi sînge

Peregrine.

– O voi lua pe aceasta, spuse Zared. Rochia era frumoasă, dar grea. Ea zîmbi în timp ce luă rochia şi o cîntări. Bărbaţii obişnuiesc să spună că femeile sînt slabe. Fraţii ei spuneau că o femeie nu ar putea purta niciodată o armură, însă această rochie grea era tot un fel de armură. Ea zîmbi pentru că, într-un fel, pornea acum un război, un război pe care avea de gînd să-l cîştige, iar această rochie reprezenta armura de care avea nevoie. Îmi va veni bine? o întrebă pe Margaret, văzînd în ochii acesteia o urmă de umor, ca şi cum ar fi înţeles ce intenţiona Zared.

O oră mai tîrziu, făcea exact ceea ce-i spusese vrăjitoarea să facă. Pregăti o masă apetisantă, aprinse lumînările şi pregăti licoarea. Nu fusese uşor de pregătit toate acestea, căci Margaret îi ceru multe explicaţii. Continuă să o întrebe pe Zared dacă se simte bine sau dacă nu are cumva greţuri dimineaţa.

Zared găsi toate aceste întrebări cel puţin ciudate, însă se străduí să-i răspundă cît mai bine, căci răspunsurile ei puteau s-o înveselească pe Margaret.

În cele din urmă, fu gata.

– Arăt... arăt bine? întrebă Zared plimbîndu-şi mîinile pe corp. Rochia era de mătase roşie. Această culoare precum şi galbenul aurului cu care era cusută se potriveau perfect cu pielea ei albă şi cu părul roşcat, iar lumina focului o făcea strălucitoare. Pur şi simplu, îţi tăia respiraţia.

Margaret îşi privea tînăra stăpînă şi zîmbea. Nu înţelegea deloc de ce se mai dusese la acea vrăjitoare. Nu avea nevoie de ea. Toţi locuitorii acelei case, inclusiv sătenii, ştiau că stăpînul nu se culcase niciodată cu tînăra lui soţie.

– Sînteţi foarte frumoasă, îi spuse Margaret.

– Nu mai arăt ca un băiat?

Margaret începu să rîdă.

– Nici pe departe, îi răspunse ea.

Din impuls – deoarece ştia că era cu mult mai în vîrstă şi că Zared nu ştie cum ar trebui să se poarte o servitoare – îndrăzni s-o sărute pe obraz, apoi îi zîmbi şi ieşi din cameră.

Cîteva minute mai tîrziu, Tearle ciocăni şi intră în cameră. Zared îşi dădu seama că nu era prea bine dispus.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, temîndu-se că era ceva în legătură cu fraţii ei.

– Calul s-a împiedicat şi m-a aruncat într-o băltoacă, spuse el trîntindu-se pe un scaun. Unul din oamenii mei m-a învins cînd ne antrenam cu sabia. În afară de asta, parcă sînt mai încet în mişcări, în partea dreaptă a corpului. Culmea, cînd am ajuns aici, mi s-a spus că nu pot cina jos şi că trebuie să urc în camera ta. Ce vrei de la mine, Zared? Vrei să-mi spui că fraţii tăi au venit după mine? Asta ar fi un deznodămînt potrivit cu ziua care tocmai s-a terminat.

Primul instinct al lui Zared a fost acela de a-i spune ce ar fi putut face cu cina lui, însă se abţinu şi reuşi să zîmbească.

– M-am îmbrăcat cu rochia mamei tale.

Tearle o privi, dar parcă n-o vedea, parcă se uita prin ea. Căscă apoi cu o gură pînă la urechi.

– Da, văd că da. Se uită apoi la masa încărcată cu bucate şi adăugă: Cheamă pe cineva şi spune-i să mă servească. Mi-e foame şi sînt obosit.

– Te voi servi eu, spuse repede Zared. Nu mai avem nevoie de nimeni.

Se duse apoi la masă şi începu să umple un platou de argint cu mîncare. I-l dădu, după care se aşeză lîngă el pe un scăunel.

Tearle luă o lingură plină cu mîncare şi începu să-i vorbească cu gura plină:

– Ce vrei de la mine? o întrebă el arătînd-o cu lingura.

– Nu vreau nimic. Nu sînt obişnuită cu servitori şi doream să fiu puţin departe de ei.

– Nu ştii să minţi, spuse el încruntîndu-se. Ai primit vreo ştire de la fraţii tăi? De aceea te-ai dus la acea vrăjitoare? Zared mări ochii. Trebuie să-ţi spun, continuă el, că servitorii îmi sînt loiali. Îmi comunică tot ce faci şi unde te duci.

– Nu am primit nici un mesaj de la fratele meu şi nu te-am chemat aici ca să vorbim despre război.

– A, dar despre ce altceva mai ştii tu să vorbeşti? Ce alt motiv ai fi putut avea ca să te duci la acea vrăjitoare? spuse Tearle punîndu-şi platoul în poală. Acea vrăjitoare scapă femeile de copii nedoriţi.

Zared îl privi dezaprobator.

– Nu este posibil să fiu însărcinată, dacă la asta te gîndeşti.

– Nici chiar dacă bărbatul ar fi Colbrand?

– Eşti un bărbat îngrozitor, spuse ea ridicîndu-se de pe scaun.

– Sînt un Howard. De unde să ştiu eu ce ai făcut cu celălalt bărbat? Se pare că-l găseşti mai mult decît atrăgător. Îl crezi cel mai puternic, cel mai curajos şi cel mai frumos cavaler din întreaga Anglie.

– Tu l-ai învins! spuse ea exasperată. Tu i-ai învins pe toţi atunci la turnir.

Auzind asta, Tearle se lăsă pe spate şi îi zîmbi.

– Vrei să spui că acest Colbrand nu este cel mai bun cavaler din Anglia?

– Eşti îngrozitor, strigă Zared, dîndu-şi seama că începe din nou să se joace cu ea. Nu eşti niciodată serios?

– Sînt serios atunci cînd spun că am nevoie de un pat, spuse el întinzîndu-i platoul gol. Nu am mai fost niciodată aşa de obosit. Se ridică în picioare, căscă din nou şi începu să se întindă. Nimic nu mă va face să nu dorm în seara asta. Chiar şi regele de-ar veni.

Zared nu voia să fie nevoită să folosească licoarea. Voia să reuşească ea singură să-l atragă în patul ei.

– Nu mi-ai spus dacă-ţi place rochia.

– Mi-a plăcut dintotdeauna, spuse el căscînd din nou. Mama a purtat-o în Franţa. Pînă şi regele a remarcat-o.

– Este foarte grea. Ia pune mîna pe ea.

– Am mai pipăit materiale ca acesta, îi spuse el continuînd să se întindă. Am ajutat chiar femeile să le dea jos, îi mai spuse el scărpinîndu-se. Trebuie să mă culc. Văd că începe să mă mănînce pielea. Poate că dorinţa mea cea mai mare, în acest moment, este să dau jos toate hainele de pe mine şi să mă culc.

Zared nu ştia ce să facă pentru a-i atrage atenţia. Rochia îi ţinea sînii foarte strîns încorsetaţi, însă se părea că el nici nu-i observase.

– Corsetul ăsta mă strînge, spuse ea. Nu cred că mama ta avea sînii la fel de mari ca ai mei, spuse Zared ţinîndu-şi respiraţia pentru a vedea ce răspunde el la această remarcă.

– Posibil, eu nu m-am uitat niciodată la mama în felul acesta, spuse el înţepat, părînd că vorbele ei îl jigniseră.

– Nu am vrut să spun...

– Da, da, îţi accept scuzele. Acum eşti sigură că nu ai şi altceva să-mi spui, în afară de faptul că mama mea era o creatură urîtă?

– Dar eu n-am spus... Zared tăcu şi-i întoarse spatele. Oh, bine, du-te la culcare. Nu mai contează ce vreau eu. Eşti obosit şi trebuie să te odihneşti.

Zared se aştepta să audă uşa deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se, însă, cînd îşi dădu seama că nu se aude nimic, se întoarse spre el.

– Haide, du-te, nu te mai ţin.

Tearle se aşeză mai bine în scaun.

– Pe tine te supără ceva. Oare răspunsul regelui a venit atît de repede? De aceea te-ai îmbrăcat cu cea mai frumoasă rochie a mamei şi ai plănuit această cină? Vrei să sărbătoreşti vestea cea bună? Desfacerea căsătoriei noastre?

– Nu am primit nici o veste. Nici de la fraţii mei, nici de la rege şi nici de la vreo stafie Peregrine. Nimeni nu mi-a vorbit toată ziua! ţipă ea exasperată.

– Ah, atunci asta este, spuse el zîmbind. Vrei companie. Ei, atunci să vorbim. Voi încerca să nu adorm şi te voi asculta.

– Am intenţionat să fac ceva atunci cînd ai venit, însă acum nici eu nu mai ştiu ce voiam, spuse ea întorcîndu-i spatele.

Tearle era atît de tăcut, că Zared se întoarse din nou la el. Îşi lăsase capul pe spate şi adormise. Zared se enervă pe loc, apoi îi veni să plîngă. Cum de puteau celelate femei să atragă un bărbat şi ea nu putea?

Se duse la el şi-i atinse obrazul. El era mai chipeş decît fraţii ei şi mai chipeş decît Colbrand, de fapt mai

chipeş decît orice bărbat de pe pămînt.

Tearle se trezi tresărind.

– Am visat, spuse el.

– Ce ai visat? îl întrebă Zared zîmbind.

– Am visat că eram la Curte şi lady Chaterine a intrat în camera mea. Purta o rochie albastră, cusută cu fir de aur.

Zared îşi strînse buzele şi plecă de lîngă el.

– Vreau să pleci.

– Da, trebuie să mă duc să-mi termin visul, spuse el, frecîndu-se la ochi. Înainte să plece, se duse şi luă paharul cu bere. În bere, se vedeau cîteva firicele de iarbă.

– Mor de sete, spuse el dînd peste cap paharul.

– Nu bea asta, strigă Zared.

– Nu-mi dai voie să beau, deşi mă vezi aşa de însetat? o întrebă el, surprins. Haide, nu mă gîndeam la asta din partea soţiei mele, chiar dacă este o Peregrine. De ce mă priveşti aşa de ciudat?

– Nu mă uit la tine, spuse ea, deşi îl privea cu atîta interes, că nici nu mai clipea.

Tearle se întinse din nou.

– Trebuie să plec la culcare, spuse el căscînd. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Rochia mamei mele îţi vine bine. Pot chiar spune că îţi stă mai bine decît îi stătea mamei mele. Acum, scuză-mă.

Se întoarse spre uşă. Zared nu-l slăbea o clipă. Băuse licoarea, totuşi nu se întîmpla nimic. Mîine, se gîndi ea, mă voi duce să cer banii înapoi vrăjitoarei. Nu avea de gînd să plătească o licoare ce nu-şi făcuse efectul.

În momentul cînd Tearle puse mîna pe clanţa uşii, se opri. Stătu nemişcat, un moment, după care se întoarse foarte încet către Zared. Ochii i se măriseră de parcă ar fi avut un şoc. Se uită la chipul ei, ochii oprindu-i-se apoi pe buzele şi sînii ei.

Fără să vrea, Zared îşi acoperi sînii şi făcu un pas înapoi. Tearle merse după ea, cu ochii fierbinţi şi plini de dorinţă.

Inima ei începu să bată cu putere. Aşa voia ea să o privească. De aceea îi dăduse licoarea. Însă începuse să-i fie frică. Tearle fusese bun şi amabil cu ea, însă acum, această licoare îl va transforma oare într-un monstru? Îl va transforma într-o altă persoană?

Zared se dădu în spate pînă ajunse la pat. Tearle o urmă încet, aşa cum o fiară se îndreaptă spre pradă, ştiind că este încolţită.

– Eu... eu cred că...

Zared nu mai termină ce avea de spus, căci Tearle o ajunse.

– Nu te-am mai văzut aşa frumoasă, îi şopti el. Nu am mai văzut nici o femeie mai senzuală decît tine. Nici la Curtea Franţei, a Italiei sau a Angliei nu am mai văzut vreo femeie care să se poată compara cu tine. Te doresc mai mult decît am dorit vreodată pe cineva.

Zared îl privea şi clipea. Astea erau cuvintele pe care ea voia să le audă, cuvinte pentru care fusese nevoită să-i dea licoarea.

Foarte încet, el o sărută pe gură, iar Zared simţi că i se înmoaie genunchii. Tearle o prinse de mijloc şi o întinse încet pe pat. Se întinse apoi lîngă ea şi începu să o sărute pe gură, pe gît, coborînd apoi mai jos, pe sînii ce se vedeau ieşiţi din corset. Zared închise ochii,

savurînd această senzaţie pe care nu o mai simţise niciodată. Deschise apoi ochii şi-şi plimbă degetele prin părul lui negru şi des.

Tearle îşi plimba mîinile pe sînii şi coapsele ei.

– Se pare că nu mă mai pot abţine. Mă simt de parcă o forţă extraordinară a pus stăpînire pe corpul meu. Trebuie să te am sau voi muri.

O întoarse apoi pe burtă şi începu să-i dezlege şireturile rochiei, atingîndu-i pielea fină. Zared închise ochii de plăcere. Asta era ceea ce dorea de multă vreme. Atît de mult îşi dorise asta, încît fusese nevoită să recurgă la licoarea vrăjitoarei.

Încet şi cu multă exactitate, Tearle îi desfăcu rochia şi i-o trase apoi pe cap. Cu foarte mare îndemînare, îi dădu jos şi desuurile.

Aşa că nu trecu mult timp şi Zared era goală-goluţă. Mult timp Tearle stătu şi o privi, încît Zared se nelinişti.

– Nu-ţi plac?

– Nu am mai văzut niciodată o femeie ca tine, spuse el. Tearle mai văzuse multe femei dezbrăcate însă, cu excepţia unor ţărăncuţe, ele duseseră o viaţă uşoară. Viaţa lui Zared nu fusese uşoară. De cum făcuse primii paşi i se dăduse în mînă o sabie şi fusese învăţată cum să o folosească. Purtase şi armură. Învăţase să călărească, mai înainte să înveţe să meargă. Toate acele antrenamente îi sculptaseră parcă trupul cu muşchi. Avea un corp bine proporţionat. Nu era nici un fel de grăsime sau de carne moale pe trupul ei, cu excepţia sînilor.

Zared crezu că Tearle nu o place, aşa că voi să se ridice din pat. El însă o prinse şi o aşeză la loc, uitîndu-se la ea ca la o nouă specie de animal, iar

privirea ochilor lui devenea din ce în ce mai fierbinte.

– Zared, şopti el suindu-se peste ea şi începînd să o sărute cu ardoare.

Ea era, din fire, o persoană entuziastă, aşa că începu să-l sărute cu pasiune. Neîncetînd să o sărute, Tearle începu să-şi sfîşie hainele de pe el. Zared ştia că el ţine foarte mult la ţinuta lui şi la haine şi aproape că o bufni rîsul cînd auzi cusăturile pîrîind.

Gura lui se mişca, cu repeziciune, de la buze către sînii ei. Ea părea că se topeşte de dorinţă. Era mai bine decît îşi imaginase vreodată. Îşi îngropase mîinile în părul lui, arcuindu-şi trupul pentru ca el să o poată atinge mai bine.

– Eşti cea mai încîntătoare femeie pe care am văzut-o vreodată. Dacă ştiam ce ascundeai sub haină, te-aş fi dezbrăcat mai de mult, spuse el plimbîndu-şi buzele pe pîntecele ei.

Aceste cuvinte o făcură pe Zared să deschidă ochii. El nu i-ar fi smuls hainele de pe ea, dacă nu ar fi băut acea licoare. Acea licoare îl făcuse s-o dorească. Nu pe Zared o dorea el. Dorinţa lui fusese cauzată de licoarea vrăjitoarei.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă să mă ridic, strigă ea, împingîndu-l.

Ea îl împingea cu toate puterile, însă el nu se clintea. Continua să-i sărute coapsele şi să-şi plimbe mîinile pe trupul ei. Zared ridică atunci un picior, îl puse pe umărul lui şi-l împinse cu toată puterea.

Peste măsură de uimit, Tearle o privi cum se retrage în colţul opus al patului.

– Te-am rănit cumva?

– Tu nu mă doreşti.

Tearle era prea uimit ca să înţeleagă ce vrea să spună. Nu-şi putea lua ochii de la corpul ei: acele picioare, acel pîntec şi acei sîni. Zared arăta ca o femeie, dar şi ca cel mai preţios lucru ce poate exista în lume. O ajunse din nou, însă ea îi îndepărtă mîinile.

– Nu pe mine mă doreşti. Eşti doar sub vraja unei licori.

– Da, sînt vrăjit, spuse el. Mîinile începură să-i tremure de dorinţa de a o atinge. Peste puţin timp, se gîndi el, nu o să mă mai pot abţine; omul o să dispară şi mă voi transforma într-un animal.

Zared se dădu jos din pat.

– Nu mă doreşti. Nu m-ai dorit niciodată. Du-te la acea lady Chaterine a ta.

Acum că Zared se acoperi cu cearceaful de pe pat, mintea lui Tearle începu să se mai limpezească.

– Nu te doresc? spuse el întinzînd o mînă pentru a o atinge. Îţi voi arăta cît de mult te doresc.

– Nu, spuse ea fugind şi înşfăcînd o pernă, încercînd să-şi acopere nuditatea. Acea pernă îl tentă însă şi mai mult, căci îi descoperise picioarele şi sînii.

Tearle cunoştea destul de bine femeile şi ştia că acum va trebui să folosească multe cuvinte pentru a o convinge.

– Vrei să-ţi spun că te iubesc? o întrebă el. Vrei să compun o poezie care să-ţi laude frumuseţea? În acel moment, Tearle ar fi făcut orice pentru a o aduce în pat. Vrei să-ţi jur că voi da toate proprietăţile familei mele, fraţilor tăi?

Chipul lui Zared se întristă şi mai mult. Licoarea era puternică, dacă îi făcuse să spună aşa ceva.

– Am făcut un lucru dezonorant, spuse ea.

Tearle se ridică imediat.

– Dacă este vorba de un alt bărat, îl voi ucide. Nici un bărbat nu va avea ce-mi aparţine.

– Vrei să încetezi odată! ţipă Zared. Chiar nu vezi că cel care vorbeşte nu eşti tu? Prin tine vorbeşte acum licoarea vrăjitoarei.

Toată concentrarea lui Tearle era pe trupul ei, aşa că nu înţelesese prea bine ce voise să spună.

– Tu eşti o vrăjitoare, spuse el dîndu-se jos din pat pentru a o ajunge.

Zared alergă în celălalt colţ al camerei. Jos, aruncate, erau hainele lui împreună cu pumnalul pe care Tearle îl purta întotdeauna la brîu. Îl ridică şi-l ţinti spre el.

– Nu te apropia de mine, spuse ea.

Există momente cînd un bărbat ar putea plînge, se gîndi Tearle. Părul roşu al lui Zared îi atîrna pînă la umeri, iar pumnalul parcă îi sporea frumuseţea.

– Zared, îţi voi da orice; spune-mi numai ce doreşti: Bijuterii? Proprietăţi? Ce doreşti?

Zared îl privea. Nu avea nimic pe el şi arăta chiar mai bine decît îmbrăcat. Ar fi dorit să o ia în braţe, s-o atingă, însă nu voia ca el să facă asta din cauza acelei licori. Se gîndi că nici sub efectul licorii, Tearle nu devenise violent. Tot nu o forţa să se culce cu el.

Să meargă la acea vrăjitoare nu fusese ceva onorabil pentru ea, însă îşi va salva onoarea supunîndu-se efectelor licorii. Trecu pe lîngă el, fără să-l atingă, după care se întinse pe pat. Se întinse ţeapănă, cu mîinile pe lîngă ea şi cu picioarele lipite.

– Poţi să faci ce vrei cu mine, spuse ea.

Tearle nu s-ar fi gîndit niciodată că dorinţa i se va risipi, însă aşa se întîmplă. Unii bărbaţi găsesc femeile care se împotrivesc mai atrăgătoare. El însă nu. Aşa că se aşeză pe marginea patului şi o privi.

– Eşti o femeie care poate duce un bărbat la paroxism, îi spuse el. Mă doreşti aşa de mult, încît ai recurs la licoarea unei vrăjitoare, riscînd astfel să mă otrăveşti. Totuşi, atunci cînd eu te ating, mă ameninţi cu pumnalul. Spune-mi, cum aş putea eu oare să te înţeleg? Aş vrea ca cineva să-mi explice firea femeilor, sau doar pe soţia mea nu sînt în stare să o înţeleg?

– Ştiai de licoare? întrebă ea.

Tearle se duse la cingătoare şi scoase de acolo un mic săculeţ pe care i-l arătă.

– Uite, aici este licoarea ta.

– Eu am pus-o în paharul cu bere. Aşa că nu poate fi aceasta, spuse Zared luînd săculeţul.

– Nu aveam de gînd să beau porcăria aia. După cîte ştiu eu, e făcută şi din ochi de broască sau ceva mai rău.

Zared deschise săculeţul şi mirosi. Conţinutul mirosea la fel de urît pe cît îşi amintea ea. Ridică apoi privirea spre el.

– Dacă astea sînt ierburile pentru care am plătit-o pe vrăjitoare, atunci tu ce ai băut?

– Mentă, cred. Nu ţi-aş recomanda. Nu merge cu bere, însă a fost mai bună decît ar fi fost porcăria pe care mi-ai fi dat-o tu.

– Dacă nu ai băut licoarea, atunci ce a cauzat această... această dorinţă a ta? spuse ea ţinînd săculeţul.

Auzind asta, Tearle nu ştia dacă să rîdă sau să urle. Dar nu a rîs, nici nu a urlat.

– Nu ştiu cum de nu ţi-ai dat seama că te doresc ca un nebun, de la prima noastră întîlnire, spuse el încet. Am crezut că o să înnebunesc. De ce crezi că m-am angajat sluga fratelui tău? Crezi că mi-a făcut plăcere să intru în noroi pînă la genunchi, pentru a-i căra lăncile? Sau crezi că am rămas cu voi pentru că mi-a plăcut compania lui? Sau a ta? Atunci, la turnir, nu mi-ai spus nici măcar o vorbă bună.

– Însă eu am crezut că nu-ţi plac. Am crezut că tu voiai să... să... Se întrerupse şi se ridică în capul oaselor.

– Să pun mîna pe averea Peregrinilor? spuse Tearle, întinzîndu-se apoi lîngă ea şi apropiindu-şi buzele de ale ei. Am avut numai un singur obiectiv: acela de a atinge trupul tău.

– Într-adevăr? Nu crezi că arăt ca un băiat?

– Eu sînt singurul bărbat care mi-am dat seama, de la început, că eşti fată şi nu băiat, spuse Tearle uitîndu-se insistent la ea.

– Dar dacă nu ai băut licoarea, atunci de ce ai reacţionat aşa? Şi de ce nu ai venit la mine mai demult?

Tearle nu se mai putu abţine şi începu să ţipe:

– Cum, nu ţi-ai dat seama că te-am curtat?

– M-ai curtat?

– Da, te-am curtat. Mi-am dat seama, după ce am petrecut ceva timp cu fratele tău, că ideea unui Peregrine de a curta este aceea de a îngenunghea o femeie. În alte case – eu susţin această idee – o femeie se curtează prin darurile pe care i le faci.

– Dar ce este cu anularea căsătoriei? Ce se aude cu răspunsul regelui?

– Ce răspuns? întrebă Tearle. Ce anulare a căsătoriei?

– Acela pe care... Nu ai trimis mesajul? îl întrebă ea zîmbind.

– Am simţit eu că toate astea vor fi trecătoare. Am sperat că, dacă te voi putea îndepărta de fraţii tăi, vei vedea că eu nu sînt un monstru, aşa cum credeai că sînt la început, spuse Tearle luîndu-i mîna şi sărutînd-o. Te-am dorit din prima clipă cînd te-am văzut împotrivindu-te oamenilor fratelui meu. Te-am iubit din clipa în care te-ai întors să vezi dacă am murit sau nu, chiar dacă eu eram un Howard, iar tu ai fost învăţată să mă urăşti.

– Mi-era teamă că vei muri şi asta va da naştere unui război în care îmi voi pierde familia. Nu mi-a păsat de tine.

– Poate că pot schimba asta, spuse el privind-o înflăcărat. Poate te pot face să-ţi pese de mine.

Zared se întinse la loc pe pat.

– Nu cred că poţi face asta. Nici un Howard nu poate face o Peregrine să ţipe de plăcere.

– Ce ştii tu despre ţipetele de plăcere?

– Am auzit femeile, cu care se culca Severn, ţipînd de plăcere. Tu nu mă poţi face să ţip la fel, spuse ea provocîndu-l.

– Oh, spuse el. Mai vedem noi!

Începu să o sărute cu patimă. Acum nu mai era nevoit să vorbească. Doar să o sărute. O sărută şi o mîngîie pînă crezu că o să înnebunească. Cînd pătrunse în ea, se aşteptă ca Zared să ţipe de durere, însă nu a fost aşa.

– Mi-a plăcut, spuse Zared mai tîrziu, cînd Tearle

moţăia în braţele ei. O vom mai face. Poate să dureze şi mai mult?

Tearle ridică o sprînceană şi se uită la ea.

– Poate. Puţin mai tîrziu.

– Ah, spuse Zared. Înţeleg.

Dacă altă femeie i-ar fi spus asta, Tearle ar fi crezut-o, însă ţinînd cont de experienţa ei de viaţă, se îndoia că aceasta înţelesese.

– Ce ai înţeles?

– Că eşti un Howard slab, care nu este în stare de nimic. Crezi că viitorii noştri copii vor fi la fel de slabi ca tine?

– Voi avea eu grijă să ţipi rău de tot pînă dimineaţă, spuse Tearle năpustindu-se asupra ei.

13

Zared se aşeză, bucuroasă, la masă. Soţul ei o privea cu o asemenea superioritate şi îngîmfare, că o făcu să se strîmbe. Însă era fericită, foarte fericită.

– Ce spui să facem astăzi? o întrebă Tearle zîmbind.

– Învaţă-mă să citesc, spuse ea repede.

Pentru Zared, urmară două săptămîni de trai ca în Rai. Părea că doreşte, cu ardoare, să primească afecţiune. Voia parcă să răscumpere anii cînd fusese forţată să se poarte şi să arate ca un băiat. Tearle, spre deosebire de bărbaţii pe care îi cunoscuse pînă atunci, era bucuros să-i arate cum trebuie să se poarte şi să vorbească o femeie; care sînt lucrurile pe care o femeie ar trebui să le facă.

O ajută să-şi cumpere rochii care să i se potrivească şi pe care el le considera frumoase. În fiecare seară o pieptăna, fiecare dintre ei sperînd că astfel părul va creşte mai repede. Jucau diferite jocuri interesante, călăreau, mergeau la vînat, iar cîteodată, pur şi simplu stăteau degeaba. Tearle începu să o înveţe să

citească şi chiar îi arătă cum să cînte la lăută. Scriseseră împreună cîteva poezii, Tearle spunîndu-i că are un talent deosebit la poezie.

Peste toate acestea, făceau dragoste. Orice părea să aibă o conotaţie sexuală pentru ei. De cîte ori vedeau un copil, se gîndeau să facă şi ei unul. Muzica îi făcea să se retragă în camera lor. Poeziile, de asemenea, căci unele poezii, scrise de Zared, erau chiar obscene.

Zared îl învăţă pe Tearle cum să folosească un pumnal. Demonstraţia ei îi aţîţă poftele lui Tearle. Nu pentru că îl învăţa ceva ce el nu ştia, ci pentru că Zared îi făcea demonstraţia fiind complet dezbrăcată.

S-au jucat de-a v-aţi-ascunselea, o zi întreagă, căci plouase de dimineaţă pînă seara. Le venea să facă dragoste, oriunde şi oricînd.

Tearle, care în trecut fusese nevoit să facă dragoste cu femei, în secret, era acum parcă fascinat de libertatea lui. Putea face dragoste cu soţia sa oricînd poftea.

Era de asemenea fascinat de Zared. Nu i se spusese ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă o „doamnă", aşa că era dispusă să încerce orice. Era, de asemenea, atît de atletică că îl făcea, uneori, să se simtă bătrîn şi ramolit. Ea se căţăra pe copaci, cu agilitatea şi iuţeala unei şopîrle. El o urma şi apoi făceau dragoste pe o creangă ramificată a copacului.

Zared nu avea acele temeri cu care Tearle credea că se naşte femeia. Nu-i era teamă de înălţime, de arme sau de porci mistreţi.

Într-o seară, cum stăteau unul lîngă altul, Tearle o întrebă de ce este atît de neastîmpărată şi de vioaie.

– Nu-ţi dai seama că sînt liberă? îi spuse ea. Nu am mai fost niciodată aşa. Tu ai trăit atît de liber că nici

nu-ţi poţi închipui cum este să fii prizonier. Tu eşti atît de moale!

– Poate că sînt acum, însă nu sînt mereu aşa, spuse el, puţin jignit.

– Nu, prostuţule, n-am vrut să spun asta. Vreau să spun că ai un suflet bun. Eşti amabil, gentil şi nu te laşi niciodată purtat de mînie.

– Tu parcă vrei să-mi spui că nu sînt un adevărat bărbat. Ai văzut şi tu cicatricele de pe trupul meu. Mă pot lupta şi eu la fel ca şi ceilalţi bărbaţi.

– Te poţi lupta în concursuri, însă poţi tu ucide un om? Te poţi uita în ochii unui bărbat şi apoi să-l ucizi?

Tearle o luă de mînă şi o privi fix.

– Îl voi ucide pe cel care se va atinge de tine.

– Da, probabil că aşa vei face, spuse Zared oftînd. Nu ştia cum să-i explice ce anume voia ea să-i spună. El nu înţelegea ura. Nu ştia cum este să te hrăneşti cu ură, să vezi ura măcinînd sufletele celor din jur.

– Tu te poţi uita în ochii unui om şi apoi îl poţi ucide? o întrebă el.

– Dacă el ar fi un Howard, spuse ea, fără să se gîndească. Se întoarse apoi spre el şi îl privi cu groază.

– Eu sînt un Howard, spuse el încet. Chiar te-ai putea uita în ochii mei şi apoi să mă ucizi?

Zared nu ştia ce să-i mai spună. Ştia că nu ar fi în stare să-l ucidă. Sau ar putea? Dacă el ar fi o ameninţare pentru unul din fraţii ei, oare ce-ar face ea?

Se scutură şi îl privi.

– M-am uitat de multe ori în ochii tăi şi te-am ucis. Nu eşti tenace deloc. Eşti slab. Eşti un papă-lapte, care se smiorcăie mereu. După ce facem dragoste cîteva ore în şir, eşti „terminat". Noi, Peregrinii, sîntem... Zared nu mai putu spune nimic, căci Tearle începuse să o

sărute din nou.

Cam pe la mijlocul săptămînii a treia, fericirea lui Zared începu să se năruie. Abia dacă se luminase de ziuă. Era încă în pat, cînd uşa se dădu la perete. Unul dintre oamenii lui Tearle năvăli în cameră. Avea faţa roşie, iar venele parcă i se adunaseră toate în cap, bătîndu-i cu putere.

– Vin, spuse el.

Zared privi năucită. Fusese în siguranţă atîta timp, încît nu îşi imagina că mai poate fi în pericol vreodată.

– Cîţi sînt? întrebă Tearle.

– Sute. Sînt toţi înarmaţi.

– Pregăteşte oamenii. Aminteşte-le să nu ţintească. Oamenii aceia sînt acum rudele mele. Nu vreau să se verse sînge în această zi.

La auzul cuvîntului „sînge", Zared se trezi de-a binelea şi se ridică în capul oaselor.

– Ce s-a întîmplat?

Tearle îi făcu semn bărbatului să plece, după care se întoarse spre ea.

– Fratele tău a venit cu o armată. Cred că vrea să mă ucidă şi să te ia acasă.

Zared nu suflă o vorbă, însă se simţea de parcă tot sîngele i se scursese din vene. Vru să se dea jos din pat, însă Tearle o luă de mînă.

– Ce vrei să faci?

– Să mă duc la fratele meu. Nu-i voi permite să te ucidă. Îi voi spune că ai fost bun cu mine.

Mîna lui o ţinea strîns.

– În ciuda faptului că sînt un Howard, m-am purtat frumos cu tine, spuse el, sarcastic. Acum ai de gînd să mă părăseşti?

– Vreau să pun capăt acestui război, ţipă ea.

– Vrei să faci aşa ceva? întrebă el.

– Da. Îi voi spune fratelui meu că eu am vrut să mă căsătoresc cu tine. Am să-i spun că mă copleşise dorinţa. Trebuia neapărat să-mi iau un bărbat. Poate că va înţelege asta. Totuşi, Rogan este un om de onoare. El nu s-ar fi lăsat purtat de dorinţă, aşa cum am făcut eu. El ar fi murit mai înainte de a se căsători cu un duşman şi ar fi urît acest duşman pentru tot restul zilelor lui. El nu ar fi ajuns, aşa cum am ajuns eu, să-şi iubească duşmanul. Tearle o lăsă să vorbească. O privea doar. Vrei să stai aici toată ziua? se răţoi ea. Refuza să creadă că asta va fi ultima oară cînd îl vede. Nu avea nici o urmă de îndoială. Fratele ei nu i-ar da voie niciodată să rămînă cu un Howard. Rogan va anula căsătoria, spunînd că ea nu a avut permisiunea fraţilor ei mai mari pentru a se căsători. De ce mă priveşti aşa ciudat?

– Tu încă mă mai priveşti ca pe un Howard. Încă crezi că sînt slab, iar fratele tău – pentru că foloseşte numai mijloace violente – crezi că este atotputernic. Chiar nu poţi vedea că violenţa nu este întotdeauna un răspuns?

Zared clătină din cap.

– Am să văd eu dacă mai eşti de aceeaşi părere, atunci cînd sabia fratelui meu va şuiera deasupra capului tău. Se duse la dulap, luă de acolo hainele pe care i le dăduse băiatul bucătarului şi începu să se îmbrace.

– Nu, spuse Tearle hotărît. Tu nu mai eşti un băiat. Nu mai eşti un băiat Peregrine. Acum eşte o femeie Howard.

– Nu sînt, ţipă Zared, aruncînd cu hainele. Nu voi fi niciodată o Howard. Nu pot fi o Howard. Cei din familia

Howard sînt duşmanii mei.

Tearle o luă în braţe.

– Sstt! Taci, dragostea mea. Nu trebuie să te temi. Fratele tău nu mi te va lua.

Zared îl împinse.

– Se va lupta cu tine. Chiar nu înţelegi? Fraţii mei îi urăsc pe cei din familia Howard. Rogan va muri tot încercînd să te ucidă. Numai dacă eu mă întorc acasă, el nu-ţi va declara război.

– Atunci, fără îndoială, trebuie să te duci cu el, îi spuse el zîmbind. Însă nu te vei îmbrăca ca un băiat. Acele zile au luat sfîrşit. Te vei îmbrăca într-o rochie cusută cu fir de aur. Astfel fratele tău va vedea că acum eşti femeie.

– Fratele meu va vedea că banii Howardienilor pot cumpăra rochii care reprezintă renta anuală a Peregrinilor, murmură ea. Fusese jignită profund de faptul că lui nu-i păsase de faptul că nu se vor mai vedea niciodată. Ea se va întoarce la fratele ei, iar el... Doamne Dumnezeule, nici nu voia să se gîndească la pedeapsa ce o va aştepta pentru fapta ei, cînd se va întoarce acasă.

– Eu cu ce să mă îmbrac? întrebă Tearle.

– Ce-mi pasă mie cu ce te îmbraci tu? Eu nu voi mai fi aici să văd cu ce sau cu ce nu te îmbraci. Nu voi mai învăţa niciodată să citesc, se gîndi ea. Nu voi mai avea copii sau un soţ care să mă ţină în braţe şi care să mă facă să rîd.

– Cu ce crezi că l-aş putea impresiona pe fratele tău? Crezi că bogăţia îl impresionează? Sau că ar trebui să îmbrac armura? Nu ştiu dacă să mă îmbrac în haine cusute cu fir de argint sau cu armura. Vom forma o pereche frumoasă. Tu, în aur, eu, în argint. Mă tem că

fratele tău va vrea să vadă de ce sînt în stare. Şi atunci înseamnă că aceste haine argintii nu vor fi bune la nimic.

Zared se luă cu mîinile de păr.

– Fratele meu mărşăluieşte către tine, cu o armată, iar tu stai aici şi vorbeşti despre haine? Nu ai minte deloc? Nu-ţi dai seama că noi nu ne vom mai vedea niciodată? Că astăzi trebuie să mă întorc la fraţii mei? Zared încerca să nu plîngă. Ştiam eu că această fericire nu poate să dureze mult. Ştiam eu că nu mi-a fost dat să trăiesc aşa fericită. Ştiam că se vor sfîrşi toate.

Tearle o luă iarăşi în braţe.

– Uită-te la mine şi ascultă ce am să-ţi spun. Poate tu crezi că fratele tău este cel mai puternic bărbat de pe pămînt, însă nu este aşa. Deşi îmi aminteşti, în fiecare oră, ai uitat că eu sînt un Howard. Am oameni şi bogăţii la dispoziţie care îl pot învinge repede pe fratele tău şi toată armata lui. Zared mări ochii, îngrozită. Îţi spun ceea ce aş putea face şi nu ceea ce intenţionez să fac. Ceea ce intenţionez este să mă predau fratelui tău.

– Nu poţi, suspină ea. Te va ucide.

– Oare? Tu ai spus că el este un om de onoare. Va ucide el un bărbat care nu numai că-i este văr prin sînge, dar acum îi este şi frate prin căsătorie? Va ucide el un om care se predă singur?

– Nu te poţi preda. Eu mă voi duce la el. Asta şi vrea. Tu nu-l cunoşti pe Rogan. Familia este totul pentru el.

– Iar tu ai devenit totul pentru mine, spuse el apropiindu-şi buzele de ale ei. Crezi că-ţi voi da voie să pleci? Crezi că-ţi voi da voie să pleci, după ce am luptat atît de mult şi de greu să te obţin?

– Nu... Nu ştiu. Nu ştiu ce să zic. Tot ce ştiu este că

fratele meu te va ucide.

– Firavul tău frate nu va ucide uşor un Howard. Începu să rîdă cînd se uită la Zared. Asta este femeia pe care o ştiu, se gîndi. Acu, îmbracă-te! Sau vrei ca fratele tău să intre şi să ne găsească dezbrăcaţi? Eu mă voi îmbrăca cu hainele acelea cusute cu fir de argint. Cunoscînd temperamentul fratelui tău, sînt sigur că, dacă mă voi îmbrăca în armură, o va lua ca pe o invitaţie la luptă, iar eu sînt deja obosit după ce o noapte întreagă m-am luptat în pat cu un alt Peregrine.

– Nu-l poţi învinge pe Rogan. El este ca un...

– Da, da, scuteşte-mă de aceste detalii despre gloriosul tău frate. Poate că, într-o zi, vei vorbi despre mine ca despre un leneş care abia-şi poate aduna energia să se scoale din pat de dimineaţă. O întoarse cu spatele şi începu să o bată la fundul gol. Acum, îmbracă-te şi pregăteşte-te să-ţi întîmpini fratele cu toată graţia unei femei Howard.

De cîte ori o numea o *femeie Howard,* inima lui Zared bătea un pic mai repede. Abia dacă-şi dădu seama cînd el a ieşit din cameră şi cînd a intrat Margaret să o ajute să se îmbrace.

Peste puţin timp, Tearle veni să o ia. Arăta minunat, îmbrăcat în acele haine cusute cu fir de argint şi mătase albastră. Ele îi scoteau în evidenţă părul negru. Zared nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat mai frumos.

– În sfîrşit, se pare că te mulţumesc şi pe tine cu ceva, îi spuse el şi rîse cînd văzu cum îl privea. Îi oferi braţul. Mergem să ne întîlnim cu fratele tău?

Zared tremura din tot corpul în timp ce coborau scările şi, pentru prima oară, se uită la acea casă nu ca la una frumoasă, ci ca la una unde nu se putea apăra. Nu avea ziduri care să o protejeze, nici garduri care să

oprească eventualii invadatori. Peste toate acestea, casa nu era construită din piatră, ci din lemn. O singură flăcăruie şi totul se putea transforma în scrum. Casa nu i se mai păru frumoasă, ci un loc bun de nimic. Se opri pe scări.

– Tu pleacă acum. Îi voi spune fratelui meu că voi merge cu el, dacă jură că nu-ţi va face nici un rău.

– Nu, spuse el sărutînd-o dulce pe buze. Deşi ştiu că mă consideri un laş, nu sînt. O strînse de mijloc şi începură din nou să meargă. Şi, deşi tu aşa îl crezi, fratele tău nu este un Dumnezeu aici, pe pămînt. Este şi el un om, aşa cum sîntem toţi. Acum încearcă să nu mai arăţi aşa de speriată. Fratele tău va crede că te-am bătut.

Da, se gîndi ea, trebuie să-mi ţin firea, Rogan era destul de înfricoşător. Nu dorea să-i mai dea motive să fie mînios mai mult decît era.

Cînd îşi dădu seama ce avea de gînd să facă soţul ei, crezu că leşină de frică. Crezu că are de gînd să înfrunte armata fratelui ei, de unul singur. Aşa şi făcu. Ieşi împreună cu ea, în faţa casei, în micuţa grădiniţă plină de flori. Au rămas acolo, susţinînd-o cu braţul, căci ea era pe punctul de a leşina de frică. Soarele făcea să le strălucească hainele.

– Nu poţi face asta, spuse ea, în neştire, auzind cum pămîntul răsună de copitele cailor pe care venea armata lui Rogan. Rogan va trece cu calul peste tine.

– Nu cred că fratele tău va fi atît de prost. Regele îl va sfîşia în bucăţele. Acum, fii tare şi zîmbeşte-i. Nu te bucuri că îl vezi?

Bărbatul acesta este nebun, se gîndi Zared, nebun de legat. Dacă ar fi putut, l-ar fi apărat ea. Însă tot ce putea face era să stea nemişcată lîngă el. Sîngele îi

zvîcnea în urechi, picioarele îi tremurau, mîinile îi înghețaseră de frică, căci își văzu fratele apropiindu-se.

Rogan călărea în fruntea a aproximativ trei sute de bărbați. Zared se întrebă de unde apăruseră atît de mulți. Pe unii îi recunoscu, pe alții, nu. Încercă că-și îndrepte spatele, însă parcă era făcut din gelatină.

Rogan venea direct spre ei. Caii tropăiau pe frumoasele alei, pe florile și pe arbuștii din grădină. În ciuda situației grave, lui Zared îi veni să rîdă. Își aminti că Rogan spunea că florile nu înseamnă nimic în viață.

– Bună dimineața, frate, spuse Tearle vesel. Haide înăuntru să luăm masa împreună.

Rogan își opri calul. Părul lui roșu îl făcea să arate furios, chiar și atunci cînd nu era. Lui Zared i se păru că Rogan era mai mare ca niciodată, că arăta ca un uriaș.

– Am venit după sora mea, spuse el, pe un ton care o făcea pe Zared să-i dea ascultare întotdeauna.

Zared voi să plece la el, însă Tearle o ținu.

– Vom fi gata într-un minut. Bagajele noastre nu sînt încă făcute. Pînă atunci, intră și odihnește-te cu noi. Am ordonat tăierea a zece vite ce vor fi fripte în curînd. Caii pe semne că sînt înfometați și ei.

Zared își privea fratele. Sigur că Tearle i se părea și lui nebun, așa cum i se părea și ei.

Rogan nu-l luă în seamă. Își privea fix sora.

– Încalecă repede și hai să mergem.

Zared încercă să i se supună din nou, însă Tearle o ținu și de această dată.

Rogan își trase spada.

– O obligi să nu plece? Am să te ucid chiar acum, zbieră el.

În acel moment, Tearle îi dădu drumul lui Zared, punînd-o în spatele lui și ducînd mîna la micul pumnal

ce-l avea la brîu. Zared sări între cei doi.

– Nu el mă ține, țipă ea cît putu de tare. Nimeni nu mă obligă să rămîn aici. Sînt liberă să fac ce vreau. Oh, Rogan, nu-l ucide. Aici am venit de bunăvoie. Nu-i face rău.

Se uita cînd la unul, cînd la altul, dîndu-și seama pe loc că-i insultase pe amîndoi. Știa că Rogan o considera o Peregrine de onoare și că singura modalitate, prin care ea ar fi putut ajunge aici, era prin forță. Acum aflase că nu era de onoare deloc, că ea trădase numele de Peregrine. În același timp își insultase și soțul, căci procedase ca și cum el nu era în stare să se apere singur, așa că trebuia să intervină ea.

Tearle făcu primul pas spre împăcare. Zared era sigură că așa se va întîmpla. Puse pumnalul la loc.

– Nu vreau să mă lupt cu tine. Sîntem rude acum și vreau ca ura dintre familiile noastre să înceteze pe loc. Vino să mîncăm împreună și vom discuta despre viitor.

– Cîți oameni ai ascunși în casă, Howard? tună Rogan. Vrei să ne îmbeți pentru a ne învinge mai ușor?

– Putem mînca afară și bea apă dacă așa dorești, spuse Tearle.

Oamenii din spatele lui dezaprobară.

– Nu te va ataca, spuse Zared. El crede în pace. Zared spuse asta, cu oarecare îndoială în glas. Cum se putea gîndi cineva la pace, cînd are în fața sa trei sute de bărbați înarmați?

Tearle își puse mîinile pe umerii ei.

– Cred că ar fi bine ca tu să pleci. Eu și fratele tău avem probleme importante de discutat.

– Nu vă pot lăsa singuri, spuse Zared, pălind.

Tearle îl privi pe Rogan.

– Poate că fratele tău mă urăște, însă el nu este

prost. Ştie că, dacă mă ucide şi te ia pe tine, acum că eşti soţia mea legală, atunci fratele meu va şterge de pe faţa pămîntului ce a mai rămas din familia voastră. Nu-i aşa, frate?

– Nu sînt fratele tău, tună Rogan. Du-te. Nu-l voi ucide, îi spuse el lui Zared. Nu acum. Pregăteşte-te să te întorci cu mine.

Zared dădu din cap, îi mai aruncă o privire fratelui ei şi intră în casă.

– Ce fac? o întrebă Zared pe Margaret.

– La fel ca şi mai devreme. Bărbaţii mănîncă. Fratele tău stă la masă tăcut şi ascultă. Numai lord Tearle vorbeşte.

– Da, da, ştiu că se pricepe să vorbească. Scoală şi morţii din mormînt cu vorbăria lui, spuse Zared amintindu-şi cum Tearle răstălmăcea tot ceea ce ea spunea şi făcea ca totul să iasă în avantajul lui. Fratele meu nu se lasă uşor dus de nas, aşa cum m-am lăsat eu, spuse ea pentru sine, Rogan nu va fi de acord cu ceea ce spune un Howard.

– Da, *my* lady Howard, spuse Margaret încet, făcînd-o pe Zared să se strîmbe.

Zared se duse la fereastră se uită la frumuseţea locului şi a casei aceleia.

– Nu-mi va da voie niciodată să locuiesc aici, şopti ea. Va trebui să mă întorc cu fratele meu şi să părăsesc acest loc încîntător, să-l părăsesc pe frumosul meu soţ, se gîndi ea. Voi fi nevoită să mă întorc într-un loc unde domneşte ura şi unde nu se vorbeşte de nimic altceva

decît despre război.

Soarele aproape apusese cînd Tearle urcă sus, în cameră. Zared sări imediat în picioare şi se duse la el, fără însă să-l atingă.

– Cînd plec?

– Mîine de dimineaţă, spuse el întinzîndu-se. Acei oameni ai fratelui tău mănîncă zdravăn. Nu-i de mirare că Rogan vrea să ia înapoi titlul şi pămîntul de la familia mea. Trebuie să-l coste o avere hrana acelor oameni.

– Îţi baţi joc de ceea ce reprezintă viaţa şi moartea pentru Peregrini?

– Eu încerc să iau totul în rîs, spuse el zîmbind. Nu ţi-ai dat seama de asta? Am convingerea fermă că rîsul îl poate face pe om să trăiască mai mult. Spune-mi, fratele ăsta al tău zîmbeşte vreodată?

– Liana îl poate face să zîmbească, spuse ea, iritată, şi-i întoarse spatele. Înseamnă că mai avem doar o noapte. Doar noaptea asta o vom mai putea petrece împreună.

Tearle se aşeză pe marginea patului şi începu să se dezlege la ghete.

– Nu doreşti să te culci cu mine cînd vom fi în casa fratelui tău?

Zared rămase cu gura căscată.

– Tu nu poţi merge cu noi.

– Cum tu poţi suporta acel loc, eu de ce să nu-l suport? spuse el zîmbind.

Zared îngenunche în faţa lui.

– Nu mai glumi cu aşa ceva. Fratele meu te va ucide. Dacă nu pe faţă, atunci se va găsi o stîncă care să se prăvălească, o spadă care să sară din teacă, un...

– M-am gîndit şi eu la asta. I-am spus de asta fratelui tău. Dacă el nu s-ar teme de viaţa celor pe care-i

iubeşte, m-ar fi ucis chiar astăzi. Cel puţin ar fi avut plăcerea să încerce. Nu am mai văzut niciodată atîta ură la un om.

– Te va ucide chiar dacă asta îl va costa totul. Nu te poţi duce nicăieri cu el.

– Nu sînt atît de slab sau de prost sau de încrezător, aşa cum se pare că mă crezi, spuse el ciupind-o de obraz. Şi nici fratele tău nu este atît de puternic cum îl crezi. Ştii că, atunci cînd eram mic, credeam că fratele meu Oliver este cel mai puternic şi mai curajos...

– Oliver Howard este gras, nu are pic de putere şi... Se întrerupse. Să nu crezi că eu nu-l văd pe fratele meu, aşa cum este în realitate, continuă ea, dîndu-şi seama ce voia să spună el. Rogan nu este nici gras, nici slab de înger.

Tearle se aplecă spre ea.

– Nici eu nu sînt aşa.

Zared se ridică. De ce fiecare bărbat se crede invincibil?

– Ce ai hotărît tu, împreună cu Rogan? Ce l-ai convins pe fratele meu să facă?

– Ah, cel puţin recunoşti că sînt mai bun decît fratele tău, la ceva.

– Spune-mi, zise ea.

– A fost de acord cu planurile mele. Voi merge acasă la tine. Astfel fratele tău nu va mai crede că m-am însurat cu tine, pentru a te folosi ca prizonieră. I-am spus că te-am luat numai pentru că-mi place trupul tău. Nici asta nu l-a făcut să rîdă.

Zared se strîmbă. Într-adevăr, asta nu l-ar face să rîdă pe Rogan.

– De ce-ai face tu asta? De ce ai vrea să pleci din această casă de vis, pentru a veni cu mine în casa

săracă a fratelui meu?

Tearle tăcu o lungă perioadă de timp. Blîndeţea ochilor lui o făcu să lase ochii în jos. Ştia că el merge pentru a fi aproape de ea. Rogan era atît de încăpăţînat, încît nu ar fi crezut-o niciodată dacă i-ar fi spus că este căsătorită cu un Howard, pentru că aşa vrea ea, pentru că asta a fost dorinţa ei. Rogan ar rămîne la impresia că a fost forţată şi va face tot posibilul să o aducă înapoi acasă. Zared trebuia să se întoarcă cu el.

– Nu trebuie să mergi cu mine, şopti ea. Poate că mă voi putea întoarce la tine... mai tîrziu.

– Ha! spuse Tearle. Cred că fratele tău este mai rău decît mi l-ai descris tu. Omul acesta nu stă să asculte argumentele interlocutorului. Ştii că i-am oferit această casă numai să oprească acest război? I-am oferit jumătate din proprietăţile Howardienilor, în afară de moartea fratelui meu.

– El a refuzat, desigur. Tot ce are acum familia ta aparţine, de drept, Peregrinilor.

– Te dorea pe tine mai mult decît aceste proprietăţi, spuse Tearle zîmbind. Cum ea îl privi, uimită, el continuă: Este adevărat. Mi-a spus că a pierdut prea multe rude şi că nu mai suportă să mai piardă alt membru al familiei. Nu te-ar lăsa aici nici pentru toate bogăţiile pămîntului.

Zared zîmbi. Era bucuroasă că fratele ei o iubea atît de mult.

– Vezi şi tu că trebuie să mă întorc cu el.

– Înţeleg asta perfect. Ştiu şi că nu vreau să te las să pleci. Cine-mi va mai încălzi patul noaptea, dacă tu pleci?

– Vei găsi o altă femeie, spuse ea întorcîndu-şi pri-

virea. Bărbaţii găsesc întotdeauna.

– Da, însă nu una care să se caţere în copaci, care să sară cu sabia asupra mea. Nici o femeie nu este atît de delicioasă ca tine.

– Nu poţi merge cu mine, spuse ea, luîndu-şi capul în mîini.

– Pot şi voi veni. Fratele tău, care are un cap de stîncă, nu va avea încotro. Voi merge şi voi sta cu tine şi familia ta pînă cînd el va înţelege că nu m-am căsătorit cu tine pentru a mă răzbuna. Tearle deveni gînditor şi adăugă: Deşi mă tem pentru viaţa mea, căci va auzi cum te fac să ţipi noaptea. Poate crede că te torturez.

– Eu nu ţip.

– Vino şi sărută-mă, îi spuse el zîmbind. Mîine vom merge cu fratele tău şi voi vedea şi eu acea casă vestită a voastră. Nu poate să fie atît de rea cum spui tu.

– Este mai rea decît am spus, zise ea aşezîndu-se pe genunchii lui.

Tearle îşi plimba mîna pe pulpa ei.

– Am o constituţie mai tare decît îţi închipui. De fapt, cred că sînt făcut din oţel. Ştii un loc unde aş putea să-mi ascund sabia?

– Oh, Tearle, prostuţule, spuse ea rîzînd şi punîndu-şi mîinile în jurul gîtului lui.

Începură să se sărute.

14

Liana se lungi la loc, pe perne, închizînd ochii din cauza durerii. Cu două zile în urmă, dăduse naştere unui băieţel dolofan şi brunet. Naşterea fusese grea şi era istovită. Încă nu se putea mişca de durere.

– Cum le merge? întrebă ea pe moaşa Joice, care deretica prin cameră.

– Nu este nici o schimbare, spuse femeia. Aşa nu se mai poate trăi.

Liana dădu din cap afirmativ. Trecuse o lună de cînd Zared venise împreună cu Howard. De atunci, ura Peregrinilor din castel se adîncise. Liana nu fusese în stare să-şi convingă soţul că această ură a lui nu-şi are rostul. „Este soţul surorii tale", îi spusese ea, însă Rogan refuzase să accepte aşa ceva. Vedea la Howard ceea ce dorea el. Şi ceea ce voia el să vadă era un bărbat care-i era duşman.

În ultimele patru luni, Rogan făcuse totul pentru a-l doborî pe Howard. Îl supusese la antrenamente, pînă cînd Liana văzuse umerii bărbatului aplecîndu-se de

oboseală. Rogan născocea pentru bărbatul acela teste înfiorătoare, ca, de exemplu, să fie atacat de şase cavaleri musculoşi pe coridoare şi asta după o zi lungă de antrenament pe cîmp. Ceea ce numea Rogan antrenament putea omorî pe cei mai mulţi dintre bărbaţi.

Dar Tearle rezista şi nu se plîngea de nimic, niciodată. Liana îl văzuse uitîndu-se la Rogan hotărît, ca şi cum spunea că va supravieţui la orice i-ar fi dat acesta de făcut.

În ultimele săptămîni, Liana, ce era însărcinată, nu mai putu părăsi camera, însă vedea sau auzea ceea ce se întîmpla. Aşa cum stătea liniştită, cu andrelele în mînă, observa şi vedea mai multe decît dorea să vadă.

Cînd auziseră că Zared s-a căsătorit cu un Howard, Liana crezuse că soţul ei va muri de apoplexie. Violenţa mîniei sale fu ceva ce Liana nu mai văzuse pînă atunci. Cu ani în urmă, cînd Oliver Howard o luase prizonieră, Lianei i se spusese, mai tîrziu, că bărbatul ei avusese un şoc, un şoc atît de mare încît oamenii se temuseră că el înnebunise.

Cu toate că Liana protestase, zi şi noapte, Rogan ridicase o mică armată şi merseră la casa lui Howard să-şi ia sora.

– Poate că s-a căsătorit cu el pentru că-l iubeşte, a spus Liana. Poate că l-a ales aşa cum te-am ales şi eu pe tine.

Rogan nu a ascultat-o. Nimic din ceea ce îi spunea ea nu îi schimba părerea. Era hotărît să-şi adune oamenii şi să meargă după sora lui.

– Acesta va fi sfîrşitul, spusese Liana.

Petrecuse ore întregi în capelă, rugîndu-se pentru viaţa soţului ei, ştiind că mai avea doar cîteva zile cînd mai putea să-l mai vadă în viaţă. Întreaga armată a soţului ei era totuşi prea mică pentru a învinge armata mare a familiei Howard.

Liana nu putuse să facă nimic, în timp ce Rogan îşi chemase fratele, forţîndu-l să-şi lase soţia la Bevan Castel. Severn era la fel de furios ca şi fratele său şi spusese cum fusese păcălit şi minţit de acel Howard. Severn spunea mereu că Howard îl asigurase că Liana îl trimisese să-i ajute la turnir.

Trecuseră cîteva zile pînă cînd soţul şi cumnatul Lianei fuseseră gata să mărşăluiască spre casa lui Howard. În ultimul moment, Rogan insistase ca fratele său să rămînă în urmă, pentru că era sigur că Oliver Howard va ataca în momentul în care castelul Moray va fi părăsit, avînd nevoie numai de o armată mică pentru a-l cuceri.

Tot timpul cît Rogan fusese plecat, Liana stătuse în genunchi, în capelă, rugîndu-l pe Dumnezeu ca soţul ei să se întoarcă viu.

Nu fusese pregătită pentru felul în care s-a întors soţul ei. Era călare, alături de un bărbat chipeş, cu părul negru, îmbrăcat în veşminte alese, aşa cum nu mai văzuse de ani. Şi, alături de el, călărea Zared, dar o Zared mult schimbată faţă de băieţoasa fată care plecase la turnir. Liana a urmat micuţul grup şi, la vederea chipului soţului ei, speranţa că, într-un fel, căsătoria unui Peregrine cu un Howard reuşise să împace cele două familii, se spulberase. Pe faţa lui Rogan nu era nici o urmă de iertare sau fericire, ci numai furie şi ură.

A stat la fereastră privind grupul, iar inima începuse să-i bată cu putere.

– Trimiteţi-o pe Zared la mine, spusese ea. Liana ştia că soţul ei putea să aştepte, dar nenorocirea pe care o văzuse pe chipul cumnatei sale era ceva ce

dorea să înţeleagă.

Zared a intrat, împiedicîndu-se, în camera Lianei şi, fără introducere, s-a aruncat la picioarele cumnatei sale, punîndu-şi capul în poala ei. Liana le-a dat drumul celorlalte femei din cameră şi şi-a strecurat degetele în părul des al lui Zared.

– Spune-mi totul, a zis ea.

Cuvintele veneau fără încetare cînd Zared i-a povestit despre turnir şi despre tîrgul pe care-l făcuse cu Howard, acela de a se căsători cu el dacă acesta o va determina pe lady Anne să să căsătorească cu Severn.

– Nu am crezut niciodată că va putea, a spus Zared plîngînd. Credeam că nu era nici un pericol.

Liana i-a mîngîiat părul şi a ascultat-o. A ascultat-o nu numai cu urechile, dar şi cu inima şi a auzit mai mult decît cuvinte. Zared a spus că fusese „păcălită" şi obligată să se căsătorească cu un Howard, dar era o undă de căldură în vocea ei, care i-a spus multe Lianei.

– Spune-mi despre momentele cînd eraţi singuri, a zis Liana, încît Zared şi-a şters ochii pe fusta din mătase a cumnatei şi i-a povestit despre cele cîteva săptămîni petrecute împreună.

– Casa lui e un loc lipsit de valoare, bineînţeles, a spus Zared. O duzină de bărbaţi o pot cuceri. Oh, dar e încîntătoare. I-a povestit despre casă şi a descris în detaliu, hainele pe care le purtase acolo şi i-a mai spus despre foc şi despre cele cîteva locuri unde fusese şi despre ce făcuse cu el.

– Şi acest Howard, cu care eşti căsătorită, este duşmanul tău, ca şi al lui Rogan?

Zared şi-a încleştat dinţii pentru a-şi stăpîni lacrimile.

– Nu ştiu ce este. Nu-l înţeleg. Este atît de cald şi generos! Mă preţuieşte şi îmi cîntă, îmi face daruri, îmi

citeşte şi, cîteodată, simt că aş muri fără el, dar...

– Dar ce?

– Dar nu ştiu ce este în mintea lui. Nu ştiu dacă este de încredere. Nu am mai întîlnit un alt bărbat ca el. Spune că nu vrea război, însă dacă eu am încredere în el şi el minte? Dacă am încredere în el şi îmi trădează familia şi mă trădează şi pe mine? Cum pot să uit de ura ce zace în mine, de cînd m-am născut, pentru cîteva săptămîni în care un bărbat a fost bun cu mine? Trebuie să fiu mai dură decît atît. Trebuie să fiu mai puternică. Nu pot permite ca pasiunea pentru el să mă facă să uit faptul că este un Howard.

La aceasta, Zared a plîns din nou, iar Liana a simţit suferinţa din vocea ei. Zared era mai mult decît confuză în legătură cu ceea ce era bărbatul cu care se căsătorise şi cu ceea ce simţea pentru el.

– Am început să am încredere în el, dar nu ştiu de ce s-a căsătorit cu mine. Cîteodată cred ce-mi spune, dar cîteodată îmi este frică de propriile mele gînduri. Spune că vrea să pună capăt urii, dar mă tem că tocmai eu am adus duşmanul în casa noastră. Dacă cîştigă încrederea noastră, va putea deschide porţile, noaptea, şi va lăsa armata fratelui său să vină aici. Poate să ne omoare în timp ce noi dormim.

– Şi ce va cîştiga cu asta?

Zared s-a uitat la Liana ca şi cum aceasta ar fi înnebunit.

– Va avea titlul de duce şi pămînturile. Nici un Peregrine nu va mai putea predinde că pămînturile sînt ale lui.

Auzind răspunsul lui Zared, Lianei i se făcuse frică şi îşi dorise să nu fi auzit niciodată de îngrozitorul

Howard. Începuse să se teamă pentru vieţile tuturor membrilor familiei: pentru fiul soţului său, pentru copilul ce-l purta încă în pîntece, pentru sora şi fratele ei. În fiecare noapte, îl bătuse la cap pe Rogan să înceteze să se mai poarte aşa cu Howard, însă voia să se asigure că acesta nu a încetat să-l supravegheze, zi şi noapte.

Odată, Liana a ieşit cu copilul în curte, pentru a-i arăta nişte căţeluşi, iar Howard, care tocmai trecea pe acolo, s-a oprit şi a zîmbit uitîndu-se la drăgălaşul copil, cu părul roşcat, care ţinea în braţe un căţeluş. Mai zîmbea cînd şi-a ridicat privirea spre Liana. Zîmbetul însă i-a pierit cînd a văzut că aceasta îşi luase copilul în braţe, voind parcă să-l protejeze. Tearle a oftat adînc şi a plecat mai departe.

Liana nu avusese timp să se gîndească cum s-ar putea simţi fratele duşmanului lor. Era prea preocupată de faptul că Rogan, Zared şi Severn erau îngrijoraţi. Severn se simţea de parcă toate cele petrecute se întîmplaseră din cauza lui şi se străduia, din greu, să se ierte pe sine, însă nu progresa deloc. Nu mai părăsea cîmpul de antrenamente, iar Liana ştia că îi era dor de soţia pe care o lăsase în castelul Bevan, într-o relativă siguranţă.

Cu fiecare zi ce trecea, ochii lui Rogan se afundau mai adînc în orbite. Aşa cum putuse să-şi dea seama Liana, nu dormea decît foarte puţin, căci teama îl ţinea în permanenţă treaz. Se temea că, în orice moment, familia lui poate să fie atacată. Într-o seară, Liana nu făcuse nimic altceva decît să se foiască în pat, cînd Rogan a sărit din aşternut, cu sabia în mînă, pînă ea să deschidă ochii.

Cea mai îngrijorată era Zared. Cu fiecare zi ce trecea, se părea că ea slăbeşte şi păleşte, chiar sub ochii Lianei.

La începutul săptămînii a doua, Liana s-a uitat, cu atenţie, la cumnata sa, şi văzînd cît este de palidă, a înţeles totul.

– Îl iubeşti, nu-i aşa, a întrebat-o.

Zared a încercat să se comporte de parcă cuvintele nu însemnaseră nimic.

– Ce importanţă are dragostea? El îmi este duşman.

– Da, însă el nu este duşmanul tău, nu-i aşa?

– Eu sînt o singură persoană. Trebuie să mă gîndesc la toată familia.

Liana nu a mai găsit un alt răspuns pentru ea. I-a spus doar că, uneori, un om trebuie să se ia după propria-i pornire şi după ceea ce crede el şi nu după părerile altora. Ea a vorbit din propria-i experienţă, căci, cu cîţiva ani în urmă, a trebuit să-şi urmeze propriile instincte care i-au spus să se căsătorească cu Rogan. Oamenii i-au spus că este proastă şi că el este un bărbat incapabil să iubească, însă s-a dovedit că ei nu au avut dreptate, căci ea a reuşit să-i scoată la lumină simţăminte pe care el le credea demult trecute.

Naşterea copilului lor dură trei zile lungi şi istovitoare. După aceasta, nu putu decît să stea în pat, însă supraveghea îndeaproape cursul vieţii din familia ei.

– Zared, spuse Tearle, uită-te la mine.

Erau în pat, ea stînd foarte departe de el. Nu voia

să-l atingă. Nici măcar nu ştia dacă mai poate să-l atingă. Totuşi, îl dorea.

– Sînt obosită, spuse ea.

– Se pare că întotdeauna eşti obosită, spuse el, pe un ton dur. Tăcu apoi o perioadă de timp, după care preciză: Nu pot să fac totul de unul singur.

Zared ştia ce voia să spună, însă nu-i răspunse. În fiecare zi trăia parcă în lad. De cîte ori o vedeau singură, fraţii ei îi arătau urmele tragediei şi zidurile castelului. Cu ani în urmă, Howardienii asediaseră castelul, iar toţi locuitorii lui, inclusiv mama lui Zared, muriseră de foame. Înainte să moară, au fost nevoiţi să mănînce caii. Ţestele atîrnau pe zidurile castelului pentru a le aminti, în fiecare moment, de ceea ce le făcuse familia Howard.

– Tu ai vrut să venim aici, spuse ea, în cele din urmă.

– Nu, spuse el. Nu am vrut să vin niciodată în această casă, în care domneşte ura. Tot ceea ce am vrut şi voi vrea mereu este ca femeia pe care o iubesc să mă iubească şi ea.

– Am crezut că tu doreai să pui capăt acestei uri, spuse ea, puţin enervată. În fiecare zi vedea ce îi făceau fraţii ei. Muncile la care-l puneau puteau ucide uşor un om, însă Tearle nu se lăsase copleşit. Nici măcar nu se arătase supărat.

Zared se întoarse cu faţa spre el.

– Ce fel de om eşti tu? spuse ea, pe jumătate ţipînd. Chiar nu vezi că toţi oamenii rîd de tine? Primeşti toate cîte ţi le face Rogan şi nu-l serveşti cu aceeaşi monedă.

Pe faţa lui Tearle se putea citi oarecare enervare.

– Dacă i-aş spune fratelui tău ceea ce cred despre el, m-ar lovi, iar eu i-aş răspunde. Cunoscînd mînia fratelui tău, unul din noi va muri. Asta vrei? Să ne luptăm între noi? Să moară unul din noi? Asta te va face să crezi că nu sînt mai prejos decît fraţii tăi? Se rezemă într-un cot. Spune-mi, Zared, asta vrei? Asta trebuie să fac pentru a-ţi dovedi că sînt un adevărat bărbat? Se ridică în fund. Se pare că ţie nu-ţi este suficient faptul că eu am riscat moştenirea, căsătorindu-mă cu tine. Iubirea mea nu pare să te intereseze. Faptul că eu, un Howard, vin să locuiesc în casa fratelui tău – asta dacă cineva poate numi această vizuină a urii o casă – deci faptul că vin să locuiesc aici, singur, dorind să mă împac cu fraţii tăi, nu înseamnă nimic pentru tine. Tot ceea ce aş face nu îţi este suficient. Totdeauna doreşti mai mult. Tu mi-ai spus că nu sînt un adevărat bărbat. Gata, pînă aici. Am obosit şi m-am săturat să fiu urît de voi. M-am săturat de privirile oamenilor de aici. Se dădu jos din pat şi o privi ţintă. Toate acestea nu ar însemna nimic pentru mine, dacă aş putea schimba mentalitatea doar a unei singure persoane. Dacă tu mi-ai acorda încrederea pe care o merit, atunci aş îndura, bucuros, toate aceste înjosiri. Se opri puţin, apoi adăugă: Nu mă voi lupta cu fraţii tăi, care sînt şi ai mei. Nu vreau să se mai verse sînge şi... şi spunei cumnatei tale că nu mănînc copii.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră.

Zared ar fi vrut să-i spună ceva, însă nu ştia ce anume. Să-i spună adevărul? Că în fiecare zi trebuie să-şi amintească că el este un Howard? Îl vedea, urmărit de Rogan sau de Severn, şi dorea să alerge şi să-l protejeze, să împiedice lăncile să-l lovească pe la

spate, să-i facă pe oameni să nu mai rîdă de el.

Însă ea nu se amesteca în ceea ce-i făceau fraţii ei. Ea era încă o Peregrine, iar el îi era încă duşman.

Tearle nu se mai întoarse, iar Zared nu dormi deloc în acea noapte.

Trei zile mai tîrziu, Tearle şi copilaşul de trei ani al lui Rogan au dispărut.

15

Liana a descoperit, prima, că băieţelul lipseşte. Cu toate eforturile ei de a-l creşte, într-un mod civilizat, el era totuşi un Peregrine. Cînd împlinise un an, tatăl său îi dăruise o spadă de lemn, iar unchiul său, un coif de piele. La vîrsta de doi ani, l-a suit deja pe cal. Era un copil ce fusese crescut printre copitele cailor şi printre săbii. La vîrsta de doi ani era luat, adesea, de tatăl lui, pe cîmpul de antrenamente, şi-şi imita tatăl şi unchiul în mînuirea diferitelor arme.

La vîrsta de trei ani nu-i mai era teamă de nimic. Liana îl bătea la cap mereu pe Rogan să-l supravegheze îndeaproape şi să nu-i dea voie să zburde liber, prin curtea castelului, pe unde puteai întîlni, de obicei, oameni beţi sau epuizaţi de Rogan în timpul antrenamentelor, căci aceştia puteau pur şi simplu să-l calce în picioare. Dar Rogan îi spusese că ea îmbătrînise deja şi că aşa crescuseră toţi Peregrinii şi că el dorea ca fiul lui să ajungă un bărbat puternic şi nu unul care să se ţină de fusta mamei.

Cînd Joise s-a dus să vadă ce mai face copilul, şi nu l-a găsit în camera lui, aceasta nu s-a gîndit că i se întîmplase ceva. Trebuia să aibă grijă de stăpîna sa, ce era foarte slăbită, şi de prunc. Nici măcar nu i-a spus stăpînei că băieţelul nu era în camera lui.

Nici Liana nu observase lipsa copilului, căci era prea ocupată cu mînia soţului ei din cauză că Howard dispăruse.

– Unde este, urlă el la Zared.

Zared stătea şi-l privea tăcută, căci îi mai răspunsese de o mie de ori. Nu ştia. Petrecuse noaptea cu ea, după care se sculase devreme şi plecase, iar ea nu l-a urmărit.

Ea nu-i mai spuse furiosului ei frate că s-au certat din nou sau, mai degrabă au continuat aceeaşi discuţie pe care o aveau în fiecare zi. Tearle se înfuriase că, deşi ar fi meritat, oamenii nu aveau încredere în el. Ea încercase să-i spună că, deşi nu putea avea încredere în el, era pur şi simplu sfîşiată în două părţi: o parte era alături de fraţii ei şi o parte alături de el. În loc să-l mai liniştească, asta l-a înfuriat mai mult.

– Aşa cum fraţii tăi nu acceptă jumătate din proprietăţile familiei Howard, la fel nici eu nu accept jumătate din ceea ce mi se cuvine, în totalitate. A ieşit tunînd şi fulgerînd pe uşă, iar ea nu l-a mai văzut de atunci.

Severn spuse că Howard nu fusese în stare să trăiască aşa cum trăiau Peregrinii, însă Rogan preciză că Tearle probabil s-a dus să-i spună, fratelui său, punctele lor slabe.

– Încetaţi odată, ţipă Zared. A îndurat toate cîte i-aţi făcut. A făcut tot ceea ce a-ţi vrut voi şi nici măcar nu s-a plîns. A putut îndura totul. Ar fi putut chiar mai mult.

– Atunci, unde este?

Zared nu ştiu ce să le răspundă. Se săturase el oare de ura Peregrinilor şi plecase pur şi simplu? Oare a plecat fără să-i spună un cuvînt de rămas bun? Oare s-a întors la fratele lui? Oare războiul era iminent? Oare familia ei va muri din cauza faptelor ei?

Se gîndea că nu mai poate suporta această agonie cînd, aproape de prînz, Liana a observat dispariţia copilului. Încă slăbită din cauza naşterii recente, nu suportase durerea de a observa lipsa primului ei născut.

– Howard mi-a răpit fiul, urlă Rogan.

Zared nu era sigură că aude bine.

– Nu, spuse ea cu tărie. Nu, nu el a făcut asta.

Rogan îi aruncă o privire prin care-i spunea că ea este la fel de mult duşmanul lui, cît era şi Howard.

Zared a rămas în castel în timp ce fraţii ei şi oamenii lor au plecat să caute copilul. Liana spusese că poate s-a dus în sat, cu unul dintre muncitori. Căutară în tot satul, pas cu pas, însă nu găsiră nici urmă de copil sau de Howard. Amîndoi dispăruseră de pe faţa pămîntului.

La apusul soarelui, Rogan era gata să declare război familiei Howard, însă Liana şi Zared mai cerură ceva timp, întrucît era posibil să nu fie nici o legătură între dispariţia copilului şi cea a lui Tearle.

Zared rămase în cameră, uitîndu-se pe geam. Privea fix spre nord, sperînd să-şi vadă soţul venind călare. Spera ca el să fi vrut să stea o zi departe de Peregrini, o zi în care să stea la soare şi să privească florile. Nu le putea spune că el ar fi putut face asta, căci ei nu înţelegeau cum poate sta un bărbat să se uite la flori.

La căderea nopţii, oamenii luară torţele şi merseră în pădurea ce înconjura castelul, pentru a căuta copilul.

Acolo, în pădure, au găsit un braconier. La început,

omul, îngrozit, a crezut că Rogan şi oamenii lui au venit să-l ucidă. Teroarea lui era atît de mare, încît nici măcar nu putea vorbi coerent. Cînd, în sfîrşit, a realizat că Peregrinii nu erau interesaţi de cel ce vîna animalele de pe domeniul lor, le-a spus că a văzut un bărbat brunet şi musculos coborînd cu un copil roşcat.

Rogan şi Severn i-au pus sute de întrebări, pînă cînd s-au convins că acel copil era copilul pe care-l căutau şi că acel bărbat era Tearle Howard.

S-au întors apoi acasă şi au început să facă planurile de război.

– Trebuie să fie altcineva la mijloc. Nu el a luat copilul, le spuse Zared. El n-ar fi putut să facă asta.

Rogan îşi vărsă toată furia şi durerea asupra ei, spunîndu-i că este numai vina ei, că din cauza ei inamicul Peregrinilor va dispărea.

– Dacă eşti însărcinată cu copilul lui, îl voi ucide imediat ce se va naşte, îi strigă el.

Zared nu putu fi de acord cu mînia sau cu logica lui. L-au adus pe braconier, iar acesta a mai spus povestea şi femeilor. L-a descris pe Tearle în amănunt. De la culoarea hainelor, pînă la emblema Howardienilor de pe spada ce o avea la brîu. L-a descris şi pe fiul lui Rogan, cu părul lui roşcat. Nu mai era nici o urmă de îndoială. Tearle luase copilul. Împreună cu el mai călăreau alţi trei oameni, toţi purtînd însemnele familiei Howard.

Zared dorea, cu disperare, să aibă încredere în soţul ei, dorea să-l contrazică pe braconier, însă nu putea găsi nici o explicaţie. Tearle fusese văzut împreună cu fiul lui Rogan, urmat de trei oameni – trei cavaleri Howardieni – mergînd în direcţia proprietăţii Howard.

În dimineaţa următoare dispariţiei copilului, Rogan a plecat, împreună cu Severn şi trei sute de oameni. Era tot ceea ce putuse găsi. Nu avea suficienţi oameni pentru a-i declara război lui Howard, însă era tot ceea ce-şi putea permite un Peregrine.

Zared abia începu să le spună că doreşte să meargă cu ei, cînd Rogan se întoarse cu o privire furioasă. Ştia, în acel moment, că o consideră un duşman, la fel ca şi pe soţul ei.

– Femeile aşteaptă, în timp ce bărbaţii merg la război, îi spuse Liana, după ce aceştia plecară.

Zared nu ştia deloc să aştepte. Nu mai avea astîmpăr. Merse încolo şi încoace, pînă ce toci talpa pantofilor. Azvîrli pantofii şi continuă să se plimbe desculţă, cu ochii ţintind orizontul.

Timp de două zile avu încredere în soţul ei, repetînd întruna că el nu a trădat-o, n-a trădat familia ei. Îşi spuse că el nu putea să ia copilul. Încercă să-şi amintească de clipele frumoase pe care le petrecuseră împreună şi de faptul că el îi spusese, de sute de ori, că doreşte să pună capăt războiului dintre familiile lor.

A treia zi, pe la prînz, a sosit un mesager trimis de Rogan. Împreună cu mesagerul, a mai venit un om, ce le-a spus că a văzut patru bărbaţi care purtau emblema familiei Howard – ducînd cu ei un copil cu părul roşcat – ce se îndreptau spre proprietatea familiei Howard. Bărbatul locuia în apropierea proprietăţii Howard, aşa că-l recunoscuse pe Tearle.

În acel moment, Zared încetă să mai aibă încredere în soţul ei. Rămase tăcută. Nu spuse nimic după ce-l auzi pe mesager, însă nu o putu păcăli pe Liana.

Aceasta se întoarse şi văzu că Zared ieşise din cameră, aşa că alergă după ea. O găsi punîndu-şi ar-

mura pe care i-o făcuseră fraţii ei.

– Nu te voi lăsa să te duci după ei.

– Eu l-am adus aici, eu îl voi ucide. Îl voi găsi eu. Mă voi putea apropia de el şi îl voi ucide.

Liana ştia că nu te puteai opune unei Peregrine. Cînd era vorba despre ura lor împotriva Howardienilor, nu mai avea rost să încerci să-i convingi. Liana ieşi din cameră, chemă trei oameni – toţi invalizi şi prea bătrîni pentru a se mai putea lupta – şi le spuse să o păzească pe Zared. Nu avea de gînd să-i permită să plece.

Zared fu ţinută sub pază două zile. Liana a eliberat-o, înainte de sosirea micii armate a Peregrinilor.

Mînia lui Zared nu se risipise. Era atît de furioasă pe Liana, că nici măcar nu o putu privi în ochi. Cînd cumnata vru s-o ia de mînă, Zared se trase înapoi.

– Se întorc, îi spuse Liana.

Zared o împinse şi o luă la fugă pe scări. Erau încă departe, însă putu vedea că soţul ei venea împreună cu ei. Călărea alături de Rogan, cu capul plecat şi cu mîinile legate la spate.

Zared îi privea cum se apropiau. Cînd veniră mai aproape, putu să vadă că Tearle fusese bătut. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, ea simţi durerea lui. Îşi aminti de felul cum el îşi plimba mîinile pe corpul ei, îşi aminti de zîmbetul lui. Imediat însă îşi aminti de faptul că el îi trădase familia.

Coborî scările şi ieşi în grădină. Liana se afla lîngă ea, uitîndu-se la Tearle. Chipul lui frumos era acum negru şi albastru din cauza vînătăilor.

Zared simţi cum o podidesc lacrimile. Se întrebă cum se face că Rogan nu l-a ucis pe loc, apoi îşi dădu seama că îl adusese pentru a-l executa în public – o execuţie la care ea nu voia să asiste.

Văzu cum l-au împins de pe cal. Căzu şi se ridică cu greutate, căci avea mîinile legate. Cînd un om întinse mîna să-l ajute să se ridice, Tearle se retrase, neacceptînd ajutorul ce i se oferea.

Zared stătea la trei paşi de el, privind cum încearcă să se ţină pe picioare, dîndu-şi seama cît de dureros trebuie să fie pentru el. Cum se ridică în picioare, o văzu. Chipul lui era aproape de nerecunoscut. Ea îl privea fără să schiţeze vreun gest. Nu avea de gînd să lase această blîndeţe şi milă, ce caracterizează familia, să o trădeze din nou. Îşi trase umerii înapoi şi-l lăsă să înţeleagă, din privire, că nu se poate aştepta la ajutor din partea ei. Îl iubise poate cîndva, însă această dragoste nu mai exista.

Tearle o privi mult timp, apoi se întoarse şi începu să urce scările castelului. Zared aproape că alergă după el, căci nimeni nu o mai privise aşa cum o privise el. De cînd se întîlniseră, Tearle a privit-o mai întîi amuzat apoi, mai tîrziu, cu dragoste. Însă niciodată nu a privit-o cu ură. Ea nu-l credea capabil de ură. Poate credea că ura este un drept exclusiv al Peregrinilor, un sentiment pe care ei îl perfecţionaseră şi la care erau specialişti.

Însă privirea, pe care ea a văzut-o în ochii lui, făcea pe aceea a lui Rogan să fie neînsemnată. Ura lui pentru ea nu era acea ură impersonală, a unui oarecare membru al unei familii, pentru o altă familie, ci era ura unei persoane pentru altă persoană. Acea privire putea fi numai a unui om care a iubit mult, însă această iubire s-a transformat în opusul ei.

Zared întoarse capul. Nu se mai putea uita cum el se împiedică de fiecare treaptă pe care o urca.

– Haide, mergi, îi spuse Severn din spate. Trebuie

să cazi cînd se pronunţă sentinţa.

Zared se uită împrejur. În spatele lui Tearle erau cîţiva din oamenii lui Rogan, apoi urma Liana, strîngîndu-şi copilul la piept. În spatele ei mergeau Rogan şi restul oamenilor.

– Unde l-aţi găsit? întrebă Zared.

– L-am găsit înainte să ajungă la pămînturile pe care ei ni le-au furat. Era singur, cu copilul. Severn se întoarse şi porni după ceilalţi.

Hotărîtă, Zared îi urmă.

Imaginea pe care a văzut-o era mai rea decît şi-ar fi putut imagina. Tearle, care abia se ţinea pe picioare, plin de sînge şi vînătăi, era înconjurat de oamenii lui Rogan. Liana, ţinîndu-şi în braţe copilul ce adormise cu capul pe umărul ei, stătea lîngă soţul ei. Din privire i se citea uşurarea că i se găsise copilul.

– Ce ai de spus în apărarea ta, Howard? spuse Rogan, furios.

Tearle ridică capul şi îşi privi cumnatul.

– V-am spus totul, reuşi el să zică. Nu vei auzi nimic altceva.

– Luaţi-l şi ucideţi-l, spuse Rogan.

Liana fu cea care protestă. Nu din dorinţa de a-l salva pe Tearle, ci de teama răzbunării Howardienilor.

– Nu puteţi face asta. Fratele lui este duce. Copilul se trezi şi dădu din picioare, căci voia să-i dea drumul jos. Liana, încă slăbită, puse copilul jos şi se duse la Rogan. Trebuie să-l duci la Londra, în faţa regelui.

Rogan îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Tearle.

– Regele nu va face dreptate. Acest om spune că nu a răpit copilul. Spune că el l-a salvat. Regele îl va crede, căci acest Howard are destui bani să-l cumpere şi pe rege.

– Nu a răpit copilul? Ce vrei să spui?

– Nu ştiu, spuse Rogan. Omul ăsta se pricepe la vorbă.

Auzind că Tearle nu a răpit copilul, inima lui Zared începu să bată cu putere. Crezuse în el o dată, însă nu avea de gînd să-l mai creadă şi a doua oară. Stătea acolo ţeapănă, văzînd că el nu se mai putea ţine pe picioare, însă printr-o mare voinţă reuşea să stea drept. Nu se mai uitase la ea de cînd plecase din curtea castelului.

– Rogan, zise Liana, vreau să aud ce are de spus acest om.

– Nu, spuse Rogan. Nu vreau să mai ascult minciunile lui. Se întoarse spre oamenii lui şi le porunci: Duceţi-l jos.

Zared nu crezu că Tearle mai are putere, însă el se luptă împotriva oamenilor lui Rogan cînd aceştia puseră mîinile pe el.

Cînd văzu scena, copilul începu să plîngă şi alergă spre ei. El, care nu se temea de nimic, alerga acum direct spre ei, plîngînd.

Toată lumea era atît de atentă la ceea ce se petrecea cu Tearle, că nimeni nu observă copilul, în afară de Liana. Aceasta ţipă de groază, căci văzu copilul aproape de talpa unuia dintre bărbaţi. Acesta, cu încălţările lui grosolane, era aproape să sfărîme capul copilului. Toată lumea privea îngrozită.

Cu o ultimă picătură de putere, Tearle se răsuci şi

protejă copilul cu propriul său corp. Talpa omului îl lovi cu putere pe Tearle. Toată lumea putu auzi un pîrîit de oase. Erau coastele lui Tearle.

Pentru un moment, nimeni nu mai scoase o vorbă. Toţi erau împietriţi. Erau atît de năuciţi de cele ce văzuseră, că nu mai puteau face o mişcare. Tearle zăcea la pămînt, acoperind copilul cu trupul său.

Liana se duse la copil, însă acesta puse mîinile în jurul gîtului lui Tearle şi se ţinu strîns de el.

Zared nu se mai putea mişca. Tearle, avînd lacrimi de durere în ochi, se roti şi luă copilul în braţe.

O privi pe Liana, peste capul copilului. Aceasta era încă îngrozită de faptul că fusese atît de aproape să-şi piardă copilul, căci talpa acelui om i-ar fi sfărîmat, fără îndoială, capul.

– Hei, văd că în ultimele zile am devenit prieteni, spuse Tearle, cu greu.

Rogan se îndreptă spre Tearle, însă Liana întinse mîna şi-l opri.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Toţi putuseră să vadă că Tearle abia mai avusese puterea să vorbească. Durerea pe care i-o provoca strînsoarea copilului era evidentă. Copilul însă nu-i dădu drumul nici cînd Liana întinse mîinile spre el.

– Nu puteam dormi, spuse Tearle încet. Am coborît şi... Îşi ţinu respiraţia şi închise ochii, un moment, căci durerea era prea mare. Copilul era acolo. Ne-am... ne-am jucat cu o minge, pentru puţin timp. Tearle respiră din nou. După aceea, pe semne că am adormit. Am deschis ochii şi am văzut poarta deschisă, iar copilul nu era nicăieri. Tearle se strîmbă de durere, căci copilul, ce-l strîngea cu putere, îl lovise, fără să vrea, în burtă. Continuă: M-am ridicat şi am văzut copilul

mergînd spre pădure. Ştiu că oamenii fratelui meu supraveghează acest castel.

– Ştim şi noi asta, se răţoi Rogan. Nu vreau să mai ascult în continuare.

Liana se puse între Tearle şi Rogan. Ea dorea să-şi protejeze copilul şi pe oricine îl proteja la rîndul lui.

– Ce ai făcut apoi? întrebă ea.

– Am încălecat pe cal şi m-am dus după copil, spuse Tearle uitîndu-se la copil cu drag. Oamenii fratelui meu îl luaseră, exact aşa cum mă temeam.

Copilul se aşeză acum în poala lui Tearle, jucîndu-se cu peticele rupte din hainele acestuia.

Tearle se uită spre Liana.

– Nu puteam ucide oamenii fratelui meu şi nu puteam pune în pericol viaţa copilului. M-am dus cu ei pentru a-l proteja.

– Nu vreau să mai ascult minciunile lui. El este un Howard şi este la fel de periculos ca şi un şarpe, spuse Rogan.

Liana se întoarse spre soţul ei.

– Crezi că fiul tău este atît de prost, încît să nu-şi dea seama cine îi este duşman şi cine nu? A mai îndrăgit copilul atît de mult pe vreunul din oamenii tăi?

– Îi era teamă de ceilalţi oameni, spuse Severn. Îţi aminteşti, Rogan? Băiatul a început să plîngă cînd unul dintre oameni a încercat să se apropie.

– Nu îmi amintesc nimic, spuse Rogan, care nu se mişca de lîngă Tearle.

Acesta privea copilul ce stătea pe genunchii lui.

– Oamenii fratelui meu sînt barbari. Ar fi ucis copilul doar ca să se distreze. Nu puteam permite asta. Este un copil pe cinste, spuse el.

Zared nu scosese nici un cuvînt, însă acel moment,

îşi dădu seama că spune adevărul. Făcuse exact ceea ce spusese: se dusese după băiat şi stătuse cu el pentru a-l proteja.

– El spune adevărul, spuse ea fraţilor ei, simţind privirea grea a lui Tearle asupra ei.

– Un Howard nu ştie să spună adevărul.

– Ştie; el spune adevărul, zise Zared, cu tărie. Nu el a luat copilul. Se întoarse apoi spre Rogan. Unde l-aţi găsit pe soţul meu?

Cînd văzu că Rogan nu-i răspunde imediat, ştiu, fără a se mai îndoi, că Tearle spunea adevărul şi, deodată, se simţi uşurată, mai uşurată decît se simţise vreodată în viaţa ei.

– Unde era cînd l-aţi găsit? ţipă ea la Rogan.

– Se întorcea, spuse Severn.

– Se întorcea? Inima lui Zared devenise încă şi mai uşoară. Vrei să spui că se întorcea aici? Aducea copilul înapoi? Cred că te-am auzit spunînd că tu i-ai omorît pe acei bărbaţi ai lui Oliver.

De la Rogan nu se putea scoate nimic, aşa că ea se întoarse spre Severn.

– Acei bărbaţi îl urmăreau, spuse încet Severn.

Auzind aceasta, amîndouă femeile explodară şi începură să ţipe la cei doi fraţi:

– Fugea de oamenii fratelui său? Ai ucis pe acei bărbaţi, după care l-ai bătut pe cel ce ţi-a salvat fiul? Ultima propoziţie fusese rostită de Liana.

Aceasta se duse apoi la Rogan şi-l privi ţintă.

– Oare ura aceasta a ta ţi-a întunecat într-atît mintea? Săptămîni întregi te-am văzut pedepsindu-l pe acest bărbat şi zi de zi el ţi-a suportat toate aceste abuzuri. Nu văd că el este diavolul care pretinzi că este. Arătă apoi către copil. Uită-te la el. Fiul tău de trei ani

are mai multă minte ca tine. Cunoaşte repede cine-i este prieten. Spunînd asta, se întoarse spre Tearle. Poate că eşti un Howard, însă s-a dovedit că eşti mai întîi un prieten. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat copilul. Se aplecă şi-l sărută pe Tearle pe obraz, apoi luă băieţelul din braţele lui. Luaţi-l pe acest prieten şi îngrijiţi-l, porunci ea oamenilor din jur. Vreau ca toată lumea să se poarte cu el, cu grijă şi atenţie.

Tearle respinse mîinile ce se ofereau să-l ajute, mîini care, cu un minut înainte, încercaseră să-l ucidă. Încet, cu multă durere, reuşi să se ridice fără a geme.

– Nu voi mai sta aici. Mă voi duce acasă.

Liana aprobă din cap. Se simţea foarte prost pentru felul cum se purtase cu el în ultimele săptămîni şi înţelese faptul că el nu mai voia să mai vadă, în viaţa lui, vreun membru al familiei Peregrine.

Zared se aşeză lîngă soţul ei şi-şi privi, sfidătoare, fratele.

– Mă duc cu el.

Înainte ca Rogan să poată răspunde, Tearle spuse:

– Nu.

Zared se uită la el.

– Vreau să merg cu tine. Oriunde te-ai duce, vreau să merg cu tine.

Chipul lui Tearle era de piatră.

– Nu. Nu te mai vreau.

Zared simţi cum îi îngheaţă sîngele în vene.

– Dar am încredere în tine. Ştiu că nu tu ai luat copilul. Ştiu acum că nu-mi eşti duşman.

Chipul lui Tearle rămase de piatră.

– Nu ai avut încredere în mine. Am văzut cu cîtă ură mă priveai. Mă credeai vinovat, la fel ca şi fraţii tăi. Întoarse privirea în altă parte, ca şi cum cu ea nu mai

are ce să vorbească. Se întoarse apoi spre Liana.

– Se poate să mi se dea un cal? Vreau să plec acum.

Liana dădu din cap.

– Nu eşti în stare să călăreşti un cal, acum. Eşti rănit şi nu are cine să te însoţească.

– Vreau să plec de aici, chiar acum, spuse el dorind să-şi înfrîngă durerea.

Nimeni nu încercă să-l împiedice să plece. Nimeni nu încercă să-l convingă să rămînă în castel. Chiar şi Zared se dădu la o parte din drumul lui, văzîndu-l cum iese din cameră şi din viaţa ei. Dorea să se ducă după el, însă mîndria o împiedică. Dacă el nu o mai dorea, atunci nici ea nu-l mai dorea.

– Du-te după el, îi porunci Liana.

Zared însă clătină din cap şi se întoarse. Urcă în camera ei. Ţinea capul drept şi privirea fixă, încercînd să nu se mai gîndească. Dacă se gîndea, atunci se lăsa copleşită de amintirile plăcute pe care le avea cu Tearle. Cîte lucruri făcuse el pentru ea! Din primul moment fusese bun cu ea. Îi salvase viaţa, atunci la turnir, cînd o apărase cu trupul lui şi nu avea nici o îndoială că acum salvase şi viaţa copilului.

În ciuda acestor fapte, ea se îndoise de el. Liana o sfătuise să-şi asculte propriile instincte şi porniri, însă ea nu făcuse aşa. Lăsase ura să o influenţeze şi îşi întemeiase părerile nu pe ceea ce văzuse în realitate, ci pe ceea ce credea ea că ar putea fi adevărat. Aşa cum ea nu ura cu atîta forţă ca fraţii ei, aşa cum ea era diferită de el, la fel şi Tearle se deosebea de fratele lui.

Mergînd de-a lungul holului, simţea că ceva s-a schimbat. Se opri din mers şi se frecă pe mîini, căci începuse să se facă frig. Apoi, încet, se întoarse şi se

uită în spate. Uşa de la camera *bîntuită* era deschisă.

Rămase un moment pe loc. Vedea razele soarelui intrînd pe fereastră, totuşi i se părea că este o zi mohorîtă. Camera despre care se spunea că este bîntuită era ţinută întotdeauna închisă şi încuiată. Zared nu intrase niciodată în acea cameră. Înainte ca Rogan să se căsătorească a doua oară, această cameră fusese încuiată. Tuturor le era teamă să intre acolo. Se spunea că, atunci cînd oamenii din castel aveau nevoie de doamna ce locuise în acea cameră, uşa se descuia.

Zared se uită în jurul ei şi văzu că este singură. Dacă uşa era deschisă, însemna că era deschisă pentru ea.

Făcu un pas spre uşa deschisă, dar picioarele i se împietriră. Abia le mai putea mişca, însă înaintă hotărîtă.

Cum dădu cotul, îşi ţinu respiraţia, neavînd nici o idee ce va vedea în acea cameră. Poate un monstru? Sau o stafie?

Tremura cînd intră în cameră. Era palidă. Frica ei ajunsese la culme. Îi venea să ţipe sau să o ia la fugă, însă după un moment respiră uşurată. Nu era nimeni în cameră. Erau doar cîteva scaune frumos tapisate. La fel erau şi pereţii. Cu toate că această cameră fusese închiată de mulţi ani, era totuşi curată şi aerul era proaspăt. Nu se afla nimeni acolo.

Zared începu să respire liniştită şi începu să se uite cu atenţie la tapetul de pe pereţi. Era desenat acolo un.... În timp ce ea se uita cu atenţie, o hîrtie căzu parcă de sus, de pe tavan.

Ei îi îngheţă sîngele în vene. Rămase împietrită, ţinîndu-şi respiraţia; simţi cum începuse să tremure uitîndu-se la hîrtia ce căzuse pe podea. Era îngrozită. Nu îndrăznea să se întoarcă deoarece îi era teamă de

ceea ce va vedea. Oare în spatele ei se afla o stafie?

Trecură cîteva minute şi ea nu se mişcă din loc. În cameră nu era nici un zgomot. Deşi uşa era deschisă nu venea zgomot nici de afară.

Deodată, folosindu-şi tot curajul, se întoarse pe călcîie şi privi în spatele ei.

Nu era nimeni. Nu era nimeni în această cameră curată, ce ar fi trebuit să fie murdară şi prăfuită. Nu se vedea decît soarele de afară.

Trecu cîteva momente pînă ce Zared să-şi poată controla trupul ce-i tremura din toate mădularele. Picioarele i se înmuiaseră parcă de frică, însă reuşi să se aplece şi să ridice hîrtia.

Tearle nu avusese timp să o înveţe să citească foarte bine. Nu putu citi întreg mesajul, însă înţelese tot, căci avea acelaş număr de versuri ca acea poezie pe care i-o citise Rogan. Ştia versurile pe dinafară, aşa cum le ştiau toţi cei din familia Peregrine.

Era o ghicitoare ce fusese compusă de familia lor cu mult înainte să înceapă această ură şi duşmănie dintre familiile Howard şi Peregrine.

Cînd roşul şi albul se transformă în negru
Cînd negrul şi galbenul devin una şi aceeaşi culoare
Cînd această culoare şi roşul se unesc
Atunci tu vei afla.

Nimeni nu ştia ce semnificaţie au cuvintele acestei ghicitori. Cînd era mai mică, stătuse multe nopţi nedormită, încercînd să descifreze înţelesul ghicitorii. Uneori a crezut că dacă găseşte răspunsul, atunci îşi poate salva fraţii de la moarte. Însă crescuse văzînd cum fraţii, tatăl şi mama ei mor pe rînd. Fuseseră momente cînd era parcă hipnotizată de această ghicitoare. Dorea să-i

găsească înţelesul, simţind că responsabilitatea de a-şi salva familia îi revine ei. Nu putea mînui o sabie la fel de bine ca şi fraţii ei, însă simţea că poate ajuta în alt fel.

Ţinînd hîrtia în mînă, ieşi din cameră. În spatele ei auzi cum uşa se închide şi se încuie de la sine. Refuză să creadă asta.

– Trebuie să fi fost vîntul, şopti ea luînd-o la fugă.

Poate că dacă va descifra înţelesul ghicitorii, va putea înţelege ce se întîmplă cu viaţa ei şi poate va putea face pe Tearle să se întoarcă la ea.

16

Tearle muşcă dintr-un măr, uitîndu-se la oamenii fratelui său cum se antrenau. Sau poate că ar trebui să-i considere oamenii lui, de vreme ce fratele său era aşa de bolnav. Tearle ştia că ar trebui să-i pară rău de faptul că fratele lui era pe moarte, însă nu era aşa. Era sigur că ura îi va ucide fratele. Chiar şi pe patul de moarte, Oliver vorbea întruna despre ura lui faţă de Peregrine. „Vor încerca să ia tot ceea ce eu am realizat prin muncă grea", spunea Oliver zi şi noapte. „Tu trebuie să fii tare şi puternic şi să-i împiedici să ia ce este al nostru. Vor afla repede că eu nu voi mai fi mult în viaţă pentru a-i opri."

Tearle nu-i răspundea fratelui său. Toată lumea îl credea slab, fără forţă. Propriul lui frate nu îl credea în stare să păstreze pămînturile. Peregrinii consideraseră întotdeauna că el este un papă-lapte. Chiar şi soţia lui...

Nu mai voia să se gîndească la asta. De fapt, în cele trei luni, care trecuseră de la plecarea lui din castelul Peregrinilor, făcea un efort continuu să nu se mai gîndească la femeia pe care, prosteşte, o făcuse soţia lui. Săptămîni întregi stătuse în pat, avînd febră mare şi fiind aproape să moară din cauza rănilor pe care le căpătase de la Peregrini.

Cu trei luni în urmă, după ce fusese bătut crunt, pe drumul de întoarcere spre castelul Peregrinilor, îi apărea mereu, în minte, chipul lui Zared. Credea că ea va fi din cale afară de furioasă pe fraţii ei, pentru felul cum se purtaseră cu el. Ştia că au fost momente cînd ea nu avusese încredere în el, că au fost momente cînd nu l-a înţeles, însă era sigur că ea-l cunoştea destul de bine ca să ştie că el nu s-ar coborî atît de jos, încît să ia un copil şi să-l facă prizonier.

Totuşi, atunci cînd descălecase, văzuse în ochii ei că ea credea despre el tot ce se poate mai rău. Şi ea era de partea fraţilor ei. Chiar şi după ce locuise împreună cu el, după ce îşi petrecuse atîta timp cu el, ea îl crezuse capabil să fure un copil. Crezuse că el se căsătorise cu ea pentru ca ura dintre familiile lor să continue. Se uitase în ochii ei şi văzuse că ura ei era mai mare decît dragostea pe care i-o purtase vreodată.

Pentru un moment, nu i-a mai păsat ce îi vor face Peregrinii, căci durerea inimii era mai mare decît durerea ce o simţea din cauza rănilor. Numai instinctul îl făcuse să salveze acel copil, cînd văzuse că micuţul era pe punctul de a fi zdrobit sub talpa acelui bărbat. Acea faptă îi provocase, şi o mai mare durere, însă îşi dăduse seama apoi că asta îi salvase viaţa. În acel moment, nu se gîndise la aceasta, pentru că ura lui pentru Peregrini era asemănătoare cu aceea a Peregrinilor pentru familia Howard.

Răspunsese întrebărilor Lianei întrucît, pentru prima dată, văzuse că un Peregrine nu îl priveşte cu ură. O

văzuse cînd îi luase apărarea.

Abia mai tîrziu, cînd se dovedise nevinovat, Zared îi luase apărarea. Spusese că este gata să meargă cu el. Era gata să meargă din moment ce el se dovedise a nu fi ticălosul pe care-l credea ea. Dar el nu o mai dorea atunci. Nu credea în el pentru că nu vedea decît ceea ce voia ea. Nu îl crezuse cînd îi spusese că o iubeşte. Crezuse numai pe fraţii ei şi ura lor. Ura însemnase mai mult pentru ea decît iubirea? Mai tîrziu reuşise să încalece şi să stea în şa suficient timp cît să poată ajunge la tabăra oamenilor fratelui său. Aceştia l-au cărat acasă, în căruţă, pe jumătate conştient, însă mai tîrziu, soţia lui Oliver, Jeanne, l-a îngrijit pentru că avea febră şi era foarte furios.

Era aproape vindecat. Avea nevoie de soare, aer, cîteva exerciţii şi multă mîncare, pentru că slăbise în cele trei luni de boală. Jeanne a spus că va fi ca şi înainte, în mai puţin de două săptămîni, dar el ştia că nu se va vindeca niciodată de ce ceea ce i se întîmplase. Fusese ca un copil rău cînd se căsătorise cu acel băieţoi Peregrine. Crezuse că dragostea poate învinge ura. Dar se înşelase, pentru că dragostea pierduse, iar ura cîştigase.

În timp ce se sprijinea de perete, iar soarele îl încălzea, a observat ceva neobişnuit la unul dintre oamenii fratelui său. Era ceva cunoscut la băiatul ăla, ceva în legătură cu modul cum îşi mişca sabia. Băiatul nu părea prea puternic, dar era agil şi repede în mişcări şi de aceea reuşea să bareze multe dintre loviturile ce le primea.

Dintr-o dată, se ridică în picioare. Acela nu era băiat, era soţia lui.

Prima reacţie a fost s-o înşface de păr şi s-o ia de

pe cîmpul de luptă, dar al doilea impuls a fost s-o lase unde era. Însă dacă unul dintre oamenii fratelui său ar fi recunoscut-o, urma să fie omorîtă la fel de repede cum Oliver putea rosti cuvîntul.

Se rezemă din nou de perete. De cît timp Zared era în interiorul castelului Howard? Cum oare putea să-şi ţină identitatea ascunsă? Probabil locuieşte cu ceilalţi bărbaţi, dormind într-un pat cu băieţii.

Din nou dori s-o înşface, dar se forţă să rămînă unde era. Se gîndi: La naiba cu ea şi cu întreaga ei familie.

O urmărea cum bara loviturile băiatului şi de fiecare dată cînd acesta era cît pe ce s-o atingă, Tearle aproape că sărea în picioare. Era pe punctul de a interveni cînd băiatul a lovit sabia lui Zared şi a încercat să o doboare însă Zared a reuşit să stea unde era. Tearle se uită dispreţuitor la mărul din mîna lui, pe care apoi îl aruncă.

O urmări pe Zared cum se ferea de băiat în timp ce alerga la sabie şi, cînd se aplecă s-o ia, îi zîmbi lui Tearle. Ştia că el o urmărea şi ştia cum se simţea.

Tearle îşi întoarse capul. Nu intenţiona să-i arate că era îngrijorat de siguranţa ei. Nici nu-i păsa ce se întîmpla cu ea sau cu familia ei.

Dar la auzul scrîşnitului de oţel, se întoarse repede. Băiatul o pusese pe Zared la pămînt, avea sabia la gîtul ei şi zîmbea de parcă ar fi vrut s-o străpungă.

Într-o clipă Tearle fu în picioare, îl împinse pe băiat, răsturnîndu-l. Zared încă mai stătea pe pămînt şi îi zîmbea.

– Văd că te-ai însănătoşit, spuse ea, încet.

– Nu cu ajutorul familiei tale, spuse el uitîndu-se la ea, încercînd să-şi amintească furia şi scîrba pe care le

simţise în ziua cînd părăsise castelul Peregrine. Ceea ce observă acum era faptul că Zared era drăguţă şi că pe obraz avea o pată.

– Am venit să fiu cu tine, spuse ea privindu-l cu toată căldura. Mi-a fost dor de tine. Nu-mi place să fiu departe de tine.

Deschise gura să spună că şi lui i-a fost dor de ea. I-a fost dor de rîsul ei, i-a fost dor s-o înveţe despre lume. Îi lipsise entuziasmul ei, sinceritatea ei. O dorise să fie cu el chiar şi cînd era bolnav. O dorise acolo, să-i spună că nu era slab şi că se va înzdrăveni în cîteva zile. Jeanne fusese o bună infirmieră, dar Oliver îi distrusese sufletul, iar convalescenţa lui fusese înfiorătoare.

– Nici nu m-am gîndit la tine, spuse dispreţuitor.

Zared îi zîmbi.

Cum de nu ştiau oamenii că este femeie? se întrebă pentru a mia oară. Era la fel de feminină precum luna.

Zared vru să se ridice, dar el îi puse piciorul pe abdomen.

– Nu am decît să spun cine eşti, pentru ca fratele meu să te omoare, spuse.

Zared îi puse mîinile pe gleznă. Nu simţea nici o greutate în piciorul de pe abdomenul ei.

– Mai rîzi cînd te gîdilă cineva la talpă?

– Nu, spuse aspru. Trebuie să pleci. Nu te vreau.

– Dar eu te vreau. Am fost distrusă lunile acestea.

– Nu ţi-a păsat în ziua cînd am plecat. În acea zi, ai crezut că am furat un copil. Ai crezut că voi face rău unui copil.

– Se uită lumea la noi, spuse ea şi voi să se ridice, însă el o ţinu jos. Scoase un oftat, îşi puse mîna sub cap şi se rezemă de aceasta.

– Da, am crezut că eşti vinovat. Poţi să mă condamni? Plecaseşi cu băiatul. De unde să ştiu că nu-i vei face rău?

– Ai stat atîta timp cu mine. Trebuia să mă fi cunoscut.

– Cum poate cineva şti ce este în sufletul altuia?

– Trebuia să fi ştiut. Trebuia să...

– Trebuia să mă fi luat cu tine cînd ai plecat. Trebuie să ştii ce este în inima mea acum, spuse ea, aproape ţipînd.

La aceasta, Tearle se întoarse şi se uită. Bărbaţii de pe cîmp, femeile şi copiii din curte se strînseseră în spatele lor şi îi priveau uimiţi. Tearle ştia că este o chestiune de moment, pînă să-i spună cineva fratelui său că ceva foarte neobişnuit se petrecea.

Tearle se ridică şi se uită la ea.

– Vino cu mine.

Zared se ridică, se scutură de praf, apoi se uită călduros la el.

– Cu plăcere, spuse într-un fel provocator.

Se prefăcu că o ignoră în timp ce o urmărea pe drumul spre clădirea principală şi pe scările celor două etaje, pînă la camera sa. Pentru că era în faţa ei, Tearle nu putea observa dilatarea ochilor lui Zared la vederea bogăţiilor din castelul Howard. Mai văzuse ceva asemănător la proprietatea lui Marshall, însă aceasta nu însemna nimic în comparaţie cu bogăţia de aici. Fiecare suprafaţă scînteia de vase din aur şi argint. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii, iar pe mese erau carpete groase.

În sfîrşit, au ajuns în cameră, iar el închise uşa.

– Acum îmi vei spune ce faci aici? Te-au trimis fraţii tăi să mă convingi să le dau proprietăţile? Au auzit că fratele meu e pe moarte? Au....

Se opri pentru că Zared începu să-şi scoată hainele. Ea dorise să vorbească cu el, să-i spună că se decisese să vină la el, că, de fapt, avusese o ceartă teribilă cu Rogan, pînă cînd acesta a eliberat-o. Dar ştia că lui Tearle nu-i putea vorbi. Întotdeauna fusese în stare s-o convingă să facă tot ce el dorea şi poate că ea îl putea face să nu mai vorbească.

Tearle rămase nemişcat, urmărind-o în timp ce-şi deschefa bluzele, una după alta, şi le trăgea peste cap. Nu mai avusese o femeie de cînd plecase din castelul Peregrine. Nu mai contase pentru că nu le mai dorea. De două ori îşi alesese nişte servitoare drăguţe pe care să le folosească. Ele fuseseră agreabile, atît de agreabile încît el putuse auzi zgomotul monedelor de aur din buzunarele lor. Cu toate că nu dorea asta, îşi aminti totuşi că Zared nu venise să-l iubească pentru bani. Venise să-l iubească pentru ceea ce era el. Venise să-l iubească cînd realizase, în sfîrşit, că el nu-i era duşman.

– Nu, şopti Tearle.

Zared îşi scoase ultima bluză şi se uită la el. În clipa asta stătea în faţa lui şi în următoarea se aruncă spre el. O prinse în timp ce picioarele ei îi înconjurase talia. Îi atinse şoldurile micuţe şi o sărută, iar în momentul următor pantalonii îi căzuseră la picioare.

Făcură dragoste ca doi oameni care se doriseră cu ardoare de mult timp, atît de repede şi de aprig pe cît le permiteau trupurile lor tinere.

Cînd terminară, Zared era pe jumătate pe podea, pe jumătate trîntită pe un cufăr de lemn, în timp ce spatele lui Tearle era aplecat peste o laviţă. În condiţii normale, nici un om nu ar fi reuşit să stea în acea poziţie.

– M-ai omorît, zise el, gîfîind. Cînd se putu mişca, o trase în pat, apoi o aşeză peste el, acoperindu-se cu cearceaful.

Stătu liniştită o clipă, cu ochii închişi de fericire, dar şi de frică. Era în castelul Howard de patru zile. Îl văzuse deseori pe Tearle în acele zile, dar, pînă în acea zi, el nu o văzuse. În acele patru zile, fusese înnebunită de faptul că el nu o mai iubea. Dar cînd îl văzu, cînd văzu teama din ochii lui cînd a recunoscut-o, ştia că este încă al ei.

Îşi ridică capul şi îl sărută.

– Mă ierţi?

– Nu! Buzele lui spuseseră nu, dar mîna lui îi mîngîia părul, iar ochii lui se uitau la ea cu dragoste.

– Atunci va trebui să încerc, mai insistent, să te cîştig. Cînd îţi vei reveni după ceea ce vom face astăzi, o să mă gîndesc la ceva nou pentru corpul tău.

– Uh! făcu Tearle cu interes, apoi îi ridică capul. Ce cauţi aici, puştoaico? Fratele tău este cumva afară, aşteptîndu-te să-i deschizi poarta la noapte?

– Poţi sta treaz toată noaptea să mă supraveghezi, dacă nu ai încredere în mine, spuse fîţîindu-se pe şoldurile lui.

O trase la el.

– Eşti blestemul vieţii mele. Aş fi liniştit dacă nu te-aş fi văzut cu oamenii fratelui meu. Dacă nu te vedeam, ar fi fost mai bine acum.

– Nu eşti serios cînd spui asta, zise ea ridicîndu-se să se uite la el. Am venit nu din cauza trădării sau a furiei, ci din dragoste. Am vrut să vin la tine cu mult timp în urmă, dar Liana m-a implorat să nu o fac. Într-un fel, a reuşit să afle veşti despre tine. Eu...

Tearle îşi micşoră ochii cînd ea ezită.

– Nu încerca să-mi ascunzi ceva.

– Bine. Cred că soţia fratelui tău a trimis vorbă că

eşti bine. Cînd erai pe moarte, Liana şi eu am petrecut zile întregi în capelă, rugîndu-ne în genunchi pentru însănătoşirea ta. Anne Marshall a venit la Moray şi s-a rugat şi ea cu noi.

Tearle rămase pe gînduri. Poate că simţise rugăciunea femeilor.

– Pun rămăşag că fraţii tăi nu s-au rugat pentru însănătoşirea unui Howard.

– Nu, te înşeli. Rogan s-a schimbat. Totuşi nu sînt sigură, dar este diferit. Cred că primejdia pierderii copilului său a avut un efect mare asupra lui. Un efect a avut şi faptul că a fost atît de aproape să-l omoare pe bărbatul care-i salvase copilul. Cred că toate cuvintele pe care i le-a spus Liana, de-a lungul anilor, încep să aibă efect. Nu cred că vrea să-şi crească fiii pentru a-i vedea apoi ucişi. Cred că vrea să-i crească pentru a avea la rîndul lor copii.

– Pe proprietăţile cui?

– Nu ştiu. Liana a spus că banii şi zestrea de la tine i-ar putea ajunge să construiască o altă casă sau i-ar putea ajuta să adauge alte construcţii la castelul Moray. Cred că Rogan se gîndeşte la această idee.

Tearle se gîndi la ura Peregrinilor.

– Ce va face fratele tău fără ura care-i dădea putere?

– Ştii numai ce-i rău la fratele meu. În străfundurile sufletului său este un om bun şi generos. Nu vrea să omoare pe nimeni. Era atît de... furios pe tine deoarece credea că ai putea face vreun rău familiei lui.

– Deci, spune-mi ce te-a determinat să vii aici?

Îl sărută pe gît.

– Ţi-am spus. Am venit pentru că nu puteam să stau fără tine. Mă faci să rîd cu întrebarea ta.

Tearle se încruntă.

– Te-am făcut să rîzi în ziua cînd fraţii tăi m-au bătut?

– Nu, în ziua aceea nu am rîs. Dar în ziua aceea ţi-am spus că vreau să merg cu tine, să stau cu tine.

– Pînă cînd vei crede că am făcut rău unuia dintre preţioşii tăi fraţi?

– Nu, de acum încolo te cred. Acum sînt de partea ta.

Tearle nu se mişcă un moment, apoi îşi ridică capul pentru a se uita la ea.

Se uită mult timp în ochii ei şi văzu că spusese adevărul. Era mai mult decît dragoste în ochii ei, era angajament, loialitate, încredere.

Îi puse capul din nou pe pieptul lui.

– Şi acum, ce facem? Nu poţi sta aici.

– Voi sta oriunde eşti tu. Vrei să înceapă lupta? Voi merge cu tine.

Tearle zîmbi.

– Nu cred că ar fi necesar. Dar dacă stai aici, cred că va fi o luptă. Fratele meu va auzi despre ce s-a petrecut în această dimineaţă şi va dori o explicaţie.

– Spune-i că a început să-ţi placă de băieţi şi...

– De unde ai auzit tu aşa ceva? întrebă Tearle, îngrozit.

– De la Anne Marshall, spuse ea simplu, uitîndu-se la el. Oh, Tearle, este o femeie foarte interesantă. Ştie o mulţime de lucruri. Este pur şi simplu fascinantă. Eu şi cu Liana am ascultat-o cu mult interes.

– Acea femeie ar trebui să-şi ţină gura.

– Gura ei frumoasă? întrebă Zared uitîndu-se la el. Este frumoasă, nu-i aşa?

– La fel ca un şarpe frumos şi scump. Spune-mi

cum se înţelege cu Severn.

– Cred că-l place, spuse Zared rîzînd. Nu cred că Severn o înţelege mai mult decît o înţelegem eu şi cu Liana. Numai cînd nu o înţelege, începe să o sărute sau o ia în braţe şi urcă cu ea sus, în camera lor. Uneori cred că ea îl provoacă intenţionat şi de-abia aşteaptă să o ia în braţe.

Tearle începu să rîdă. Poate că greşeala lui era aceea că asculta întotdeauna femeile. Poate că ar trebui să se comporte ca Severn. Poate că atunci cînd o femeie vorbeşte, el ar trebui să o trîntească pe pat.

– Ce altceva te-a mai învăţat Anne? întrebă el, sperînd că aceasta o învăţase vreo formă exotică de a face dragoste.

– Ea a rezolvat ghicitoarea.

– Sînt sigur că se pricepe la aşa ceva, spuse Tearle, pe un ton pe care îl folosesc toţi bărbaţii atunci cînd vorbesc despre femei deştepte. Şi ce ghicitoare a rezolvat?

În ciuda faptului că intenţiona să fie o soţie perfectă, Zared îl privi cu dispreţ.

– Ghicitoarea Peregrinilor.

– Iartă-mi ignoranţa, eu nu-ţi cunosc familia la fel de bine cum o cunoşti tu.

– Pun pariu că fratele tău cunoaşte această ghicitoare.

După ce-i spuse şi lui ghicitoarea, Zared zise:

– Anne mi-a spus că, atunci cînd a trebuit să locuiască la castelul Moray, nu a avut ce face. Trebuie să-ţi spun că Severn era îngrijorat că poate va fugi.

– Spune-i fratelui tău să fie atent, spuse Tearle rîzînd.

Zared nu-l luă în seamă, căci nu voia să se gîndească la ceea ce se petrecuse între Severn şi Anne, în timpul cît ea locuise cu Tearle. Cînd subiectul era adus în discuţie, cei cîţiva oameni care stătuseră cu ei plecau şi clătinau din cap. Severn avea pe corp cîteva răni proaspete.

– Anne spune că este vorba despre culoarea părului. Cum Tearle nu părea că înţelege, ea continuă: Roşu şi negru. Sînt culori ale părului. Copilul lui Rogan are...

– Cel pe care l-am salvat eu?

– Primul lui copil are părul roşu, ca tatăl lui, însă ce de-al doilea este brunet, aşa cum era mama lui Rogan.

– Ce are asta a face cu ghicitoarea?

– *Cînd roşul şi albul se transformă în negru.* Înţelegi? Rogan este roşcat, părul Lianei este aproape alb, iar ei au făcut un copil brunet, cu părul negru.

Tearle zîmbi înţelegător.

– Şi cel de-al doilea vers?

– *Cînd negrul şi galbenul devin una şi aceeaşi culoare.*

– Severn are părul blond, iar Anne este brunetă.

Zared îl privi admirativ. Tearle era într-adevăr isteţ.

– Versul al treilea spune despre noi doi. *Cînd această culoare şi roşul se unesc.*

Tearle îi zîmbi, însă o privi apoi serios.

– Presupun că tu eşti roşul, iar eu sînt cealaltă culoare. Care este ultimul vers al ghicitorii?

– *Atunci tu vei afla.*

– Anne şi Liana cred că acest vers înseamnă că atunci vom şti cine este proprietarul proprietăţilor. Zared nu-l mai putea privi. Dacă fraţii ei cîştigau, asta însemna că soţul ei pierdea, iar ea nu dorea ca el să piardă acest loc frumos. Nu voia nici ca fraţii ei să

piardă ceva ce, probabil, ar fi trebuit să fie al lor.

– O dilemă, nu-i aşa? o întrebă el, nespunîndu-i că era bucuros că ea se gîndea la asta. Cu cîteva luni în urmă, Zared nu ar fi avut dubii asupra acestei probleme. Atunci ea s-ar fi gîndit, fără să ezite, că acea proprietate ar trebui să le revină fraţilor ei, iar în privinţa soţului ei, acesta ar fi trebuit să se ducă la dracu'. Acum el era bucuros să o vadă frămîntîndu-se, căci ştia ce se petrece în capul ei.

Tearle o luă în braţe şi o strînse tare.

– Nu te teme, iubito. Vei şti tu ce trebuie făcut atunci cînd va veni momentul.

– Ştiu şi acum, spuse ea indignată. Ştiu ce trebuie făcut şi cine ar trebui... Se opri, căci Tearle începuse s-o sărute.

În timp ce se sărutau, uşa se deschise şi patru oameni intrară. Ceea ce văzură îi îngrozi. Ei crezură că fratele stăpînului lor săruta un băiat, căci ei nu se uitau decît la părul tuns scurt al lui Zared.

Tearle începu să le explice, însă se opri pentru că nu mai ştia ce să le spună. Nu le putea face cunoştinţă cu soţia lui, care era o Peregrine, dar nu putea nici să tragă cearceaful jos şi să le arate că Zared era o femeie.

Pentru prima dată, Zared îşi văzu soţul încurcat. Îi veni în ajutor şi-i spuse cu o voce groasă:

– *My* lord, acum îmi veţi cumpăra rochiile pe care mi le-aţi promis? După ce am făcut... asta pentru dumneavoastră?

Tearle îi aruncă o privire recunoscătoare, căci văzu că oamenii se lămuriră.

– Ce doriţi? îi întrebă el răstit.

– Lady Jeanne vă roagă să coborîţi. Fratele dumneavoastră este pe moarte.

Zared nu mai spuse nimic. Tearle se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. După aceea, se întoarse spre ea.

– Rămîi aici. Să nu ieşi din această cameră. Pot avea încredere în tine sau trebuie să te pun sub pază?

Zared îşi dădu seama ce s-ar fi putut întîmpla dacă Oliver Howard ar afla că ea este aici. Aşa că îi răspunse lui Tearle, ignorînd privirile celorlalţi bărbaţi:

– Voi rămîne aici. Răspunzînd, ea se gîndi că va veni şi timpul cînd ei vor afla cine este.

Tearle se aplecă să o sărute, însă dîndu-şi seama de prezenţa oamenilor, se ridică repede.

– Vreau să te ţii de cuvînt, spuse el, apoi plecă.

Rămînînd singură, Zared se tăvăli pe perne şi se uită împrejur. Pentru această cameră, familia ei luptase de generaţii. Reprezenta motivul pentru care familia lui Tearle şi familia ei se luptaseră şi se ucisesră între ele.

Se întoarse pe burtă şi închise ochii. Tot ceea ce era important era că soţul ei nu o mai urăşte.

Gîndindu-se la asta, adormi în cîteva secunde.

17

Zared nu-şi putea da seama ce o trezise. Nu fusese un zgomot căci, atunci cînd deschisese ochii, nu auzi nimic. Afară era deja noapte, aşa că în cameră era întuneric. Se uită prin cameră, însă nu văzu nimic neobişnuit. Închise ochii din nou, însă în momentul următor, sări în picioare aruncînd cearceaful cu care se învelise.

Pe pat, lîngă ea, se afla o femeie. Era o femeie în vîrstă, încă frumoasă, îmbrăcată într-o rochie simplă, aşa cum Zared îşi mai amintea că purtase şi mama ei. Femeia o privea cu înţeles, apoi îi zîmbi blînd.

I-ar fi zîmbit şi Zared, însă îşi dădu seama că putea vedea prin ea.

Prin rochia şi trupul femeii, putea vedea uşa din spatele acesteia şi tapetul de pe perete.

Zared se înveli cu cearceaful şi începu să se roage.

Zîmbetul pieri de pe chipul femeii. O privea acum trist. Era tristă că Zared era aşa de înspăimîntată. Se ridică de pe pat şi se duse spre uşă. Odată ajunsă

acolo, îi făcu semn lui Zared să o urmeze, apoi se strecură prin uşă şi dispăru.

Zared rămase pe loc, paralizată de frică. Nu putea să se mişte. De fapt, îşi jurase să nu se mai dea niciodată jos din pat.

Încă mai tremura, cînd femeia reapăru la marginea patului. Era acum nerăbdătoare şi îi făcea semne lui Zared s-o urmeze.

Zared dădu din cap că nu. Nu avea de gînd să plece cu o stafie. Fără îndoială că era o stafie ce fusese, cîndva, o femeie din familia Howard şi ştia că ea este o Peregrine.

Femeia deschise gura, iar Zared îşi ridică mîinile pentru a-şi acoperi faţa. Oare femeia va scoate flăcări pe gură?

După ceva timp, Zared îşi lăsă mîinile jos. Femeia era încă acolo şi o privea blînd şi răbdător.

– Cine... cine eşti? întrebă ea. Ce vrei de la mine?

Femeia îi arătă cu mîna uşa, implorînd-o din privire să meargă cu ea.

– Nu, spuse Zared din nou, clătinînd din cap. Nu vreau să merg cu tine, ţipă ea.

Auzind asta, femeia se uită prin cameră, căutînd parcă ceva.

Zared nu ştia dacă a înnebunit sau nu, însă o întrebă:

– Ce cauţi?

Femeia se uita la Zared arătînd cu mîna spre părul ei.

– Da, este scurt. A trebuit să-l tai din nou, pentru a putea veni să-mi văd soţul. Va creşte el repede!

Femeia îl arătă din nou şi din nou. Zared încercă să-şi dea seama ce anume voia să-i spună stafia. Ştia

că aceasta voia ceva de la ea şi nu va pleca pînă nu va obţine ceea ce dorea. Zared nu putea să-şi dea seama de ce arăta femeia spre părul ei.

– Este mai rău decît aflarea răspunsului la ghicitoare, spuse Zared. Auzind asta, femeia începu să gesticuleze vehement.

– Ghicitoarea? întrebă Zared, iar femeia dădu, hotărîtă, din cap. Vrei să-mi spui ceva legat de ghicitoare? Femeia aprobă din nou.

Încet, Zared spuse ghicitoarea. Cînd ajunse la ultimul vers, se uită la femeie putînd vedea prin ea micuţa măsuţă de stejar.

– *Atunci tu vei afla,* spuse Zared luminîndu-se. Fratele soţului meu este pe moarte, iar el va rămîne singurul moştenitor.

Femeia dădu afirmativ din cap. Pe chipul ei se citea uşurarea că Zared înţelesese, în sfîrşit.

– Eşti aici să-mi spui despre asta.

Zared închise ochii. Rezolvarea problemei asupra adevăratului stăpîn al acelor proprietăţi se afla lîngă ea. Totuşi, ea nu se putea gîndi decît la întrebarea de ce oare o alesese Dumnezeu tocmai pe ea? Dacă soluţia i-ar fi fost oferită lui Rogan sau lui Severn, aceştia ar fi ştiut ce să facă, ea însă nu. Dacă se descoperea că proprietăţile aparţineau fraţilor ei, ar fi putut ea să le dea lor şi să-l sărăcească pe Tearle? Oare dragostea şi loialitatea erau de partea soţului ei? Oare ar fi putut să-i ia proprietăţile? Îi spusese lui Tearle că Rogan se schimbase, că ura lui se mai diminuase, însă îi spusese ea adevărul? Dacă Rogan descoperea că proprietăţile îi aparţin, oare l-ar lăsa pe Tearle sărac?

Zared deschise ochii şi văzu că femeia este tot acolo, aşteptînd, răbdătoare, ca ea să se decidă.

Oftă. Nu avea rost să se mai frămînte, nu ştia din ce motive fusese aleasă să pună capăt războiului.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace cu acele haine bărbăteşti. Era, poate, mai bine să ştie, decît să nu ştie.

În cele din urmă, se întoarse spre femeia ce o aştepta încă. Respiră adînc şi-i spuse:

– Sînt gata.

Femeia o măsură din cap pînă în picioare. Zared se gîndi că ea este, probabil, o rudă de-a ei, dar şi de-a lui Tearle, de vreme ce ei erau veri. În cele din urmă, stafia trecu prin uşa de stejar. Zared deschise uşa şi se uită pe hol. Nu mai era nimeni. Coridorul era puternic luminat de torţe uriaşe, atîrnate pe pereţi.

Ea ieşi pe vîrful picioarelor, din cameră, urmărind stafia care plutea înaintea ei.

Din cauza inimii, ce-i bătea cu putere, şi a terorii, i se părea că urmăreşte femeia de ore întregi. Avusese şi un incident. Cînd ieşi afară, patru cîini alergau, cu colţii scoşi, direct spre ea.

Înainte să o ia la fugă, stafia se puse în faţa lui Zared. Cîinii, îngroziţi, au luat-o la fugă înapoi. Genunchii lui Zared se înmuiaseră de tot. Nici nu mai putea merge. Îşi reveni însă şi se luă din nou după femeie.

Ajunseră în aripa veche a castelului. Erau camere ce nu erau luminate deloc, altele, după praful şi pînzele de păianjen, arătau că nu fuseseră folosite prea des. Un şobolan îi trecu printre picioare, însă Zared nu-l luă în seamă. Ce mai putea reprezenta un şobolan, cînd o stafie mergea înaintea ei?

În cele din urmă, femeia se opri şi arătă spre ceea ce părea a fi o uşă. Pe coridor era un întuneric îngrozitor. Zared se uită în direcţia în care îi arăta stafia, însă

nu zări nimic. Apoi, cum privea îngrozită, stafia începu să se învîrtească repede, tot mai repede, formînd un cerc. „Corpul" stafiei se făcea din ce în ce mai strălucitor. Cînd se opri, strălucea la fel ca soarele.

Stafia îşi dădu o şuviţă de păr de pe ochi şi se uită la Zared, care simţi cum o lasă picioarele. Stafia întinse apoi mîna, vrînd parcă să o atingă pe Zared. Aceasta, adăugat la ceea ce tocmai văzuse, o aduse pe Zared în pragul leşinului. Stafia arăta tot mai insistent spre o uşă ce se vedea clar acum.

Zared făcu tot posibilul să-şi revină şi întinse mîna, ce-i tremura îngrozitor, să deschidă uşa.

Tremurînd din toate mădularele, intră într-o cameră. Era o cameră veche şi murdară ce arăta de parcă nu mai fusese folosită de secole. Pînze de păianjen atîrnau peste tot. Un grup de lilieci atîrna într-un colţ, iar vîntul şuiera printr-un ochi de geam spart.

Zared se întoarse spre femeie. Nu era sigură, însă i se păru că plînge. Oare stafiile pot plînge? se întrebă ea.

Femeia păru că-şi revine, îşi îndreptă spatele şi-şi mişcă mîna. Spre teroarea lui Zared, la semnalul femeii, camera se schimbă pe loc. Nu mai era prăfuită şi murdară. A fost readusă la strălucirea de odinioară. Lenjeria patului strălucea de curăţenie; la fel şi podeaua. Pereţii erau tapetaţi.

Primul impuls al lui Zared fu acela de a se ascunde sub pat, însă ceva îi spuse că acesta era doar o iluzie şi că patul era plin de păianjeni şi de şobolani ce-şi făcuseră cuibul acolo. Aşa că respiră adînc şi se întoarse spre femeie.

– Ce vrei să-mi arăţi?

Femeia îi arătă spre tapetul peretelui. Zared îşi dădu

seama că ea vrea să-l dea la o parte. Cum îl atinse, acesta căzu de pe perete. *Părea,* curat şi bine făcut, însă în realitate se prăbuşi într-un nor de praf.

– Este ceva aici? întrebă Zared.

Femeia făcu un semn afirmativ din cap.

– Dar eu nu văd nimic.

Auzind asta, femeia începu să se rotească din nou. Ceva îi spuse lui Zared că aceasta avea de gînd să se transforme din nou într-o torţă.

– Te rog, nu. Mă voi uita cu atenţie.

Femeia înţelese şi nu se mai roti. Zared începu să pipăie peretele, căutînd o deschizătură. Peste ceva timp găsi o crăpătură, însă nu-şi putea vîrî mîinile acolo.

– Trebuie să mă întorc şi să iau ceva cu care să deschid asta. Nu pot îndepărta piatra, singură.

Auzind aceasta, femeia paru că intră în panică. Se aşeză în uşă, întinzînd mîinile pentru a bloca ieşirea. Zared ştia că femeia are dreptate. Nu putea ieşi din cameră. Căutase prea mult acest loc şi, în plus, Tearle se va întoarce şi va începe să o caute. Va fi destul de furios că a ieşit din cameră, după ce îi spusese să n-o facă, şi probabil că o va pune sub pază, pentru a se asigura că nu se va mai întîmpla a doua oară.

– Ai dreptate, spuse ea. Nu pot pleca. Sînt ceva unelte pe aici?

Femeia păru că se gîndeşte un moment, apoi îi arătă lui Zared o cutie. Zared o deschise şi găsi înăuntru numai nişte andrele de împletit.

– Vrei să mut o piatră din loc numai cu ajutorul acestora? întrebă ea.

Singurul răspuns pe care-l primi fu un zîmbet ce părea atît de omenesc, încît îi zîmbi şi ea.

– Eşti străbunica mea? întrebă ea, iar femeia îi făcu

un semn afirmativ din cap. Zared zîmbi din nou.

– Cred că cel mai mare dintre băieţii lui Rogan va semăna cu tine. Din nou crezu că vede lacrimi în ochii femeii, dar ea se întorsese prea repede pentru ca ea să fie sigură.

Zared se duse la perete şi începu să sape cu andrelele. Era aşa de concentrată să sape în mortarul desprins din perete, încît nici nu a auzit uşa deschizîndu-se sau paşi apropiindu-se. Cînd Tearle vorbi, aproape că sări o jumătate de metru de la podea.

– Pot să întreb ce faci?

Zared se întoarse cu mîna la inimă şi se uită fix la el.

– M-ai speriat de moarte. De ce te furişezi în felul ăsta?

– Mă furişez? În casa mea? Mi-ai jurat că vei rămîne în cameră.

Ea se gîndi repede la felul cum reuşise să o găsească.

– Ai spus că nu am să fiu păzită. Trebuie să fi pus pe cineva să mă urmărească dacă m-ai putut găsi aici. Fratele tău...

– Da, este mort.

– Deci, acum ai obţinut toate aceste bogăţii?

– Am obţinut numai sînge, spuse el.

Zared nu era sigură ce să spună la aceasta, dar se uită prin cameră. Era acelaşi loc împuţit şi murdar pe care-l văzuse prima oară şi nu era nici urmă de stafie, dar pe perete erau două torţe care nu fuseseră mai înainte.

– De ce eşti aici? o întrebă.

– Nu ţi-a spus persoana care m-a urmărit?

Îi zîmbi puţin.

– Mi-a spus că ai ochi de pisică şi că nu a putut

vedea nimic. Nu ştie cum de poţi vedea, în întuneric, pe unde mergi.

Zared şi-a dat seama că bărbatul nu văzuse stafia.

– Cum se face de cunoşti această parte a clădirii atît de bine, încît să găseşti această cameră? Ştii că se spune că această cameră este bîntuită de stafii? Cînd eram copii, ne încurajam unul pe celălalt pentru a intra aici.

– Nu ai văzut pe nimeni aici?

Tearle o privi ciudat.

– O dată, mi s-a părut că văd aici o femeie. Mă privea cu mare interes.

Probabil că voia să vadă cum arată descendentul ei, se gîndi Zared, însă nu spuse nimic.

– Te întreb din nou: ce faci aici?

Zared respiră adînc.

– Nu ştiu nici eu, însă cred că toate legendele despre căsătoria legitimă sau nu a bunicii mele se află aici, în spatele acestei pietre.

Tearle deschise camera pentru a o întreba de unde ştia asta, însă o închise la loc. După ce o privi un timp, îi spuse:

– Te-ai întors la mine pentru a veni în această cameră? Pentru a găsi acele registre şi pentru a da proprietăţile în mîna fraţilor tăi?

– Nu, spuse ea. M-am întors pentru că te iubesc. Nu ştiam de existenţa acestui loc. În seara asta am fost... condusă pînă aici, cineva mi-a arătat drumul.

El se uită cercetător la ea. Nu o întrebă cine a condus-o acolo sau ce a vrut să spună prin relatarea aceea, era sigur că Zared nu minţea. Îşi trase pumnalul din teacă şi începu să scoată mortarul din perete.

Trecură cîteva minute pînă reuşiră să mute piatra.

Tearle puse piatra pe podea, apoi luă o torţă de pe perete şi o ţinu lîngă acesta. Înăuntru ascunzătorii putură vedea două cărţi vechi şi groase. Tearle se întinse să o ia pe prima.

– Nu, ţipă Zared şi îi puse mîna pe încheietură, să-l oprească. Pune piatra la loc. Nu vreau să ştiu.

– Ce nu vrei să ştii? o întrebă el încet.

– Nu vreau să ştiu cine este adevăratul proprietar. Tu trebuie să ai acest loc, să fii proprietarul aici.

– Nu, fratele tău ar trebui să-l albă. Dacă registrele spun că străbunicii lui au fost căsătoriţi legal, atunci titlul şi pămînturile sînt ale lui, nu ale mele. Ridică o sprînceană. Nu-mi spune că eşti o femeie lacomă! Vrei să păstrezi totul pentru tine?

– Mie nu-mi pasă, spuse în timp ce se uita la el. Ce ştiu fraţii mei în a conduce un loc ca acesta? Tot ce ştiu este războiul. Trebuia să fi văzut ce murdar era castelul Moray, pînă să vină Liana. Rogan va face acest loc frumos, la fel de murdar ca acela.

– Nu îi vei da fratelui tău ce-i al lui, numai pentru că face puţină mizerie pe aici?

Ea se uită în altă parte.

– Nu, mizeria nu contează. Mi-e frică de ceea ce-ţi va face Rogan. Poate să te alunge. Te poate da afară de aici, pentru totdeauna.

Tearle îi puse mîna sub bărbie şi îi ridică capul, astfel încît să se uite la el.

– Am proprietăţi de la mama. Vei merge acolo să locuieşti cu mine?

– Da, şopti, voi merge cu tine oriunde. Dar...

– Dar ce?

– Îţi vei pierde titlul. Nu vei mai fi duce. Este un lucru pe care şi-l doreşte orice bărbat.

– Poate că asta doreşte fratele tău. Pentru păstrarea acestui titlu, fratele meu a ucis toată viaţa; fraţii tăi au ucis, la fel; eu însă sînt diferit de ei. Chiar nu vezi că sînt leneş? Tot ceea ce vreau este o bucată de pămînt unde să trăiesc confortabil, împreună cu soţia care să mă iubească. Asta este tot ceea ce mi-am dorit. Îmi mai doresc să am fii cu care să călăresc şi să merg la vînătoare şi cîteva fiice care să-mi cînte melodii frumoase, atunci cînd voi îmbătrîni şi nu voi mai putea cînta eu însumi. Mi-ar plăcea să trăiesc mult şi să-mi văd şi nepoţii. Nu-mi doresc nimic altceva pe lumea asta.

Zared îl privi şi îşi dădu seama că spune adevărul. El nu dorise niciodată să se amestece în acest război, în această ură dintre familiile lor. Deodată, nici ei nu-i mai păsă de toate acestea. Dorea să plece din acest castel imens, să lase în urmă toate aceste bogăţii şi, aşa cum spusese şi Tearle, să lase în urmă sîngele vărsat şi să se întoarcă în casa mamei lui, să locuiască acolo împreună cu el. Îşi petrecuse acolo cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. Acolo oamenii nu vorbeau despre arme şi războaie, ci numai despre flori şi copii.

Zared se gîndi la el, la acea casă frumoasă, la copiii pe care i-ar putea creşte împreună – fetiţe care să nu fie nevoite să se îmbrace în haine bărbăteşti şi băieţi care să nu moară în luptă, înainte de a ajunge la maturitate.

– Şi eu doresc să am ceea ce doreşti şi tu, îi spuse ea.

Tearle luă prima carte din ascunzătoare, în timp ce Zared îşi ţinu respiraţia. Paginile erau prăfuite şi trebuiau întoarse cu grijă, căci erau putrede. La un moment dat, Tearle se opri, citi şi spuse calm.

– Fratele tău, Rogan, este duce.

Zared respiră în voie şi zîmbi.

– Mergem acasă?

Tearle îi zîmbi. Nu erau prea multe femei care să iubească un bărbat atît de mult, încît să renunţe la titlul de ducesă. O luă în braţe şi o strînse tare.

Zared se uită peste umărul soţului şi, văzînd stafia străbunicii ei în spatele lui, îi zîmbi.

Femeia îi zîmbi, dădu mulţumită din cap şi dispăru.

Tearle o luă de mînă şi-i spuse:

– Da, hai să mergem acasă şi să încercăm să facem mulţi copii.

Zared îi zîmbi şi ieşiră amîndoi din cameră, ţinîndu-se de mînă.

SFÎRŞIT